

ÉZ EIVOLT IS TVÁN

SZERIELEM



Szeivolt István

Szereltem



Budapest, 2011



Kitolja a kerékpárt a kapun. A körfolyosóról kell minden reggel lehoznia. Fent, a konyhaablak alatt tartja lelakatozva. Drágán vette, de hát mi olcsó manapság!

Talán már két éve is van, hogy ezzel jár be az irodába. Így gyorsabb, olcsóbb, és talán egészségesebb is. Mindenesetre, a reggelek azóta teljesen másak: azelőtt felszállt a buszra, és ott még vagy szendergett egy kicsit, vagy éppen olvasott valamit, aztán bent, az irodában, próbálta felpörgetni magát. De a kerékpározás óta más a helyzet, hiszen figyelnie kell a furcsábbnál is furcsább viselkedésű autósokra, aztán a gyalogosokra, akik úgy tesznek, mintha ő nem is lenne, és mind e mellett még a kutyapiszokra is vigyáznia kell, mert az komoly balesetet is okozhat.

Hátán lóg a táskája. Már éppen meglódul a biciklivel, és ugrik a nyeregbe, amikor a hátizsákban megszólal a telefon. A hang egyedi, semmihez nem hasonlít. Ő kreálta. Nem zenét szerzett, mondta az irodában, hanem telefoncsörgés hangot csinált. Általában nem különösképpen foglalkozik ilyesmivel, sőt, számítógéppel tervezni sem szeret, de időnként, ha eszébe jut, akkor nekiáll, és összehoz valamit, ami még tetszik is neki. Az első három csörgést azon nyomban el is kérték tőle a barátai, amikor meghallották, de már a negyediket nem adta oda, mert ha csak arra gondolt, hogy még egyet csinálnia kell, a hideglelés jött rá.

A nagyvárosi reggeli zajban most csak ő hallja a telefonja követelőző hangját. Nem áll meg. Majd ha beér, megnézi, hogy ki az, dönti el. Ügyesen cikázva, az autókat, embereket, és az eldobott szemetet kerülgetve halad. A Blahánál nagy a torlódás. Alig lehet elférni az autók között. Nagyon kell vigyáznia a visszapillantó tükrökre. A múlt héten is hozzáért az egyikhez, és nagy veszekedés lett belőle. Még szer-



encse, hogy voltak, akik a védelmére siettek, amikor látták, hogy az az agresszív ember feléje közeledik. Pedig semmi nem történt a tükörrel, csak kifordult, és amikor észrevette, azonnal meg is állt. Visszament, és helyre igazította a fényes autó visszapillantóját. Persze akkor már a férfi is kiszállt az autóból.

Még jó, hogy nem minden autós olyan, mint amilyen ő volt, de azért neki is tanulságul szolgált ez az eset, így most még nagyobb figyelemmel előzgeti az egy helyben álló kocsisort.

Autóbusz állja el az útját. Büdös, sötét füst pufog belőle az orra alá. Jobbra kimegy mellé, de annyira szűk a hely, hogy ott képtelenség elmenni. Most balra próbálkozik. Itt sem jobb a helyzet. Mögötte szorosan egy középkorú nő vezette autó áll. Ahogy szemben állnak egymással, a szemük egy pillanatra összetalálkozik. A nő szórakozott arccal szemléli a biciklis fiatalembert.

Az autóból kihallatszik a zene. A nő ütemesen kopog az ujjával a kormányon, miközben áthatóan figyel őt, de Tamás szinte biztos benne, hogy nem látja. Ha valaki félórával később megkérdezné tőle, hogy emlékszik-e arra a szürke kerékpáros, farmernadrágban lévő fiatalembere, aki a Blahánál előtte állt és szembe nézett vele, akkor egészen biztosan azt állítaná, hogy ott nem volt senki. Hasonlóan, mint amikor egyszer a rendőrségre kellett mennie tanúnak. Balesetet látott. Csupán apró koccanás volt, de a két fél nem tudott megállapodni. Butaság volt tőlük, és jobban jártak volna, ha nem hívnak rendőrt, mert mind a kettőt megbüntették. Akkor őt kérték meg, hogy mondja el, mi történt, és mit látott, de már a rendőrségen, amikor a vizsgáló rá hivatkozott, ők sem akartak emlékezni Kun Tamás építészre. Nem is csoda, hiszen egymással, és a saját igazukkal voltak elfoglalva. Arra persze



figyeltek, hogy felírják a nevét, a címét, és a telefonszámát, és megkérjék, hogy tanúsítsa, mi történt. Sokan bizonyára nem vállalták volna el a helyében, és ő el is fogadja, hogy mások másként viselkednek, és gondolkoznak, de ő nem ilyen, és kész. Hiszen ott volt, és látta, amit látott, és ha megkérik rá, akkor miért ne mondaná el, ha ezzel a tisztánlátást segíti.

Csak egy, vagy talán két másodperc volt a közepkorú nővel a szemkontaktus. A jobb lábát lerakja az aszfaltra, és eltolat a bűzös busztól.

Ezen a tavaszi reggelen furcsa kettősség érzése van. A nap frissen süt le a tiszta égboltról, és hiába a sok pőfékelő autó és a zaj, neki mégis jó hangulata van. Látja a sötét füstöt a busz alól előjönni, de csak akkor érzi az orrában, ha a közelében van. Ha kibújjik az árnyék elől, akkor a most még a magas házak tetejét éppen elkerülő napsugarak is a szemébe világítanak, de még nem vakítják el. Ez a tavaszi nap tulajdonsága: hívogatja, és vonzza a városlakót a szabad ég alá.

Tamás oldalra húzódik a biciklivel. Felágaskodik. Amíg ellát, autókat látni, miközben tőle talán száz méterre kék lámpás járművek állnak keresztbe. Biztosan baleset van, gondolja. Leveszi a sötétkék bukósisakot a fejről, és a félhosszú szőke haját a kezével fellazítja.

Most kiügyeskedti magát a járda mellé. Itt már nem állja semmi az útját a nap sugarainak. Nincs rajta napszemüveg, ezért becsukja a szemét, és a fejét az égi fény irányába fordítja. Először csak meleget érez az arcán, majd egyre jobban átjárja az életető tavaszi napsugár energiája. Már nem hallja a körülötte álló autók berregését, sőt, az egész reggeli nagyvárosi zaj is teljesen kikerüli a fülét. Most nem gondol semmire. Nem jut eszébe annak a különleges belvárosi háznak a készülő terve sem, ami az asztalán várja. Talán még azt sem érzi, hogy a kerékpár támaszkodik őrá, és nem pedig fordítva.

Járókelők mennek el mellette. Sokan, akik utasként jöttek el idáig, most gyalog mennek tovább, vagy a metrót válasszák. Van, aki véletlenül hozzáér, de ő ezt sem veszi észre. A teste úgy áll ilyenkor egy fél lépést odébb, hogy a lelke, az agya ezt nem észleli. Szembe fordul a reggeli napfényvel, és ha tehetné, egy jó ideig el sem mozdulna. Nem érzékeli az idő múlását, csak azt, hogy minden megállt körülötte. Aztán hirtelen azt érzi, hogy valaki akar tőle valamit. Még mindig teljesen ki van kapcsolva, de magában már arra figyel, hogy ki lehet az, aki nézi. Mert abban teljesen biztos, hogy egy szempár rá szegeződik. Nem rossz érzés, de most mégsem szeretne szembesülni vele. Most annyira jól érzi magát, és nem akarja, hogy ez megváltozzon.

Hirtelen eszébe villan a tervezendő épület.

– Igen, ez kell! – mondja ki majdnem hangosan.
– Egy nagyvárosban, a belvárosban épülő házba a tavaszi napot kell bevinni úgy, hogy a zaj kint maradjon! Ez lesz az épület filozófiája! – határozza el, és mosolyogni kezd.

Már egy hónapja próbálkozik, hogy elkapja a fonalat. Természetesen nem csak ezt az egy munkát csinálja, de miközben az éppen aktuálison dolgozik, a másikon is folyamatosan jár az esze. A kezdet a legnehezebb és a legjobb. Ilyenkor önmagát keresi, és ott belül a szikrát. Azt, amit bizonyosan tud, hogy ott van. Az elején még azzal is tisztában van, hogy elő is jön, amikorra kell, de aztán, amikor csak nem sikerül gondolatba öntenie azt, amit lerajzol, egyre jobban elbizonytalanodik. Próbálkozik a megszokott beidegződéseknek megfelelően hozzányúlni a feladathoz. Még egyszer körbejárja a környéket, majd megpróbál tömeget elhelyezni. Megnézi a fényviszonyokat, a szélmozgást, és a közlekedést, aztán az asztalánál ülve rajzolgat, de egyik sem jó. Tudja és érzi

is, hogy ha akarna, azonnal tudna tervezni egy korrekt házat, de az éppen olyan lenne, mint az a fa, ami zöldell ugyan, de konténerben van, következésképpen, bármikor odébb vihető. És ugyan kinek hiányzik egy ilyen ház, hiszen egyébként is van belőle elég.

De most, ebben a tavaszi ragyogó napsütésben a ház, ami tervezés alatt áll az asztalán, ledobja magáról a műanyag konténerét.

Még mindig csukva van a szeme, és a boldog mosoly sem tűnik el az arcáról. „Az égető nyári napsugarat viszont nem szabad beengedni, mert annak a terhelése sokszor nagyobb, mint a hideg!” – gondolja, de a kedvét nem szegi. Tudja, érzi, hogy most találta meg azt, amit ennek a háznak nyújtania kell! Azt az érzést, amit most ő is érez. A tavaszi nap éltető melegét, az optimista bizakodást, és a nyitottságot. Nem érzi az idő múlását. Talán két-három perc telhet így el, neki azonban ez lényegesen többnek tűnik.

Még mindig magán érzi valakinek a nézését. „Azért sem nyitom ki a szemem!” – határozza el. Pedig nem rossz ez az érzés, csak most, hogy így rátalált a megoldásra, a gondolataival szeretne foglalkozni. Az a szempár azonban egyre követelődőbb. Lehet, hogy a férfi felkeltette a kíváncsiságát? Ezen most nem töri a fejét. Úgy élvezzi ezt a reggelt, és közben megpróbálja elképzelni, hogy ki mit akarhat tőle. Lehet, hogy az egyik autóban ülő gyermek nézegeti őt unalmában, vagy a rendőr találja furcsának a viselkedését, de az is lehet, hogy egy tolvajnak tetszett meg a bringája, gondolja, és most még jobban mosolyog, hiszen tudja, hogy egyik sem lehet igaz. De hogy miért ennyire biztos ebben, azon most nem gondolkozik.

– Befejezték a filmforgatást! – hallja a járda felől, és ez egy pillanat alatt eltünteti a benne lévő varázslatot.

Felberregnek az autók. Úgy nyitja ki a szemét,



hogy észre sem veszi, és máris meglátja az őt figyelőt. Az éppen elinduló busz hátsó ablaka mögül néz rá egy lány, akinek a sötétbarna haja alól még ebből a távolságból is jól látható a hatalmas kék szeme. Végigfut a hátán az érzés, és ott is marad: fel és alá szaladgál. A tenyere, miközben a bicikli kormányát fogja, annyira izzadni kezd, hogy alig tudja megtartani, hogy ki ne csússzon a kezéből.

A két szempár egy láthatatlan vonallal van összekötve, és vonzza, húzza magával Kun Tamás építész, aki megbabonázva áll és nézi, amint a lányt elviszi a kék hetes. Az a kék szempár semmi mást nem tesz, csak nézi őt, de azt úgy teszi, hogy hiába a tavaszi napsugár melege, Tamás az egyik pillanatban még fázik, a másokban pedig előnti a forróság.

Nekifut az előtte szabaddá váló útnak, és felugrik a biciklijére, miközben szemével a buszt, és a lányt keresi, de közben újabb és újabb buszok jönnek. Itt a piros hetes is, meg a következő kék. Cikázik az autók között. Nekimegy az oldaluknak, megnyomja a visszapillantó tükrök egyikét-másikját, de most nem érdeklí. A lányt keresi. Azt a kék szemű lányt, aki, mielőtt eltűnt, biztatóan rámosolygott.

Elkerekedik egészen a Keletiig, de egyik buszban sem látja. Visszafordul, mert eszébe jut, hogy esetleg közben leszállhatott. A forgalommal szemben nem kerékpározhat, ezért a járdán biciklizik visszafelé. A járókelők úgy tűnik, hogy láthatnak rajta valami különlegeset, mert inkább segítik, mint gátolják a haladását, és most senkinek nincs egy rossz szava sem erre a felelőtlen, szabálytalan, és veszélyes közlekedésre. Gyorsan tekeri a pedált megállótól megállóig, majd beljebb megy a Köztársaság tér irányába, és itt is körbe biciklizik. Mire átmegy a Rákóczi úton, és a túlsó oldalon is minden utcában megmutatja magát a



bringájával, már csak abban bízik, hogy esetleg a kék szemű lány látja meg őt.

Két órával később teljesen leizzadva és kifáradva, szomorúan ér az irodába. Társa, akivel együtt dolgoznak a kicsi stúdióban, csodálkozva nézi. Nem kérdez tőle semmit. Az egyetem óta jó barátok. Tudja, ha úgy dönt, úgy is elmondja, mi történt vele, ha meg nem, akkor hiába is kérdezzeti.

Tamás, miután a kerékpárját felhozta ide, az emeletre, és kicsit kimosakodott, leül az asztalához. Egy üres, vastag papírt tesz maga elé. Először általában kézzel, és ilyen papíron tervez, mert ezen jól lehet radírozni is. Ezután tekeri ki rá a skicc pauszt, és úgy folytatja tovább. Ő ennek a hagyományos módszernek a híve. Amíg rendezgeti, vagy éppen radíroz, közben is gondolkodik, de most semmi ötlet nem jut az eszébe. A kék szemű lány van előtte, ahogy a busz koszos hátsó ablaka mögül őt nézi. „Miért nem nyitottam ki hamarabb a szememet? – szidja magát. – Pedig mennyire megéreztem a nézését!”

Húzogatja a vonalakat, és közben azon töri a fejét, hogy miképpen láthatná újra azt a kék szempárt. Csak a keze dolgozik.

Egy másik papírlapot tesz maga elé, és színes ceruzával osztja fel a képzelt területet helyiségekre. Aztán nem tudni miért, de előkerül a vékony skicc pausz tekercs is. A társa és jó barátja fél szemmel őt nézi. Nem tudja mire vélni ezt a ritmustalan mozdulatsort, aminek az a következménye, hogy mindenbe belekezd, de semminek nem ér még az elejére sem.

A csendet hirtelen a kapucsengő éles hangja zavarja meg. Olyan, mintha egy hegyes törrel egyúttal le is döfte volna a hangtalanságot. A légyzümmögést is harmóniának mutató csend azon nyomban meghal, és a csengő harsogása visszahozza Tamást a tervező

irodába. Csodálkozva nézi az előtte lévő papírlapokat, amiken nem csak párhuzamos vonalak sokasága látszik, de színes ívek, görbék, és körök is sorjáznak, amik, mindezek tetejébe még be is vannak satírozva. El sem tudja képzelni, mi lehet ez a színes kavalkád.

Amint az ajtón belép a megrendelő, a furcsa alkotásokat ábrázoló papírokat gyorsan megfordítja. Egy kicsit talán még szégyelli is magát, ezért a társa felé fordul. A barátja, Balog E. Zoltán, mosolyogva néz rá. Pontosan nem lehet tudni, hogy ez a mosoly kinek szól: a belépőnek, vagy Tamásnak, de arra jó, hogy most mind a hárman lélekben is itt vannak az építész stúdióban. És ez elsősorban a kék szempár bűvöletében lévőnek tesz jót.

Átmennek a tárgyaló helyiségbe, és az eddig elkészült terveket kiterítik a középkorú megrendelő elé.

– Bocsánat, hogy elkéstem – kezdi az öltönyös férfi –, de filmforgatás miatt a Rákóczi egy részét lezárták, és olyan dugó lett, hogy beragadt az egész belváros. Egyébként mindez arra jó volt, hogy miközben az autóban ültem, gondolkoztam – folytatja –, és arra jutottam, hogy . . . – mutogat a kisimított lapokon, de Tamás ezt már nem hallja.

Eszébe jut a lány. Hirtelen ismét ott van előtte a kék szempár, és őt figyeli. Nézi, amint a középkorú férfi az ujját húzogatja a tervlapokon, de a kék szemeket látja. Úgy érzi, köze van ezekhez a szemekhez. Az egész testét-lelkét betölti a bizonyosság, hogy most azonnal látnia kell! Próbálja magát lebeszélni róla. „Ez tiszta hülyeség!” – vitatkozik önmagával, miközben a megrendelő hozzá beszél. Erőnek erejével figyel az öltönyös emberre. El is jut hozzá, amit mond, és egy pillanatra arra gondol, hogy az egészen jó ötlet. Aztán ismét felbukkannak azok a kék szemek, és teljesen elfedik, eltakarják, elhomályosítják a tervrajzokat.

Mozgolódni kezd a széken. Tudja, hogy mennie kell, hogy meg kell keresnie a lányt, de azt is tudja, hogy ez butaság. Úgy sem találja meg, hiszen már minden utcát körbekerekezett. Semmi értelme! Egyébként is csak egy percre, vagy talán kettőre, ha látta. És lehet, hogy nem is mosolygott, csak ő képzelte így, mélázik el, miközben változatlanul beszélnek hozzá, de ő ezt már nem hallja. Maga elé mered, az asztalon lévő tervekre, de a lányt látja, és közben önmagával vitatkozik. „Hülyeség az egész! Az is lehet, hogy nem is engem nézett, csak úgy bámult ki a buszból. Én meg azt gondoltam ... – és ahogy gondolatban ideér, a legszívesebben azon nyomban arcul ütné magát. – Már most megsértem, pedig! Még hogy bámul! Azzal a szép, mindent betöltő hatalmas szemekkel nem lehet csak úgy révedni! Ha csak kinyitja, vége mindennek. Mint most nekem!” – jut a gondolat végére.

A megrendelő már nem neki beszél. Látja, hogy ő most nincs itt. Most Zoltán a partner, Tamás viselkedését pedig az építész művészetének tekinti. Ez is egy elszállt művészlélek, gondolja, és részletesen taglalja az elképzelését Balognak.

Tamás feláll. Odamegy az asztalához, és színes ceruzákat vesz magához, majd visszaül a másik kettőhöz, és szórakozottan elkezd ismét vonalakat húzigálni. Egymás után veszi kezébe a piros, a sárga, a narancssárga, és a halványkék ceruzákat. A másik kettő először azt gondolja, hogy valamit mutatni akar, de hamar rájönnek, erről szó sincs.

Tamás most a lányt szidja. „Miért nem szállt le, ha már annyi ideig nézett? Biztosan csak meg akar boldogítani! – mondogatja magának. – Tudnom kell az igazat!” – határozza el. Feláll a tárgyaló asztaltól, és köszönés nélkül elmegy. A biciklit is úgy viszi le az utcára, hogy nem tudja, hogyan ment ki a kapun, és azt sem, hogy mikor vette a hátára a táskáját.



A Hungária körúton bérlik az irodájukat. A földszinten lakó házmeister éppen a lépcsőházat seprí. Csodálkozva nézi a másodikon dolgozó mérnököt, hiszen még csak nem régen jött meg, és most máris elmege, holott az előbb ügyfelük érkezett.

– Jó napot mérnök úr! – köszön oda neki, miközben rátámaszkodik a seprűre, de Tamás szóra sem méltatja.

Úgy tolja ki a biciklit a kapualjból, és ugrik fel rá, hogy meg sem áll. Visszateker egyenesen a Keletihez. Mint egy eszelős kerekezik a Blaha és a pályaudvar közötti utcákon. A járókelőket nézi, figyeli az ablakokat, és elolvas minden cégfeliratot.

Egy órai fel és alá biciklizés után megáll, és leszáll a bringáról. „Nem vagyok normális! – állapítja meg magáról. – Keresek egy ismeretlent, akihez semmi közöm. Jól mondta Betti, hogy én nem tudom milyen az, amikor valakit igazán szeret az ember, vagy szerelmes! – jut eszébe a volt barátnője, akivel talán egy hónapja, hogy úgy döntöttek, inkább maradjanak barátok. Mennyire rosszul esett ez akkor ott neki! – De hát ilyen nincs! Ez nem szerelem, ez hülyeség, hiszen egy percre, ha láttam, és akkor is csak a koszos üveg takarásában – vitatkozik magával. – Majd ha né tán valamikor megint találkozom vele, akkor ... De nem hiszem, hogy ez valaha is be fog következni! – dönti el, és gyorsan visszamegy az irodájába.

„Zoltánnak valamit mondanom kell, hogy mi volt ez az egész!” – készül a találkozásra a lépcsőn felfelé menet, a kerékpárt a vállán cipelve.

Szerencséje van, mert a barátja még mindig a tárgyalóban kiterített munkapéldányok fölött beszélget az ügyféllel. Ő is közéjük ül.

– Szerintem a látványkonyha önmagában is nagyon izgató és inger gazdag, nem kellene ezt még



ezekkel a ki-, és beugrókkal is fokozni! Inkább az egyszerű, a szinte észrevehetetlen kialakításokat keressük! – kapcsolódik be a megbeszélésbe.

A középkorú férfi érdeklődéssel fordul felé, és figyelmesen hallgatja, miközben egyetértően bólogat. Észre sem veszik, és kint már szürkülni kezd. Felkapcsolják a villanyt, amit a megrendelő félreért, és szedelőzködni kezd. Amint becsukják mögötte az ajtót, a két jó barát az előtérből nyíló kicsi konyhába megy. A tenyérbe simuló égetett agyagpohárban mély piros színű tea van.

– Gondolod, hogy tudnom kellene róla? – kérdezi Zoltán.

Olyan régóta vannak együtt, hogy mind a ketten természetesnek veszik a kérdést, így aztán Tamás nem is kérdez vissza. Csendben állnak egymással szemben. Balogh E. Zoltán várakozik, Kun Tamás pedig gondolkodik. Nem azon, hogy elmondja-e, mi történt vele reggel óta, hanem azon, vajon mi értelme ennek az egésznek, és hogyan tudja megmagyarázni a barátjának azt, amit még ő sem ért. Így álldogálnak, miközben a teát kortyolják.

– Ha kíváncsi vagy rá, akkor elmondom – mondja végül –, de még bennem sem tiszta a kép! – néz Zoltán szemébe.

A barátja nem szól, várja a folytatást.

– Láttam egy lányt a hetes buszban. A hátsó ablak mögött állt, és olyan kék szemei vannak, amiket nem lehet lefesteni. Belém látott, feltört, mint egy diót, de eltűnt. Őt kerestem – mondja, és leteszi a pultra az üres poharat. – Áááá!– legyint. – Nem jól aludtam az éjszaka! Itt van ez a társasház, aminek lassan egyeztetni kellene a vázlatát, és még sehol nem tartunk vele. Későn aludtam el, és már háromkor ébren voltam. Ezen agyaltam, de aztán a Blahánál rájöttem a megoldásra.

A tavaszt, a tavaszi hangulatot kell bevinni, azt kell betervezni ebbe a belvárosi épületbe. Gondolj bele! A háztól alig harminc méterre, a középmagas házak között autók özöne. A széles járdákon emberek kerülgetik egymást. A felszíni lámpás átkelőknél sietnek át a nagy porban. Ha éppen egy nagyobb autó megy el, vagy egy hangtompító nélküli motor szlalomozik, a saját hangját nem hallja. És akkor bemész egy olyan utcába, ahol most még alig van fa, de ahol mégis találkozol a tavasszal. Ami szintén nem csendes, csak éppen ott mások a hangok, mások az érzések, mások a színek, és a formák, mint tőle harminc méterre.

– Hangok? – veti közbe Zoltán.

– Jaj, nem úgy értem! Az érzés, Zoltán! Az érzés! A tisztaság, a várakozás, a boldog várakozás érzése! – magyarázza nekihevülve, a boldog szót külön kihangsúlyozva.

Barátja halvány mosollyal figyel.

– Na, mindegy! – fejezi be Tamás, amikor ezt észreveszi.

Visszamennek az asztalukhoz, és Zoltán összepakol. Ő olyan ember, aki csak rendezett körülmények között tud dolgozni. Minden nap, miután a munkáját befejezi, rendszerezi a dolgait az íróasztalán, és a gépében.

Előkerülnek a papírlapok, és Tamás ismét a színes ceruzákkal rajzolgat. A rádióban halkán szól a zene. Már este nyolc óra is elmúlik, amikor észreveszi, hogy egy jó ideje egyedül van. Arra eszmél az álmodozásából, hogy a szomszédban leesett egy lábas. A lánynál járt. Pedig amikor leült, akkor még a tervezendő épület tömegét, az erkélyek és az ablakok helyét rajzolgatta, miközben azt az érzést kereste magában, ami akkor kerítette a hatalmába, amikor a kerékpárjának támaszkodva süttette az arcát a reggeli tavaszi nappal. Aztán megint a színes kacskaringók

és körök jöttek elő, amik négyzetráccsozással szép sűrűn be is lettek satírozva.

A szomszédban lakások vannak. Eredetileg az irodájuk is az volt, de ők átalakították tervező stúdiónak.

Késő délutántól élénkül meg a ház, bár addig is van néhány idősebb lakó, akik a mozgásukkal elárulják, hogy nincs egyedül a Kun és Balogh Architek Iroda. Amint meghallják a lift hangját, már tudják, hogy I-lonka néni megy a templomba, a bot kopogásáról pedig azt, hogy Edvárd bácsi, a kalapos öregúr, a pincekocsmába indul a kisfröccsére. Mindezt ma észre sem vette. Sőt, azt sem, hogy a hazaérkezőktől ismét élet költözött ebbe a kicsit elhasználódott épületbe.

Az edény csörömpölése visszhangzik az öreg falak között. Úgy tűnik, keresi a helyét, vagy örül, hogy végre kitombolhatja magát, mert még hosszú ideig egy helyben csörömpöl.

Tamás felemeli a fejét. Szemével az ablakot keresi. Az éjszakai nagyváros fényeivel néz szembe. Aztán hamar, szinte sietve hagyja ott az irodát.

Az estéje ma magányosan telik. Tulajdonképpen jó kedve van. Először nem is érti, hogy miért nézegeti folyton az óráját. Azelőtt egyáltalán nem érdekelte az idő múlása, most pedig azt szeretné, ha már holnap reggel lenne. Telefonálgat. Az első mondatok után mindenki arra kíváncsi, hogy minden rendben van-e? Igen, kiabálná vissza, csak az idő megy nagyon lassan, de nem teszi.

Hamar lefekszik.

Annyira mélyen alszik, hogy reggel ugyanabban a pózban ébred fel, ahogy este lefeküdt. Kicsit fáradtnak érzi magát. Nem testileg, hanem szellemileg. Mint aki álmatlanul töltötte az egész éjszakát.

Kinyitja a belvárosban bérelt kicsi lakásának az ablakát. Éjszakára most még becsukja, hiszen furcsa ez



a tavasz: napközben, ha kisüt a nap, hirtelen annyira meleg lesz, hogy legszívesebben egy száll ingben, vagy pólóban lenne, de a sötétedéssel együtt a hideg is megjön. Ma is jó idő ígérkezik. Nagyokat lélegzik a friss, még kicsit karcos levegőből. Észre sem veszi, de jó kedve kerekedik. Bekapcsolja a tévét, de amikor meghallja, hogy az aktuális reggeli műsorban megint politizálnak, továbbkapcsolja. A másik adón egy ismert celeb tekereg a fotelban. Megáll a készülékkel szemben, és kikapcsolja. Kedvenc CD-jét indítja el. Ettől aztán olyan jó kedve kerekedik, hogy a zenével együtt dúdolni kezd.

Lassan, az étkezőasztalon lévő építész folyóiratot nézegetve eszi meg a vajjas pirítósból és teából álló reggelijét.

A lépcsőházban, lefelé menet, még mindig azt a számot morzsolgatja a nyelve alatt, amit a lakásban hallgatott. Gyorsan a Rákóczi útra ér. A forgalom a szokásos. Kerülgeti az autókat, és közben ügyel rá, hogy őt is meg tudják előzni, ha megindul a sor. Az Uránia mozi előtti lámpánál éri utol a kék hetest. Eddig fel sem tűnt neki, csak amikor a busz hátuljából a bűdös füst az orrába csap. Oldalra húzódik, de itt is eléri a hol erre, hol meg arra csapó feketés szürke bűz.

Lábát a bicikli mellé téve visszacurikkol, és felnéz a busz hátuljára. A koszos üveg mögött összepréselődő emberek néznek kifelé. A várakozás unalmától érdektelenül bámulják őt, amint próbálja kikerülni az egyre jobban elterülő füstöt. Eszébe jut a tegnapi lány. Amíg ott áll, eljátszik a gondolattal, hogy mi lenne, ha ismét meglátná azokat a kék szemeket, amik a tegnapi napját teljesen felbolygatták. „Akkor most utolérném, és találkoznék vele!” – gondolja. Közben a lámpa zöldre vált, és elindulnak. Ügyesen kerüli ki a buszt, és hajt az út szélén. Messze, a Keleti pályaudvar előtt egy



másik buszt lát meg. Gyors elhatározással felgyorsít. A következő lámpa hiába mutat pirosat, ő felhajt a járdára, és úgy megy tovább. A Kerepesi úton éri utol. A busz hátsó ablaka mögött már messziről lát egy sötét hajú nőt, aki a fejét lehajtva néz valamit maga előtt. Talán egy könyvet, vagy újságot. Tamás szíve annyira zakatol, hogy majdnem kiugrik a helyéről, amint nyomja, tekeri a biciklijét. Pihe könnyű a kerékpár, de most úgy érzi, mázsás súlyt kell húznia.

Ahogy a busz közelébe ér, látja, hogy a nő előre megy. Biztosan itt száll le, gondolja. Felugrat a járdára, és odahajt a busz kinyíló ajtaja elé. Sokan leszállnak. Van köztük egy sötéthajú nő is, de ő inkább közepkorúnak látszik. Tamás rá sem néz. A nyitott ajtón figyel befelé, és lesi, várja a kék szempár tulajdonosát. Tanácstalanul néz az elinduló busz után. „Lehet, hogy nem láttam jól!” – gondolja lemondóan, és mielőtt visszaülne a szürke biciklire, még utoljára a kék hetes után néz. És ekkor ismét meglátja. Hátulról, a hátsó ablak mögött, de ennek ellenére mégis tudja, vagyis inkább érzi, hogy ő az. És most már annyira bátran vág ismét neki az útnak, hogy sokszor alig tudja elkerülni valamelyik autó ütközőjét. Amikor aztán megelégteli a gépkocsik kerülgetését, és a járdán folytatja az útját, a rendőr megállítja.

– Mit csinál ember? – kérdezi tőle.

– Én csak ... – mutat kétségbeesetten a kék hetes felé. – Utol kell érnem! Kérem?! – mondja, és a kerékpárt az egyenruhásnak döntve rohan a megálló buszhoz, és amint kinyílik az ajtaja, máris ugrik fel rá, és elnézést kérve löki félre az utasokat.

És máris ott áll a fiatal nő mögött, aki a busz oldalsó üvegén néz ki. A kezében vékony könyv. A busz hangosbemondója kéri, hogy fejezzék be a le-, és felszállást. Tamás észre sem veszi, hogy hirtelen csend lett. A rendőr áll a nyitott ajtóban.

– Maga ott! Azonnal szálljon le! – parancsolja neki csípőre tett kézzel.

Az emberek elhúzódnak tőlük, de ő ezt nem veszi észre. Ott áll a lány mellett. Beszívja az illatát, és várja, hogy szembe forduljon vele. Már látja maga előtt a lelkét feltörő, megbénító szemeket. És a sötét hajú szoknyás lány valóban megmozdul: a busz ajtaja felé fordul. A rendőrt nézi, de egyúttal Tamással is szemben találja magát, azonban őrá ügyet sem vetve megy kicsit távolabb.

Kun Tamás egyszerűen nem érti, hogy mi történhetett, hiszen ez a lány nem az, akit ő keres. Nem csak a szeme más, de az arca is. Ennek inkább kerek, nem pedig ovális, mint annak, akit ő látott. Megmozdulni sem tud. Bénítólag hat rá a csalódás.

– Na, mi lesz? Jön, vagy levezessek? – szól rá ismét a rendőr.

Tamás lehajtott fejjel, szégyenkezve lép le a buszról, ami azonnal el is indul. Az igazoltatás után hosszasan kell magyarázkodnia, hogy meg ne büntessék. Szerencséje van, mert csak egy kicsit idősebb nála az egyenruhás, és talán ő is volt már hasonló helyzetben, mert úgy tűnik, megérti Tamást.

Ezek után ér be az irodába, ahol Zoltán már teljesen a munkájába temetkezve, a számítógépen rajzol.

Ez a reggel volt a második fordulópont a kék szemekkel kapcsolatos életében. Az első a találkozás volt, amikor a kék hetes a hátsó piszkos üvege mögött elhozta neki a különleges tavaszt. A második pedig a belenyugvás, hogy talán soha nem fogja már meglátni azt az elbűvölő kékséget.

Visszazökken a hétköznapiakba. Ha úgy van kedve, akkor hétvégén elmegy kirándulni, színházba, vagy éppen moziba. Esténként sokszor beülnek valahová Zoltánnal, majd később Bettivel, a volt barátnőjével,

akivel ismét egy pár lesznek. És ilyenkor nem csak a világ sorát változtatják meg, de időnként egymásról is beszélnek. Egyedül a szerelem szót kerülik, és azt, amit erről gondolnak.

Így múlik el Kun Tamásnak a tavasz első hónapja.



Halkan húzza be maga mögött az ajtót. Kint kutya figyel a mozgását. Határozott léptekkel megy a kapuhoz a színes térburkolókövekkel kirakott járdán. Ma éjjel egyedül volt a budai házban. Édesapja, aki sebész főorvos az egyik kórházban, ügyeletes volt. Nagy strapa ez ilyenkor neki, hiszen az éjszaka után még nappal is helyt kell állnia.

A kapucsengő alatt a Somoskőy family felírat, mint ha egy nagycsaládról lenne szó, pedig már kislány kora óta ketten élnek. Tizenkét éves volt, amikor a tragédia történt. Az édesanyja közgazdász volt. Hirtelen kórházba került, műteni kellett, majd két nap múlva meghalt.

Minden annyira gyorsan történt, hogy igazából fel sem fogta. Jóval később döbönt csak rá, hogy neki most már nincs édesanyja. Még most, tizenvalahány év után sem tud beszélni róla. Ha esetleg mégis szóba kerül egy-egy baráti társaságban, akkor is kerüli a témát.

Az édesapjával lakik, de vele is csak nagyon ritkán hozzák szóba az anyut. Somoskőy Emil egyébként is zárkózott, keveset beszélő ember, és Nelli is örökölt tőle valamennyit ebből a tulajdonságból. Nem annyira magának való, mint az édesapja, de ha az édesanyjáról esik szó, akkor ő is képes annyira bezárkózni, hogy eddig még senki nem tudta kinyitni a lélek e különleges ajtaját.

Ráérősen megy a buszmegállóhoz. A hegyvidéki buszjárat utolsó megállója ez, itt fordul meg. Már ismerik a gépkocsivezetők. Tudja, ha netán kicsit elkésne, akkor is megvárják.

Mehetne gépkocsival is, ott áll a garázsban. Akkor kapta, amikor lediplomázott a jogi karon. A jogosítványa hamarabb meglett, de az édesapja hallani sem akart arról, hogy autót vezessen. Pedig ismerhette volna! Nellinek már középiskolás korában is voltak elvei,



és azokból soha nem enged. Ilyen például, hogy nem iszik, nem dohányzik, és egyéb divatos ostobaságokat sem próbál ki. Persze előfordul, hogy a társaság kedvéért esetleg iszik egy pohár finom bort, de azt is csak nagyon ritkán. És ezt tudja az édesapja is, de mit lehet tenni? Amióta ketten maradtak, nagyon félti. Lehet, hogy azelőtt is így volt, de arra már nem emlékszik.

Az azelőtti időszakról, amikor még élt az édesanyja, csak szép, és még szebb élményei maradtak. Mint például a karácsonyi készülődés, a sütés-főzés, vagy amikor egyszer közösen kifestették az arcukat, és hogy nagyon sokat bolondoztak.

A buszhoz menet sokszor eszébe jut, amikor itt, a járdán biciklizett, és a szülei büszkén, de féltve nézték őt.

– Jó reggelt ügyvédnő! – köszönti a bajszos férfi a kormány mögött, ahogy fellép az őt váró kék járműre.

– Köszönöm! – mondja mosolyogva, és azonnal a busz hátsó ablaka elé megy.

Itt szeret utazni, mert így többet és hosszabban látja a körülötte lévő világot. Amint leérnek a városba és átérnek Pestre, a Blaha előtt megállnak.

– A türelmüket kérem! Filmforgatás van a körúton túl. Ha valaki siet, és szeretne leszállni, kérem, jelezze! – közli az utasokkal a sofőr.

Dr. Somoskőy Nelli ügyvédgyakornok nem száll le. A Hungária körúton van a munkahelye, az pedig még messze van ide. Szórakozottan, de érdeklődve nézi a busz mögött feltorlódó gépkocsikat. És ekkor meglátja azt a valakit, akit már legalább fél éve figyel. Ott jön a szürke biciklijével, fején a kék műanyag bukósisakkal, ami alól kilóg a félhosszú szőke haja. Nézi, amint ügyesen kerülgeti az autókat. Nevet magában némelyik kormány mögött ülő ijedt arcát látva, amikor a fiú túl közel merészkedik a visszapillantó tükrükhöz. Végül eléri a buszt. Ki akarja kerül-

ni, de meggondolja magát. Nelli közben arra gondol, jó lenne, ha most nem menne tovább a fiú. Közelebb lép a piszkos üveghez. Innen, ha nem volna közöttük az ablak, talán el is érné. Folyamatosan Tamást nézi, ahogy az leáll a járda mellé, és becsukott szemmel sütteti az arcát a tavaszi nappal.

Tetszik neki ez a fiú. Csaknem mindent tud róla. Talán egy fél éve is van már, hogy figyeli, amikor reggel jön a kerékpárjával. Először a mozdulataival hívta fel magára a figyelmet. Aztán, amikor egyszer közelebb került hozzá, és meglátta azokat a barátságos meleg barna szemeket a szőke, enyhén hullámos félhosszú haj alatt, az érzéki ajkakát és a vékony testalkatot, akkor már tudta, hogy meg kell ismernie ezt a fiút.

Eddig még nem volt komoly társa. Természetesen túl van már az első diákszerelmen, ami lehet, hogy nem is szerelem volt, de végül is a két hónapos együtt járást talán lehet annak is nevezni, de azóta csak futó kalandjai voltak, esetleg vannak. No meg a barátok, akiknek, szerinte, ő a fontos. Még magának sem vallja be, de ő meg tudna nélkülük is lenni.

Azalatt a fél év alatt, amióta nézegeti, figyeli a kerékpárost, úgy érzi, már ismerik egymást. Még nem beszéltek egy szót sem, sőt, az építész azt sem tudja, hogy Somoskőy Nelli ügyvédgyakornok a világon van, de amikor meglátja az autók között szlalomozni, már régi ismerősként üdvözlí. A jó múltkor az egyik kolléganőjének is megmutatta a szőke férfit.

– Ó, hát ő Kun Tamás, az építész! – mondta Edina. – A szomszédunkban épülő házat is ő tervezte a barátjával. Itt van mellettünk az irodájuk, talán a második ház. Ki van téve a tábla: Kun és Balogh Architek – sorolta a jól értesültek tudálékos hangján.

Ezután már könnyű volt az internet segítségével megismernie az ismeretlen ismerőst. „Valahol az

ötödik kerületben lakhat – találgat –, mert általában az Astoria környékén kerül elő. – Bár lehet, hogy a nyolcadikból jön! – gondolkozik el, miközben erősen nézi a férfit. – Szép ez az ember!” – jentli ki magának. Egyre jobban tetszik neki.

A busz egy helyben áll. Sötét füst gomolyog alóla, de oldalra terül el, így teljesen tisztán látja a szőke fiút. Csukva van a szeme. Hosszú szempillái még szebbé teszik a férfias, de egyben mégis kisfiús arcot, miközben élvezzi a napsütést. Nelli próbálja kitalálni, hogy vajon mire gondolhat a fiú a kényszerű ácsorgás közbeni napozás alatt. Talán a barátnője jár az eszében, vagy tegnap bulizni volt, és azt gondolja újra végig, vagy egyszerűen csak fáradt, és most pihen.

A zsebéből egy apró papírdarab akad a kezébe, és anélkül, hogy észrevenné, kicsi darabokra tépkedi. A tenyerében csak gyűlik a sok konfetti, miközben egyre áthatóbban nézi a kerékpárra támaszkodó férfit. Mosolyogni kezd, amint látja, hogy már nem is a férfi, hanem a bicikli támaszkodik. És akkor a fiú arca is megváltozik. Szinte a napot is legyőzve világít a boldog, örömtől sugárzó érzéki száj.

Nelli már olyan apró darabokra tépkedte a papír fecnit, hogy kihullik a kezéből, ezért a zsebébe gyűjti. Érzi, tudja, hogy a szőke férfi most valami fontos dologra jött rá, és teljesen tisztában van vele, hogy nem egy barátnő, nem buli, és nem is a napozás jár most a fejében, hanem egy eddig megoldatlan problémának a megoldására jött rá. Annyira figyel, hogy teljesen beletemetkezik a fiú látványába.

Izgalmas a foglalkozása is, hiszen építész. Megálmodja, megtervezi a házat, és egyszer csak ott van megépítve az utca embere előtt.

Nelli erősen koncentrál, hogy a becsukott szem kinyíljon, és szembe nézzen vele. Körülötte beszélget-



nek. Egyszerre többfelé is tud figyelni, így hallja, hogy a Rákóczi utat filmforgatás miatt átmenetileg lezárták, és hogy egy híres külföldi a rendező, és egy ismert színész a főszereplő.

Az utasok közül csak kevesen szálltak le, és kerestek más megoldást a továbbjutásukhoz. A busz most hirtelen megrándul, és az elindulással szinte egyszerre néz Nelli felé a kerékpárra támaszkodó. A lány belekapaszkodik abba a nagyon szép, melegbarna szempárba. Bizsergés indul el a háta közepén, ami hosszú ideig halad lefelé, egészen a lábáig.

Gyorsan távolodni kezd az építésztlől. Azt még látja, pontosabban észleli, hogy a barna szempár tulajdonosa tolni kezdi a biciklijét, de a lábából annyira kiment az erő, hogy kénytelen azonnal leülni az egyik szabaddá vált ülésre. Nagyokat lélegzik. Fejét lehajtva a lábát nézi. A könnyű tavaszi cipőt szemléli, de közben önmagára figyel. A szíve gyorsan ver, és a fülében hallja a dobogás ütemét.

Gondolatai a fiú, és a hirtelen jött rosszulléte között cikáznak.

– Hungária körút! – szól a hangszóróból a férfihang.

Nellinek itt kell leszállnia. Feláll. Meglátja a szőke fiút, aki a busz mellett halad el, nagy elánnal tekerve a kerékpárt, és a gerincén ismét elindul a már ismert bizsergés. Jó ez az érzés, de arra gondol, ha a lábába ér, akkor ismét bizonytalanul tud majd közlekedni. Visszaül. Szemével a barna szemű biciklist keresi, de az már messze lehet, mert nem látja. A bizsergés most megáll a derekánál, és hosszan elidőz a háta közepén. Ilyet eddig még soha nem érzett.

A zötykölődő kék hetesről csak három megállóval később tud leszállni, és a következő szemben jövővel megy vissza. Késve ér be az irodába. Azonnal a konyhába megy, és készít magának egy kávé. Kinyitja az



ablakot, és azon kihajolva issza a pohár tartalmát. A fiút keresi a szemével. Olyan érzése van, hogy talán éppen most fog elmenni előttük a két házzal messzebb lévő irodájához, de a fiú nem jön, a kávé pedig elfogy. Bemegy az íróasztalához, és előveszi a fiókból a cégalakítási aktát. Az iroda vezetője most ezt bízta rá.

Beindítja a számítógépét. Csendben, szorgalmasan dolgozik, de közben el-elkalandozik a gondolata. A fiú jut eszébe. „Meg kell ismerkednem vele!” – határozza el. Feláll, és átmegy a szomszéd helyiségbe, ahol az a kolléganője van, aki ismeri az építészt.

– Láttam! – mondja neki.

– Kit? – kérdezi a tőle talán három, vagy négy évvel idősebb ügyvédnő.

– Az építészt – feleli.

– És?

– Semmi, csak jó volna megismerni közelebről!

– Hát akkor rajta! – biztatja nevetve.

– Nem tudnál segíteni? – kérdezi.

– Hát, én sem ismerem személyesen, csak hallottam róla ezt-azt, de ha gondolod, odamegyek hozzá, és megmondom, hogy Somoskőy Nelli ügyvédgyakornok le akar veled...

– Na, nem! – szól közbe sértődötten a lány.

– Hát nem szeretnél vele leülni egy kávéra? – nevet hangosan a nő. – Na, jól van, majd kitalálunk valamit! – teszi hozzá.

– Nem, kösz! – mondja Nelli. – Majd megoldom magam!

– Most megsértődtél? De igazad is van, úgy lesz a legjobb! – és megpaskolja a lány kezét.

Nelli visszamegy a szobájába, és leül az íróasztal mögé. Ismét a monitoron a szeme. Belelapoz a feladathoz kapcsolódó rendeletekbe. Neki ez a munkamódszere. Az irodavezető ügyvéd úr elmondja a teendőit,

és azt is, hogy azt miképpen oldja meg, ő viszont szereti elolvasni a törvények és rendeletek ügyre vonatkozó előírásait. Így tudott saját kútfejből telki szolgalmi jogot létesíteni a múlt hónapban, pedig azt az egyetlen nem is tanították. Dicséretet is kapott érte. Mikor aztán este hazament, igen jó kedvű volt. Az édesapja sem volt ügyeletes, ezért sokáig beszélgettek, ez pedig egyáltalán nem jellemző a két Somoskőyre. Igaz, most, hogy visszaemlékezik, jobbra ő beszélt. Elmagyarázta a szolgalmi jog létesítését, és azt, hogy hol nézett utána, miképpen értelmezte, és csinálta meg. Az édesapja büszkén hallgatta. „Érdekes, tudta, hogy miről van szó!” – gondolkozik el, és a monitort nézi. Villódzó árnyékokat vesz észre a képernyőn. Olyan, mintha a szőke fiút látná elmosódva, állapítja meg, de aztán elneveti magát, amikor észreveszi, hogy az csupán az ablak előtt logó szalagfüggöny részei között beslisszanó napsugarak játéka. De most már nem tudja a fejéből kiverni az építész, és hirtelen elhatározással odamegy az ablakhoz. Elhúzza a függönyt, elfordítja a kilincset, rátámaszkodik a párkányra, és kinéz a járdára. Nem sok járókelőt lát, ezzel szemben az úton négy sávban haladnak az autók.

Szemével a kerékpáros, vékony testalkatú, farmerna-drágos fiút keresi. Őt nem látja, de alatta, az osztópárkányon két szürketollazatú galamb csókolózik: csőrükkel piszkálgatják a másikat. „Ilyet még nem is láttam!” – csodálkozik.

Visszafordul az ablakból, hogy valakivel megossza ezt az élményt, amikor hirtelen észreveszi a fiút, aki kerékpárjával sietősen halad a város felé. Nelli háta közepén ismét elindul az a semmihez nem hasonlítható bizsergés.

Előre hajolva nézi a sarkon eltűnő kék bukósiskost, akinek a félhosszú, kicsit hullámos haja kilóg a

fejfedő alól, és élvezi a hátában megszületett különleges érzést, ami már leért a derekáig. A fiú gyorsan eltűnik a szeme elől, de ő változatlanul az ablakpárkányra támaszkodva figyel, és most már nem is kifelé, hanem önmagára. Vajon tovább fog-e haladni a lábaira is a bizsergés, vagy megáll, és visszafordul? Közben a fiú van a lelki szeme előtt. Elképzeli az arcát, amikor megmondja neki, hogy már régóta kinézte magának. Bizonyára érdeklődve, de kételkedve hallgatná, gondolja, és aztán újabb kép villan be a nyitva lévő, de a külvilágból semmit nem látó szemébe. Este sétálva mennek a budai házuk felé. Mind a kettőjüknek az ölelés, a csókolózás van az eszében. A fiú beszél, beszél, megállás nélkül beszél mindenről: a munkájáról, a világról, az egyetemről, és közben időnként megáll vele szemben, ő pedig vár. Hallgatja a hangot. Jó hallgatnia, jó érzése van tőle.

A bizsergés most már állandóan ott van a gerincében, és a fenekétől a nyakáig szaladgál. Megállnak, egymással szemben. A fiú abbahagyja a beszámolót, az okfejtést, a filozofálást, és egymásba felejtkezve nézik a másik szemét. És akkor az érzéki szájú építész elfordul, és tovább beszél. Ismét elindulnak. Ő lassít, mert már nemsokára hazaérnek, de ha az alsó utca felé fordulnak, akkor tovább tart az út, jut eszébe.

A fiú észre sem veszi, hogy kicsit elkanyarodnak, csak mondja, és mondja. Valami házról beszél, amire nagyon büszke. A részletekről magyaráz, ő pedig megértően bólogat. Érzi, hogy az építész így vezeti le a feszültséget. A fiú az egyik percben közvetlenül mellette halad és hozzáér, a másik percben pedig lépésekkel van előtte.

Nelli elhatározza, hogy ő fog kezdeményezni. Megfogja az építész kezét, aki – mintha csak erre várt volna –, úgy szorítja meg az övét, hogy tudja, soha



többé nem fogja elereszteni. Most ismét megállnak. Szótlanul néznek egymás szemébe. Az utcai kandeláber fénye éppen hogy eléri őket, de azért mindent látnak a másik arcán. És akkor a fiú megint a házról kezd el magyarázni, de ő a szájával belefolytja a szót.

Idáig jut gondolatban, amikor a szobája asztalán megszólal a telefon. A bizsergést még akkor is érzi, amikor beleszól a készülékbe.

Estig dolgozik, és az egész napja hasonlóan telik. Hol a munka, hol pedig a furcsa képzelődés tölti ki.

Általában jó alvó. Most is úgy alszik, hogy teljesen kipihenve ébred. A reggeli kávé közben azonnal eszébe jut a fiú. „Ez így nem mehet tovább! – határozza el, miután hagyja, hogy a barátja feleslegesen hívogassa. Nincs kedve beszélni vele. – Ma le fogom ezt az egészet zárni!”

A fürdőszobai tükörben nézi magát. Egy sötétbarna hajú, jó alakú nőt lát, akinek a kék szemei szinte elvakítják azt, aki belenéz. Sokszor még saját magát is meglepi a szeme színének a változása, ami a mélykéktől a szürkésképig minden árnyalatot mutat, attól függően, hogy milyen a lelki állapota.

Az alakjával különösképpen nem foglalkozik. Valamikor az egyetemen az évfolyamtársaival időnként megmérték egymásét, akkor 85/60/85 volt. Ő ezt nem tartotta különösen jónak, de rossznak sem. Egyszerűen ilyen. Van, amikor szereti magát, de van olyan is, amikor nincs megelégedve azzal, amit lát. Most oldalra fordul, és így is megnézi a tükörmását, aztán hátat fordít, és a kézi tükörrel megszemléli a hátát, a fenekét.

– Jól nézek ki! – állapítja meg.

Kicsit később nagy elhatározással indul el a buszmegállóhoz. „Ma átmegek az építész irodába, és beszélek vele! – dönti el. – Lehet, hogy nem is annyira jó fazon, csak az egyedüllét miatt jönnek rám ezek a különleges érzések!” – húzza fel a szemöldökét.



A buszban most előre ül. A sofőr beszélgetni szeretne vele, de miután csak kitérő válaszokat kap, magáról kezd mesélni. Így érnek le a városba.

Nelli üres tekintettel figyeli a forgalmat, amikor a nagy visszapillantó tükörben észreveszi a fiút, aki a busz után kerékpározik. Még eléggé le van maradva, de látszik rajta az igyekezet, hogy utolérje őket. „Biztosan észrevett!” – gondolja Nelli, és ismét jön a már jól ismert bizsergés. Keze a zsebében kutat, ahol végül megtalál egy behasított jegyet. Tépkedni kezdi. Először négyfelé, majd nyolc, aztán tizenhat, harminckettő, és ki tudja még hányfelé, de az biztos, hogy a jegy egyre jobban konfettisedik.

Nézi a tükörben a fiút. Arra gondol, talán fel kellene állnia, hogy végre találkozzanak, de valami visszatartja. A bicikli hol eltűnik az autók között, hol pedig előkerül, de egyre közelebb van. Nelli annyira nézi, hogy elfelejt leszállni. „Tegnap is ugyanez volt!” – emlékezik vissza, és gyors elhatározással áll fel. A visszapillantó tükörben még látja, hogy a fiú egy rendőrnél hagyja a biciklijét, és a buszhoz siet.

Az ügyvédgyakornok Somoskőy Nelli szíve úgy zakatol, hogy majd kiugrik a helyéről. Nagy levegőt vesz, amikor a busz a járda szélénél megáll, és leszáll. Odamegy a műanyag tető alá. Várja a fiút. Nem néz arrafelé, ahonnan az érkezését gondolja, mert szeretné, ha a fiú találná meg őt.

Kemény hangra figyel fel. A rendőr a busz hátsó ajtajánál áll, és a fiút utasítja, hogy azonnal szálljon le. Az építész egy ismeretlen nőnek mond valamit, majd a rendőrhöz megy. Őt észre sem veszi. Nelli dermedten nézi az előtte elmenő forgalmat. Így áll egy jó ideig. Valami elmúlt benne. „Még el sem kezdődött, és máris vége!” – fut át rajta a gondolat, és az arcán fanyar mosollyal száll fel a szemben jövő hetesre, és megy be az irodába.

Ezt követően már ritkán jut eszébe a szőke építész. Visszazökken a hétköznapiakba. Sokat dolgozik, még sikerélményei is vannak. A barátaival kirándulnak, szórakoznak, és hogy ne legyen egyedül, a két hónapja megszűnt futó kapcsolatát is újra melegíti.

Így múlik el az ügyvédgyakornoknak a tavasz első hónapja.

Az első kerületi irodaház ötödik emeletére páternoszterrel mennek fel. Van mellette egy lift is, de ha ezzel a kétszemélyes, függőlegesen mozgó lépcsővel találkoznak, akkor azonnal ebbe lépnek bele. Most is így történik.

Kun Tamás és Balogh E. Zoltán építész az ötödik emeleten egy középkorú, vastag anyagból varrt kosztümös nő köszönti. Látszik rajta, hogy nem csupán az ő tiszteletükre készült nagy alapossággal a sminkje és a frizurája, ez nála mindennapos viselet, ami – ebben a közegben –, természetesnek is hat. Egy egész Európában jól ismert cég budapesti székhelyén vannak. Vastag padlószőnyegen haladnak. Az osztályvezető asszony halkán, de határozottan irányítja őket. A kézfogása is ilyen: határozott, rövid, távolságtartó.

Kun Tamás és barátja szeme összeakad, miközben a térdig érő szoknyát viselő nőt követik. Alig látszik, hogy Tamás egy kicsit felhúzza a vállát. Talán a számára nehezen élhető, kicsit sznob hely miatt teszi, de ezzel egyszersmind valahogy az egész fölé, vagy mellé is helyezi magát.

A folyosó végén kétszárnyú ajtó van, ezen tessékeli be őket a megrendelőjük. Szeretnék Magyarországon bővíteni a tevékenységüket, és erre készítettek Tamásék az elmúlt időszakban tanulmányterveket, amit több egyeztetés után végre elfogadtak, most pedig a szerződés pontjainak az utolsó átbeszélésére kerül sor, majd az aláírásra.

Az ajtó nem párnázott, de mégis nagyon jó minőségű, mert csendben nyílik. Úgy, mint minden ebben a házban. A hangokat elnyeli a szőnyeg, és a belsőépítész által kitalált burkolatok és bútorok felülete. Bent, a nagyobb méretű szoba közepén egy hosszú, majdnem fekete, ovális végű asztal van,



körülötte gurulós talpú székek, ami miatt némelyik kicsit eláll az asztaltól. Tamás tekintete ezen ragad meg először. Olyan, mint egy festmény, jut az eszébe, de nem jön rá, hogy hol látott hasonlót. A fal világossárga. Az asztal melletti székek mintha ugrásra készen állnának, úgy néznek jobbra, és balra.

Többen is vannak a szobában. Két csoport az ablakok előtt beszélget.

– A munkatársaim többségét már ismerik, de ha valakivel még nem sikerült találkozniuk, akkor segítek! – mondja az osztályvezető.

Kun Tamás és Balogh E. Zoltán közelebb mennek. Mosolyogva, de komoly arccal kezelnek le az egyeztetések alatt már megismertekkel, de van közöttük olyan is, akivel eddig még nem találkoztak.

– Dr. Csikós Edina! – mutatkozik be a molett nő, akinek beszédes, sötét szemei vannak. Olyanok azok a szemek, hogy amint belenéznek, azon nyomban jókedvük kerekedik. Tamás akaratlanul is barátságosan mosolyog a nála alig több, vagy éppen egyidős nőre, aki az alkatának megfelelően keményen fogja meg a kezét, de ezt olyan közvetlenül teszi, hogy azonnal bizalmat ébreszt az építésben.

– Kérem, foglaljanak helyet! – szólítja fel őket az osztályvezető.

Tamás ekkor veszi észre, hogy háttal az ablaknak valaki már ül az asztalnál, így ő is csak ebből a helyzetből látja. Különösképpen nem foglalozik vele, de valamiért mégis úgy akar ülni, hogy szembe kerüljön vele. Nem tudja miért ez az igyekezet, és nem is törí rajta a fejét, de a barátját tudatosan az ovális végű asztal túlsó oldalára tolja, így ő szembe kerül az ott ülővel, aki lehajtott fejjel a szerződésüket nézi, miközben a kezével egy papír fecnit tépked apró darabokra. A vastag irat mellett toll árválgodik. Tamás a széke



mögött áll, és így nézi a nőt. Most már azt is látja, hogy egy vékony, sötéthajú hölgy ül előtte. Valahonnan ismerősnek tűnik, állapítja meg, mert nem tudja, hogy most bemutatkozzon-e, vagy sem. Mert ha már találkoztak itt az elmúlt időszakban valamikor, akkor nagyon kellemetlen, ha nem emlékszik rá. Leül a szemben lévő székre, és a hátára csatolható táskájából ő is előveszi az iratot.

– Talán menjünk végig a szerződés pontjain! – szólal meg az osztályvezető asszony. – Ha valakinek észrevétele van, kérem, szóljon! Rendben? – néz körbe az asztal körül.

Halk, egyetértő hümmögés a válasz.

– Jó, akkor az ügyvédi iroda képviselőjét kérem, hogy olvassa fel, és ismertesse részletesen a szerződést! – mondja, és a molett ügyvédnő felé int.

– Dr. Csikós Edina vagyok a Pál és Társa Ügyvédi Irodától! – mutatkozik be az ügyvédnő, miközben a tárcájából névjegykártyákat vesz elő, és az építészek elé tolja. – Önöknek is adok, ha szükséges! – mondja a megrendelő képviselőinek, de a szeme közben határozottan azt mondja, hogy ilyet ne is kérjenek tőle.

Az a sötét szempár egy pillanat alatt jó kedvet varázsol az asztalnál ülők arcára, és ahogy az általánosságokkal folytatja, mindenki megváltoztatja a testtartását. Eddig feszülten, egyenes háttal ültek, az asztalhoz csak annyira hozzá érve, ami feltétlenül szükséges. Az ügyvédnő hangja, de főleg a szeme hatására azonban most mindenki felenged, és a dossziét kinyitva követik a szerződés pontjait. Tamás figyelmesen olvas a többiekkel együtt. Egy-egy kitételnél néha változtatnak, amit mindig hosszas érvelés előz meg.

– Mi nem tudjuk garantálni a határidőt az engedélyekkel együtt! – jelenti ki Tamás. – Azt tudjuk csak vállalni, hogy mikorra készül el a terv, de az

építési engedély már nem tőlünk függ! – mondja.

– Igen, ez valóban igaz lehet, de mi van akkor, ha azért húzódik el az engedély megszerzése, mert az önök munkája nem megfelelő, vagy éppen hiányzik valami, ami már nem lesz annyira fontos, hogy gyorsan letudják, hiszen a pénzüket már megkapták, és a következő munkájukkal vannak elfoglalva! – érvel az osztályvezető.

– Vagy éppen a világ másik oldalán költik azt a pénzt, amit ezzel a projekttel kerestek! – veti közbe félig nevetve az ügyvédnő, mert látja, ahogy Tamás arca elszürkül, és a szája vékonyra válik.

Az építész megérti az üzenetet. Az első pillanattól kezdve megbízik ebben a molett nőben.

– Jó is lenne, igaz, Zoltán? – mosolyog ő is, és a barátja felé fordul. – Akkor talán beszéljünk a pénzről, ami sajnos még annyi utazásra sem elég, ami a világnak erre az oldalára szól! – javasolja, de ekkor már mindenki felszabadultan nevet az asztal körül. Egyedül a Tamással szemben ülő, vékony, helyes, sötéthajú lány nem tart velük. Ő változatlanul a szerződést olvassa, és közben a papír fecni maradékát tépkedi újabb és újabb darabokra. És akkor Tamás és az ügyvédnő egyszerre szólítják meg.

– Most te következél! – mondja Edina a lánynak.

– Önnek erről mi a véleménye? – kérdezi Tamás.

Az enyhén hullámos hajú megszólított felhúzza a vékony fekete blézerének az ujját, és az idegességtől egy kicsit rekedtes hangon megszólal.

– Dr. Somoskőy Nelli vagyok, ügyvédgyakornok. Én folytatom.

De ezt már Tamás nem hallja, mert a lány pontosan szembe néz vele azokkal a megfesthetetlen kék szemekkel, amelyek már egy hónapja, hogy teljesen feltörték őt. El sem hiszi, csak nézi és nézi. Egy kicsit talán még

könnyes is lesz a szeme. Pislogni sem akar! Aztán elfordítja a fejét, és csak hallgatja a lányt, aki határozott, de csodálatos, megfoghatatlan, és utánozhatatlan nőies hangján mondja a szerződés passzusait. Elhátározza, hogy hirtelen visszafordul felé, hogy megnézze, valóban ő-e az, de még kivár, csak oldalról nézi a lányt. Hallja ugyan, de nem érti, hogy miről beszél, mert arra koncentrál, hogy ha visszafordítja a fejét és belenéz a szemébe, valóban ő lesz-e ott vele szemben?

Az ügyvédnő őt figyeli. Mélyen egymás szemébe néznek. Most nem nevet az önálló életet élő sötét szempár, inkább érdeklődéssel és biztatással figyeli. És ekkor visszafordul: szemben van a lánnyal. Igen, ő az, állapítja meg, és olyan boldogság fut végig rajta, hogy szinte beleremeg. A feje tűzvörössé válik, és izzadtságcseppek gyülekeznek a homlokán, majd elindulnak az orra felé.

Edina és az osztályvezető valamin vitatkoznak. Zoltán Tamást bökdösi, de ő sem tudja, hogy miről van szó, és egyébként is, hiába is akarna figyelni, mert egyfolytában a lányt látja azokkal a gyönyörű kék szemekkel, és azon töri a fejét, hogy miképpen törölje le az izzadtságot magáról.

– Nagyon meleg lett itt! – hallja az ügyvédnő hangját. – Tartsunk egy kis szünetet! – javasolja.

Mindenki feláll és kimegy az előtérbe, ami a folyosóról nyílik. Nellit és Tamást senki nem hívja. Az ajtó lassan csukódik be mögöttük. Az ügyvédgyakornok lány és az építész, a kék szemű varázsló és a szürke kerékpáros egymással szemben ülnek, és a másikat nézik. Már ismerik a másik hangját, látják a testalkatát, a haja színét, az arca állását, válla nőiességét, Tamás esetében a férfiasságát, de amire igazán kíváncsiak, az legbelül van. Ezt akarják tudni. Mit tudni! Érezni! Azt, hogy Te is, ugye Te is? De egyikőjük sem meri



megkérdezni, és azt sem tudják, most hogyan tovább.

A két szempár összefonódva kutatja, keresi önmagát és a saját érzéseit a másokban. Tamás homloka már nem izzad, csak a keze nedves, ahogy a színes belü ceruzákat forgatja az ujjai között.

Nelli magába szívja a szemben ülő férfiasságát. Hiába van közöttük az asztal, mégis az orrában érzi az építész illatát. Nem parfüm, és nem is valamilyen after shave ez, hanem a férfi szaga, jut eszébe hirtelen Csikós Edina szavajárása, amikor meglát egy neki tetsző férfit. Halvány mosoly suhan át az arcán, amikor a fülében viszonhallja:

– Érzed, Nelli? – és ilyenkor a levegőbe szimatol: – Ez férfiszag, aranyom!

De most csak ketten vannak a tárgyalóban, és a fiú semmit nem vesz észre ebből a halvány mosolyból.

Dr. Somoskőy Nellit nem érte felkészületlenül ez a találkozás. Tudott róla, hogy ott lesz az építész is, hiszen a szerződéstervezetet már három hete csinálják a Pál és Társa Ügyvédi Irodában a megrendelő cég megbízása alapján. Azt hitte, hogy felkészült erre a napra. Már régen lebeszélte magát a fiúról, és tulajdonképpen a felmelegített kapcsolata is egészen jól működik. Nincs ugyan benne semmi, ami kiköknenténé a megszokott életritmusából, de ennek ellenére jól érzi magát. És mégis, ahogy közelített ez a nap, egyre idegesebb lett. Már egy hónapja nem látta az építészt.

Amikor tegnap este feltette magának a kérdést, hogy egyáltalán mi fogta meg a fiúban, nem is tudott válaszolni rá, hiszen nincs benne semmi olyan, ami különlegessé tenné, állapította meg. Amikor azonban ma meghallotta, hogy jön befelé a tárgyalóba, a hátán ismét elindult a bizsergő érzés, és meg sem állt a lábáig. Le kellett ülnie, mert teljesen kiment belőle az erő. Lehajtott fejjel nézte a szerződést, mintha olvasna,



de inkább csak erőt gyűjtött. Erőt, hogy szembe tudjon nézni ezzel a férfival, aki ugyan nem számít neki semmit, de mégis olyan erővel hat rá, hogy még levegőt is alig kap azóta, hogy itt van vele egy szobában.

És most itt ül vele szemben, és érzi, egészen biztos benne, hogy érzi a szagát. Most jön csak rá, hogy miről beszélt eddig a kolléganője. Ez az illat azonban nem az orrán keresztül érkezik, hanem a szemén, a látásán át.

Az építész kezét nézi: a körmei ápoltak, kicsit rövidekre vannak vágva. A finom, de mégis férfias ujjai között színes ceruzák cserélnek helyet. A szerződés margója már kész képzőművészeti alkotás a sok hullámzó, íves, görbe, és kerek rajzoktól.

Nelli hátán a bizsergés az egyik pillanatban alábbhagy, hogy aztán a következőben újra elinduljon. Már kezdi megszokni, sőt, talán még élvezné is, ha nem gondolna arra, hogy a vele szemben ülő fiú esetleg látja rajta. Az építész megköszörüli a torkát, és előre hajol.

– Igen? – szólal meg a lány szinte azonnal.

– Láttalak a buszban! – mondja Tamás.

– Tudom! – válaszolja a lány, és vár.

Ez a három-négy szó hangzik csupán el, és ismét hallgatásba süllyednek. Tamás visszahúzódik, és hátradől a székében. Úgy gondolja, félreértette a helyzetet. Az ügyvédgyakornok rövid és hideg reakciója lehűtötte a kezdeményezését. A színes ceruzákat egymás mellé rakja, és lapoz egyet a szerződésen. Itt még üres a lap széle.

Nelli hátából egy szempillantás alatt tűnt el az előbb még ott szaladgáló érzés. Azt latolgatja magában, vajon mi történhetett a fiúval, akinek a viselkedése látványosan megváltozott.

– Akkor, ott, a Blaha után le kellett ülnöm! – mondja, hogy megszüntesse ezt a kínos csendet.

– Én pedig egész délelőtt, sőt, még délután is téged kerestelek! – vágja rá Tamás az asztalra tenyerelve, miközben a többiek hangos beszélgetéssel lépnek be a kétszárnyú ajtón.

Látszólag ügyet sem vetnek rájuk, egyedül Csikós Edina megy oda hozzájuk.

– Minden rendben? – kérdezi nevetve Nellitől, de közben a sötét és önálló életet élő szemeivel Tamást nézi.

Azok ketten nem felelnek. Tamás a keze ügyébe kerülő névjegykártyát forgatja, és azt tanulmányozza: Dr. Somoskőy Nelli ügyvédgyakornok, Pál és Társa Ügyvédi Iroda, olvassa. Telefonszámot keres, de csak a vezetékes irodai van feltüntetve.

A molett ügyvédnő visszamegy az asztal elejére, és most ő folytatja a szerződés átbeszélésének az irányítását. Tamás most már aktívabban vesz részt benne, de nem felejt el átcsúsztatni a névjegyet a lány elé. A hátuljára egy nagy kérdőjelet ír. Nelli nem érti.

– Mobil? – kérdezi halkán az építész.

– Hát persze! – mondja, és mosolyogva írja rá a számot.

A szünet után hirtelen mindenkinek sürgős lesz túl lenni a megbeszélésen és a szerződéskötésen, ezért gyorsan végeznek. Az osztályvezető asszony elnézést kér, és az aláírás után azonnal elhagyja a termet. Ők is szedelőzködnek. A délutáni tavaszi napfény utat talál az ablak előtt lógó szalagfüggönyök közötti résen. Amikor Tamás is feláll, és a kék szemű ügyvédgyakornok felé néz, ismét eléri az a kezelhetetlen, és befolyásolhatatlan érzés. A tenyere izzadni kezd, miközben a hátán végigfut a hideg, és talán egy kicsit meg is borzong, majd a fejét előnti a melegség, és a homloka gyöngyözni kezd. A lány ott áll vele szemben, de az asztal túloldalán, az ablak mellett. A

belopódzó napsugár körbeveszi, és a levegőben szálló porszemek megfoghatatlanná teszik a látványt.

Minderről Nelli semmit nem tud. Csak azt látja, hogy az építész tágra meredt szemekkel bámulja, és olyan mélyen és erősen néz a szemébe, amitől akaratlanul is végignyalja a szája szélét, mert úgy érzi, kiszáradt az ajka. És akkor elindul a gerincében a már jól ismert bizsergés, de amikor a derekához ér, most nem a lábai felé megy tovább, hanem a hasa irányába. „Mi van velem?” – figyel magát, miközben ő is érdeklődve néz a fiúra.

Valaki elhúzza a függönyt, hogy kinyissa az ablakot, és ettől a varázs egy pillanat alatt megszűnik. A nap fénye most már akadálytalanul tódul be a friss tavaszi levegővel együtt. A lányt eddig beburkoló napsugár egybeolvad a testvéreivel, és azonnal elfelejti az általa is csodált kék szemű szépséget.

Tamás még álldogál egy kicsit. Talán arra vár, hogy visszatérjen a tovatűnt látomás, de az is lehet, hogy még mindig az élmény hatása alatt van. Nelli kicsi hegyes nyelve ismét az ajkain játszik. Nincs ebben semmi kacérság, ellenben bátorítás, az igen.

– Hívni foglak! – mondja az építész.

– Várni fogom! – veti fel a fejét mosolyogva a lány.

Úgy érnek ki az irodaházból, hogy a lelkük tele van sajnálattal, és várakozással.

– Na, mi van? Mesélj! – nógatja Edina a gyakornokot a taxiban, de a lány most nem szeretne beszélgetni.

Amikor aztán a Hungária körúti irodájuk előtt kiszállnak, akkor rákezd. Nem az érzéseiről beszél, és nem is arról, hogy mit beszéltek, és még csak arról sem, hogy mit gondol a fiúról, de ezen felül minden másról. Megállás nélkül ömlik belőle a szó: a kék hetes buszról, aztán az autóról, ami a garázsban van, és hogy mennyire jó, hogy nem használja, csak



ha másképpen nem tudja intézni az ügyeit, aztán egy színházi előadásról, ahol még nagyon régen az egyik barátnőjével volt, akivel egy évfolyamba járt az egyetemen, és akinek már van egy gyereke. Beszél a kedvenc ételéről, a töltött káposztáról, és arról, hogy jól emlékszik rá, hogy az édesanyja hogyan csinálta: a nagylábas aljára leterített egy sor káposztát, majd arra jöttek a gombócok, majd ismét a káposzta, és ismét a gombóc, egészen addig, amíg meg nem telt az edény.

– És képzeld, mire tele lett a lábas, addigra elfogyott a káposzta, és a töltelék is. És még szokott bele tenni egy darab füstölt kolbászt is – mondja fellelkesülve.

Dr. Csikós Edina egyik lábáról a másikra áll. Élvezi Nelli feldobódottságát és meséjét, de már elfáradt az ácsorgásban. A lány észreveszi.

– Éreztem, megéreztem a férfit! – mondja minden átmenet nélkül.

– Na, ez az! – válaszolja Edina, és Nellibe karolva tolja maga előtt, fel az irodába.

Kun Tamás a kerékpárjának támaszkodva hosszan néz a forgalomban eltűnő taxi után, amibe a kék szemű lányt látta beszállni. Lecsatolja a hátáról a hátizsákot, ráteszi a bicikli vázára, és ott oldja meg a csatot. Nelli névjegykártyáját keresi. Olyan érzése van, mintha nem tette volna el, mintha fent felejtette volna az asztalon. Kiveszi a táskából a dossziét. Csak így, állva forgatja át, de nem találja az aranyszínű feliratos kártyát. Az épület oldalához tolja a kerékpárt, ahol alacsony parapet portál van. Leállítja a kerékpárt, a dossziét pedig a könyöklőre teszi.

A barátja már akkor elindult, amikor lejöttek. Be kell mennie a bankba, és, ha már úgy is át kell mennie a városon, kihasználja az alkalmat. Így legalább nem kell külön ezért eltölteni egy fél napot.



Tamás egyre nagyobb izgalommal forgatja ki a táskáját. Minden egyes zeg-zugát megnézi. Már mindent kipakolt belőle a portál előtti peremre, de a névjegykártyát nem találja. „Ezt nem hiszem el! – mérgelődik magában. – Remélem Zoltán elhozta a sajátját, bár azon meg nincs rajta a mobil száma!” – bizakodik.

Miután a zsebeit is kiforgatja, elhatározza, hogy visszamegy, és megnézi a tárgyalóban is. Visszapakol a táskájába. De az is lehet, hogy a lány tette el, hogy ne tudja őt felhívni, bizonytalanodik el.

Már éppen elindulna az automata ajtó felé, amikor kopogást hall a portál üvegen. Oda fordul. A biztonsági őr a párkány felé mutogat. Tamás ekkor látja meg, hogy ott felejtette a színes ceruzákat tartalmazó vékony fémdobozt. Sietősen megy vissza érte, és közben integetve megköszöni. Amikor aztán felveszi a dombornyomásos dobozt, annak hirtelen felnyílik a fedele. Tamás megkönnyebbült arccal köszön be az üvegen keresztül. Nem csak azért, mert az őrnek hála nem hagyta el a lemez tolltartót, hanem mert a színes belű ceruzák fölött meglátja az ügyvédjelölt névjegykártyáját. Most kiveszi, és elrakja a táskájába, az iratai közé.

Miközben az irodájuk felé halad, arra lesz figyelmes, hogy egy egyszerű dallamot füttyörész. Még maga is elcsodálkozik ezen, mert már nagyon régen fordult elő vele, hogy a száját csücsörítve füttyüljön. De amint ráérez a gyermekkort idéző hangképzésre, egyre jobb kedvvel cifrázza az eredetire most már egy cseppet sem hasonlító dallamot.

Így, a lépcsőházat betöltő füttykoncerttel érkezik meg a Kun és Balogh Architek Iroda feliratú ajtó elé.

Kun Tamás építész és Somoskőy Nelli ügyvédgyakornok életében ez a találkozás örökre emlékezetes marad: soha nem fogják elfelejteni a tavasz második hónapját.

- Halló! Kun Tamás vagyok.
- Dr. Somoskőy Nelli.
- Gondoltam, felhívlak.
- Már vártam.
- Tényleg? Gondoltad, hogy még ma telefonálok?
- Úgy mondanám, hogy bíztam benne.
- Akkor, jó.
- És?
- És, kicsit zavarban vagyok, mert nem tudom, hogyan kezdjem.
- Mit? Csak tudod, hogy miért hívtál fel?
- Igen, persze.
- Akkor?
- ...
- Mi ez a nagy csend? Halló! Megszakadt a vonal?
- Bocsánat itt vagyok, csak..... Mi lenne, ha átjönnél hozzánk az irodába?
- Miért is ne! De miért is?
- Hát a szerződés átbeszélése miatt.
- Hiszen azt már aláírtátok!
- Jó, jó! De azért nem árt, ha még egyszer elmagyarázod, hogy egyformán értsük.
- Már nincs sok értelme, de ha úgy gondoljátok, akkor ti is ide jöhettek.
- Hová? Hol van az irodátok?
- Ez egy érdekes kérdés.
- Mások is kérdeznek ilyen humorosat?
- Talán átlátsz a falakon, és észrevetted, hogy mosolygok?
- Majdnem. De ha nem akarod megmondani, hogy hol van az irodátok ...
- Szó sincs róla! Nem titok! Itt vagyunk, tőletek kétháznyira.
- Na, ne már!
- De igen!

– Ó, és én mennyire sokat kerekeztem fel és alá, hogy milyen sokat kerestelek! Komolyan! Minden kapualjba benéztem, minden feliratot elolvastam egészen a Blahától a Keletiig. Betéve tudom az összes filmnyomó, ingatlanos, meg mindenfajta kft nevét. Tanulságos volt. Az emberek a legelképesztőbb neveket találják ki a cégüknek. Közben autó feltörést is láttam. És képzeld el, a Köztársasági téren egy fazon az asszonyt kergette. Hirtelen kivágódott előttem a lépcsőház kapuja, és egy edzőcipős és szabadidőruhas, igen csak természetes nő futni kezdett a körút irányába. Megdöbbenve néztem utána. Kénytelen voltam a bringával megállni, mert majdnem feldöntött. De még jó is, hogy leszálltam, mert a fazon, aki gondolom a férje lehetett, egy igazi karikás ostorral rohant utána. Nem szólt az egy szót sem, csak körözött az ostorral a feje fölött, miközben az asszony után igyekezett. Láttam már ilyet. Na, nem a nőt kergető ostoros fazont! Egyszer a barátokkal Hortobágyra kirándultunk. Te voltál már ott?

– Nem is tudom...

– Feltétlenül el kell menned! Ott volt egy olyan beöltözött figura, aki egy ilyen ostorral csapkodott. Azt mondta, még a legyet is eltalálja vele öt méterről. Na persze, az már nehezen volt hihető, de az biztos, hogy akkorákat szólt a végén a bojt, mintha puskalövés lett volna. Szóval ilyennel kergette a férfi a nőt, de aztán eltűntek a szemem elől. Én pedig téged kerestelek.

– Most itt vagyok, tessék...

– Khm, khmmm...

– Elfelejtetted, hogy miért akartál megtalálni?

– De jó kedved van!

– Ismét a röntgen szemeid?

– Nem, csak hallom a kuncogásodat! Na, szóval, amikor aztán a Bezerédi utcába értem, akkor láttam



meg őket ismét. Egymást átölelve, csókolózva mentek hazafelé, a karikás ostor pedig a férfi zsebébe volt belegyömöszölve. Khm, khm... Amikor megláttalak a busz hátsó üvege mögött, valamiért azt gondoltam, hogy talán szeretnél valamit mondani nekem. Pontosabban nem is gondoltam, hanem a szádról olvastam le!

– Akkor te nem csak építész vagy, hanem látnok is! Most megint azt fogod kérdezni, hogy min nevetek, pedig egyszerűen csak jó kedvem van. Biztos vagy te benne, hogy jól olvasol mozdulatlan szájról?

– Igen. Legalábbis hiszem, hogy úgy volt.

– Szép is az, ha van az embernek hite, de én semmit nem mondtam akkor!

– Azért ezt nem gondoltam volna!

– Mit?

– Hát, hogy azonnal így. Ezt. Tőled.

– ...

– Halló! Megszakadt a vonal?

– ...

– Halló, halló! Itt vagy, Nelli?

– Igen, itt.

– Már azt gondoltam, hogy valami történt.

– Nem, semmi, de inkább dolgozzunk, jó?

– Miért? Mi a baj? Még annyi mindent szeretnék neked elmondani, meg aztán arról sem beszéltünk még, hogy mikor találkozunk.

– Miért is kellene nekünk találkozni?

– Hááát, a szerződés miatt!

– Arról nincs mit beszélünk! Egyébként is, a Dr. Csikós Edina csinálta, én csak részfeladatot kaptam benne, mint gyakornok. Úgy tudom, alá van írva, el van fogadva, és hogy semmi probléma nem merült fel egyik fél részéről sem.

– És még azért is, mert szeretnék veled megismerkedni!



- Hát, ez megtörtént.
- De nem így, hanem jobban!
- Igeen? És?
- Megbántottalak? Nem akartam! Én csak...! De hát úgy is tudod!
- Mit tudok én?
- Ááá, semmit!
- Szóval semmit.
- Nem, nem úgy értettem, hanem..... Már teljesen belezavarodtam! Csak azt akarom mondani, hogy tetszel nekem, és nem szeretném, ha letennéd a telefont!
- Értem.
- ...
- ...
- Halló! Már megint rosszat mondtam?
- Nem.
- Hát akkor?
- Várom a folytatást.
- Hát akkor most nem is tudom, hogy mit mondjak? Én azt gondoltam, de ... Na, mindegy! Hülyeség! Majd felhívlak, ha te is szeretnéd!
- Jó. Azt hittem folytatod. Szívesen hallgatlak, de ha dolgod van, akkor majd...
- Nem, nincs! Illetve van, de nem fontos. Pontosabban, most jobb, ha beszélhetünk! Ha lehet, akkor találkozónék is veled. De mit is beszélek! Annyira szeretnék veled elmenni valahová, vagy csak sétálni egyet a belvárosban, vagy kint, a hegyekben! Tényleg nem zavarlak?
- Engem nem, legfeljebb a Pál ügyvéd urat.
- Kit? Miért suttoysz?
- A főnökömet, a Pál ügyvédet. Már krákol egy jó ideje. Ki nem állhatom! Nagyon rossz természetű ember, de már kibírom ezt a hátralévő kicsi időt. Ha megvan a gyakorlatom, akkor leszakvizsgálom, és az-

tán megszabadulunk egymástól. Most is tudom, hogy hallgatózik, és figyeli az óráját, hogy mennyi ideig telefonálok, arról nem is szólva, ha barátom jön be. Akkor aztán percenként szólít meg valamiért, utána pedig jönnek a megjegyzései, amiket le kell nyelnem.

– Öreg a fazon?

– Igen, de az még nem volna baj, viszont a stílusa, a gondolkozása! Mintha a múlt század elejéből maradt volna itt egy mumifikálódott ügyvéd. Azt hiszi, ha már az ő irodájába gyakornokoskodik valaki, máris a berendezéshez tartozik.

– Akkor nem lehet egyszerű a helyzeted.

– Na, azt nem mondanám! Végül is sokat tanulok tőle is, de azért a legtöbbet Edinától. Őt te is ismered, vele voltunk a szerződés-kötésen.

– Igen. Nekem nagyon bejön. Szerintem profi a nő.

– Nana!

– Nem úgy, csak egyáltalán. Akkor? Találkozunk?

– Igen.

– Holnap?

– Az nem jó!

– Holnapután?

– Nem, az sem jó!

– Akkor a hétfőn?

– Sajnos, akkor sem tudok!

– Hiszen most mondtad, hogy igen! Akkor most már nem értem!

– Holnap reggel elutazom az édesapámmal Zürich-be, két hétig nem leszek Pesten. Egy konferencián van programja, és már régebben megbeszéltük, hogy elkísérem, és lesz 14 napunk, amikor sokat együtt tudunk lenni. Kirándulunk, járkálunk, és jókat eszünk. Már alig várom! Ne haragudj, de ez nekem nagyon fontos!

– Megértem. Én is boldogan mennék az apámmal valahová, vagy egyszerűen csak hozzá, ha megtehetném.

- Mi tart vissza?
- Csak annyi, hogy ő már nincs. Tizenkét éves voltam, amikor meghalt.
- ...
- Halló!
- Itt vagyok. Az én édesanyám szintén akkor ment el, amikor tizenkét éves voltam.
- ...
- Somoskőy ! Kérem, tegye már le azt a telefont, és jöjjön át hozzám! – hallatszik egy mély, rekedtes hang.
- Tamás! Le kell tennem! Később visszahívlak!
- Mondom a számomat.
- Nem kell! Tudom!
- Jó, akkor, szia!
- Szia!

Egy óra múlva.

- Halló, Somoskőy Nelli!
- Igen, hallom! Örülök neked!
- Bocsánat, hogy annyira hirtelen letettem, de mondtam, hogy milyen az ügyvéd úr!
- És most?
- Elment a bíróságra. Még jó, hogy nem akart magával vinni! Mint mondtam, az Edinával jó, mert ő megkérdez engem is, és nem int le, és nem néz rám úgy, mint egy agyalágyultra, ha netán nem tudok valamit, vagy rosszul emlékszem. Te mit csinálsz?
- Egy társasházon dolgozom.
- Hát nem az áruházlánc tervein?
- De, azon is.
- Akkor most melyiken?
- Mindegyiken.
- De jó kedved van! Vagy én mondtam valami vicceset?



– Nem, dehogy, csak annyira helyesen kérdezősködsz! Egyébként egyszerre több munkán is dolgozom. Amikor az egyiknél elfogynak az ötleteim, akkor előveszem a másikat. Ha nem így tennék, akkor csak önmagamat ismételném. Ez a társasház már majdnem teljesen készen van bennem. Ott, és akkor született meg, amikor megláttalak, illetve, amikor még csak éreztelek. Pontosabban a nézésedet.

– Igen?

– Melyik igent kérdezed?

– Na, rám ragasztottad a jókedvedet! Engem az Edina lát nevetni a telefonba. Téged?

– A Zoli, de ő nagyon ki tud kapcsolni, szerintem gőze sincs arról, mi történik körülötte! Tehát, melyik igen?

– Természetesen a ház. A nézést már régóta gyakorlom.

– ... Halló! Itt vagyok! Ne kapcsolj ki, Nelli!

– Jó! Csak azt gondoltam, hogy nincs vonal, mert teljesen süket lett a telefon.

– Nem, csak a nézésen gondolkoztam el.

– És ezért lett szomorú a hangod?

– Ááá, hülyeség!

– Szerintem is!

– Hol tartottunk?

– A társasháznál.

– Hát persze! A belvárosban épül, a nyolcadik kerületben. Olyan klasszikus, de mégis különleges belvárosi ház, amiben benne lesz minden, amit a tavasz jelent nekünk. Az optimizmus, az életigenlés, a várakozás a szépre, a jóra, a nyitottság, a befogadás, a fény, a napfény begyűjtése, de csak mindenből annyi, amennyire szüksége van az embernek ahhoz, hogy boldog legyen. Mint amikor a tavaszi napfény meglátja az arcodat és egyesül vele. Ettől öltenek az emberek a tél után azon-



nal örömteli ábrázatot. Ezért állsz ki az erkélyre ilyenkor, vagy sétálsz a Duna-parton, és fordulsz a nap felé. Még az is lehet, hogy óvatlanul belenézel, és ilyenkor kicsit megvakulsz, de nem ijedsz meg, sőt, még nevensz is rajta egyet. És ez természetes, hiszen ő a tavaszi nap, ami olyan sugarakat küld felénk, amiktől minden egészen más lesz. Jut eszembe! Tudod, hogy milyen voltál ma az irodában, az ablak előtt?

– Hol?

– Hát ott, ahol találkoztunk! A szalagfüggöny előtt álltál, és a résein, mint egy kés éle, úgy sütött be a napsugár, téged pedig teljesen körbeölelt. Olyan, de olyan voltál, hogy Nem is tudom, hogy hogyan mondjam el, de az biztos, hogy azt a pillanatot soha nem fogom elfelejteni! És ez az érzés lesz benne ebben a házban is!

– De, hogyan? Mesélsz még erről?

– Boldogan, de személyesen sokkal jobb lenne!

– De hiszen mondtam, hogy holnap reggel elutazom! Most is mesélhetsz róla!

– Jó! Szóval, akkor ott, a Blahánál jutott az eszembe, hogy milyennek kellene lennie. Aztán megláttalak, és teljesen körbecicikliztem miattad az egész környéket, de ezt már mondtam. Nagyon szép vagy! Elmehetnénk moziba is! Vagy csak ülünk le egy teára!

– Majd két hét múlva!

– Addig annyi minden történhet! Mi lenne, ha ma! Mindegy, hogy mit csinálunk, és hogy hova megyünk, csak azt ne telefonon tegyük!

– Ma az egyik barátommal találkozom.

– És nem tudod lemondani?

– Nem, tényleg nem! Nem volna tisztességes!

– Megkérdezhetem, hogy ki ő, illetve, hogy kid ő?

– Nem, ezt nem kérdezheted meg, Tamás!

– ...

– Most megbántódtál?

– Nem! Ááá, nem!

– Hallom én, de nincs rá okod!

– Szóval akkor azt mondod, hogy két hét múlva?

– Igen.

– És addig hívhatlak? Nem gond, hogy külföldön leszel?

– Örömmel veszem.

– Tehát, akkor két hét múlva! Remélem, hogy nem fog változni ez az időpont!

– Amit én megígérek, az mindig úgy van, és ezt most ráadásul szeretném is!

– Rendben. Akkor, szia, és hívlak!

– Várom!

– Csak egy pillanat!

– Igen?

– Mikor indultok?

Nyolckor megy a gép. Előtte egy órával kell kint lenni Ferihegyen. Általában, ha messzebb megyünk, akkor Bécsből repülünk, de ez innen is egy kellemes járat, és legalább kevesebbet kell autózni.

– Jó, akkor lehet, hogy már nyolc előtt is becsörgök!

– Tudod, hogy a gépen nem lehet telefonálni!

– Igen.

– Akkor, szia, és örültem!

– Én is, nagyon! Szia!

– Bocsánat! Csak még egy szó!

– Igen? ... Ne haragudj, csak jó kedvemben nevetek.

– Értem.

– És mit akartál még?

– Mit is? Mit is? Ja, igen! Az irodátok tőlünk merre van?

– Az Üllői felé.

– Az a régi nagy párkányú, valamikor nagyon szép épület?

- Igen az, de belül is szép.
- Jó, akkor már tudom.
- Na, dolgozzunk! Szia!
- Szia.

Két óra múlva.

- Én vagyok!
- Hallom!
- Tudtad, hogy ismét hívni foglak?
- Reméltem!
- Az jó! Hogy vagy?
- Miért kérdezed?
- Hát, csak gondoltam, megkérdezem, hogy nem sikerült-e áttenned a mai programodat?
- Tamás! Még csak most kezdtünk el beszélgetni! Lassíts, kérlek!
- Igen, de az élet meg közben elröppen!
- ...
- Most kinevetsz?
- Nem röppen el! Megbeszéltük, hogy amikor két hét múlva hazajövök, akkor találkozunk. Ma nem tudok. Mondtam, hogy egy barátommal beszéltem meg programot.
- Akiről semmit nem tudhatok!
- Igen, de majd később esetleg mesélhetek róla.
- Hogyan fogom kibírni ezt a két hetet?
- Tamás! Lassíts! Ha nem leszek itthon, eszedbe sem jutok majd!
- Nekem? Amikor végre megtaláltam azoknak a csodálatos kék szemeknek a gazdáját? Hiszen az elmúlt hónapban e kékséggel aludtam és ébredtem fel.
- Cöcö! Ahhoz képest elég jól elszórakoztál azzal a szőkével!
- Kivel?



– Hát, azt te tudod! Én csak láttam. Egyébként nem hozzád való. Ha magas sarkút vett fel, akkor alacsonyabb voltál nála.

– Ó, hát ő csak egy régi barátom!

– Persze! Szerintem is! Azért csókolóztatok olyan odaadóan, barátian a korszón. Azért az durva volt, amikor a tolószékesnek kellett benneteket kikerülni, mert ti észre sem vettétek!

– Nelli! Én nem is emlékszem ilyenre! Még hogy én csókolózzak a korszón? Szerintem összetévesztettél valakivel! Egész nap dolgozom, aztán este legfeljebb a barátokkal megyünk el valahová, és ülünk be egy sörre.

– Igen, hogyne! Végül is semmi közöm hozzá, csak azért hoztam szóba, hogy tegyük a dolgokat az őket megillető helyére! Nem kell a mese! Én is örülök neked, és amikor majd hazajövök, remélem még jobb lesz, ha megismerhetlek.

– Én tényleg nem voltam a korszón, legalábbis nem emlékszem rá!

– Az látod, lehet! Bár az elég nagy baj, ha nem tudod, hogy merre jársz és szórakozol a szőke barátnőddel!

– Na, ennek az ellenkezőjéről úgy sem tudlak meggyőzni!

– De nem ám!

– Akkor most csituljak?

– Mit csinálj?

– Maradjak csendben?

– Azt nem mondtam, csak arra kérlek, hogy ne nézzük egymást hülyének! Ez az egyik alap. Jó?

– Értem, de én nem...

– Mindegy, lépjünk!

– Kérdezhetek?

– Igen, de nem biztos, hogy választ is kapsz.

– És a te barátod?

– Mi van vele?



- Lehet róla többet tudni?
- Nem. És még az is lehet, hogy nincs is!
- Nincs senkid?
- Ne örülj! Nem ezt mondtam! Az is lehet, hogy nincs, de ha volna, akkor sem mondanék semmit sem róla!
- ...
- Tamás! Még nem is ismersz, és máris féltékenykedsz? Arra nem gondolsz, hogy ezzel megbánthatsz?
- Igazad van! Ne haragudj, csak annyira örülök, hogy ..., meg minden!
- Én is, tényleg, de most már dolgozzunk!
- Jó!
- Akkor, szia! Két hét!
- Igen! Szia, Nelli!

Délután négy és öt óra között.

- Bocsánat, de nem tudtam megállni!
- Szia, Tamás! Mi újság? Igyekezniem kellene! Még van egy anyag, amit be kell fejeznom, és utána megyek, hiszen tudod!
- Mikor indulsz?
- Csak ötkor tudok kilépni az irodából, mert visszajött az ügyvéd úr. Kicsit hamarabb jobb lett volna, mert mire a legnagyobb forgalomban beérek a belvárosba, az legalább fél, vagy háromnegyed óra.
- Mivel mész?
- BKV-val. Kocsit csak akkor használok, ha későn megyek haza, vagy vidékre kell mennem.
- Akkor ma nem későn érsz haza?
- Tamás!
- Igen, tudom! Bocsánat! És egyébként hol laksz?
- Budán.
- Közelebbről?

- Egy hegyi buszfordulótól nem messze.
- Húha! Bár én Pestet jobban szeretem.
- Nekem pedig mindegy. Nappal itt vagyok, éjszaka pedig általában ott. Ne haragudj, de be kell fejeznem ezt az átalakulást, mert addig nem indulhatok el!
- Értem! Ne haragudj! Szia!
- Szó sincs róla! Én kérem a megértésedet! Szia!

Újabb egy óra múlva.

Kun Tamás az iroda ablakán kihajolva néz az épület felé, amiben az ügyvédi iroda is van. Majd kiesik az ablakon, ahogy a járdát pásztázza a tekintetével. Közelebb húzza a nehéz, örökölt asztalát, és beleakasztja a lábát, miközben a fél teste az ablakpárkányon kívül, a mélység fölött van. Barátja és társa, Balogh E. Zoltán nem tudja tovább nézni. Odasiet, és ő az, aki felváltja a provizórikus ellensúlyt.

– Most addig fogod így lesni, amíg ki nem jön?

– Igazad van! – válaszolja Tamás. – Megyek, és lent várom meg!

Táska a hátra. A számítógépet ki sem kapcsolja, annyira siet, és majdnem elsodorja Ilonka nénit, aki a délutáni misére indul. A ház előtt aztán maga mellé teszi a szürke kerékpárt, és lecövekelve megáll.

– Az előbb még úgy rohant, hogy csak na, most meg meggondolta magát, Tamáska? – szólítja meg az idős hölgy.

– Várok valakit, Ilonka néni.

– Jól van, jól van! Engem is vártak elegen, annak idején. Tudom én! – mondja öregesen, de nevető szemekkel.

Az építész csak most veszi észre, hogy a néninek is kék a szeme. Az árnyalata inkább szürkébe hajló, és a szemhéja is lejjebb van rá csúsztva, de ennek el-

lenére mégis odavarázsol a néni régi szépségéből egy morzsányit a kapu elé. Lassan, a botjára támaszkodva sétál el az ügyvédi iroda irányába.

Kun Tamás közelebb lép a házhoz. Fölötte galambok turbékolnak. Felnéz, hogy biztonságban van-e, nem szeretné, ha őt tisztelné meg valamelyik elvárosiasodott madár az ürülékével. És miután látja, hogy közvetlenül fölötte csipegetik egymást, odébb húzódik. És akkor, két házzal lejjebb, a kapualjból megjelenik a lány. Mintha csak véletlenül történne, az építész elindul felé.

– Szia!

– Hát te?

– Gondoltam, elkísérlek egy darabig!

– Még jó, hogy nem azt mondtad, hogy véletlenül éppen most jöttél ki! – nevet a lány.

– Hát, pedig lehet, hogy ez az igazság!

– A fenét, Tamás! Láttam a lépcsőházból, hogy itt szobrozol – mondja, miközben eléri az építész iroda nagy, kétszárnyú fakapuját. – Én a buszhoz megyek, a Thökölyre.

– Jó, akkor addig elkísérlek, és ha nem zavar, fel is szállok veled!

– Gyere csak! Én már minden hibát ismerek a járdán. Vigyázz, itt, ezen a részen van a legtöbb kutyapiszok!

– Segítek, jó? – nyúl a Nelli táskája után a fiú.

– Köszönöm, de ne! Már megszoktam, hogy ez állandóan a kezemben, vagy a közelemben van.

Somoskőy feldobott hangulatban megy az építész mellett. Jobbra-balra tekinget, és jó ütemben szedi a lábait. Szoknyában van, a lábán fekete tavaszi cipő. A divatos harisnyás lábak odavonzzák a mellettük elhaladó férfi autóvezetők tekintetét.

– Azért, mégis sikerült találkozoznunk! – veszi fel a telefonban hagyott fonalat Tamás.



– Igen, de... Itt vagyok! – kiabál integetve egy kék sportos autó felé az ügyvédjelölt, és odarohan a piros lámpánál megálló kocsizhoz. – Ne haragudj, majd hívj fel! – szól vissza az építésznek, és beül a kinyíló ajtó mögé. Oldalra hajolva csókolja meg a barna hajú, szőrös arcú férfit, és nevető arcú beszélgetésbe kezdenek.

Tamás visszamegy a tervező stúdióba, és hajnalig dolgozik. Sikerül határidőre leadnia a terveket. Barátnőjével, a Nelli szerint magas, szőke lánnyal a nyarat tervezik.

– Görögországba kellene elmennünk! – mondja a lány.

– De mehetünk a törökökhöz, vagy Spanyolba is, igaz? – vágja rá Tamás.

Végül abban maradnak, hogy még van idő eldönteni.

A következő két hétben egyszer sem hívja fel a kék szemű ügyvédgyakornokot. Az első napokban még eszébe jut, hogy mi lenne, ha rá telefonálna, de aztán elveti. Egyébként is sok a munka, meg mostanában, éjszaka, valaki szórakozik vele, és rendszeresen felhívja. Mindig a legjobb álmából riassza fel a vezetékes telefonja, pedig annak a számát csak kevesen tudják. A barátai, no meg a Somoskőy, aki csak majdnem az lett. Aztán, amikor felveszi a telefont, a másik végén az a valaki azonnal lerakja.

– Rendelj a szolgáltatótól egy olyan csomagot, aminek a segítségével megtudod, hogy ki az! – javasolja a barátja, de addig nem jut el. Egyébként is, talán csak két hete, hogy hívogatták.

Nelli vacsorázni megy a barátjával, utána mind a ketten a budai házban alszanak. Jól érzi magát, de mégis gyakran eszébe jut az építész. Megpróbál nem



beszélni róla, aminek az lesz a következménye, hogy nagyokat hallgat.

– Fáradtnak látszol. Esetleg van valami, amit meg kellene beszélnünk? – kérdezi a barátja reggel, a kávé mellett.

– Miből gondolod?

– Ne haragudj, de az egész este és éjszaka úgy éreztem, hogy csak a tested volt jelen.

– Rosszul gondolod! – zárja le Nelli röviden a kérdést, és átöleli.

Kicsit később a férfi viszi ki őket a reptérre. Nelli az utazás izgalmaiban teljesen megfeledkezik a fiúkról, és csak a harmadik napon jut eszébe, hogy sem a barátja, sem az építész nem telefonál neki, sőt, még egy sms-t sem küldtek eddig.

– Mi a baj, Árpád? – kérdezi a jóképű, rövidre nyírt szakállú férfit, amikor végül is ő hívja fel.

– Semmi, csak gondoltam, kell neked egy kis idő, hogy rendet rakj a szívedben és a fejedben, ezért nem zavartalak! – válaszolja.

Ezt követően semmitmondó beszámolók következnek Zürichről, és már mind a ketten arra várnak, hogy kikapcsolhassák a készüléket, de nem tudják, hogy ezt hogyan tegyék meg úgy, hogy az ne legyen végleges. Végül a sors oldja meg ezt a kérdést is, mert a Nelli telefonja lemerül. Ezután talán még egy rövid hétig bírja, hogy ne csörögjön rá az építészre, aztán a még otthon megkapott lakástelefonját hívogatja, de csak azért, hogy hallja a hangját, hogy egyáltalán tudja, merre van.

Somoskőy Nellinek és Kun Tamásnak így telik el a tavasz harmadik hónapja, amikor már-már kezdik elfelejteni a háztetők fölött átsuhanó éltető napsugarat, ami első tanúja volt kettőjük találkozásának.

– Edina, segítened kell! – mondja Nelli kérlelő hanggal és arccal az iroda konyhájában az ügyvédnőnek.

– Igen?

– Hozd el nekem az építészt!

– Húha!

– Ha valaki, akkor te képes vagy rá!

– Na, te aztán jól beindultál kislány!

– Egyszerűen csak tudni akarom, hogy most mi van? Amint elmentem Zürichbe, máris vége? Igaz, el sem kezdődött, de azóta se kép, se hang róla.

– Na, hallod? Előtte szállsz be a hapsid autójába, otthagyva ezt a szerencsétlent, és még azt várod, hogy tapsoljon neked?

– De Árpád már semmit nem jelentett! Már vége, és annak is ő az oka, a Tamás! Miatta lett vége!

– Na, azért ez már durva!

– Igaz, már azelőtt sem működött jól, és az építészt sem ismertem eléggé.

– Most pedig bebizonyosodott, hogy már mindent tudsz a Kun Tamásról, sőt, az Árpád kapcsolat sem volt annyira lepusztítva.

– Jaj, Edina! Tudod, hogy nem erről van szó! Nem tudok szabadulni ettől a fiútól! Azok a meleg barna szemek, azok az érzéki szájszélek, az a kisfiús arc! A legszívesebben most azonnal átölelném!

– Hát, nem tudom, hogy sikerülni fog-e? Belegázoltál ennek a fiúnak a lelkébe! Ha beadja a derekát, akkor az lesz a baj, mert nincs tartása, ha meg nem, hát, aranyom, akkor még mindig visszasompolyoghatsz az Árpádhoz!

– Árpád? Hol van az már!

– Csak nem ő is oda lett?

– Hogyhogy ő is? Mert még ki, Edina?

– Hát? Az építész sem üldögél itt az ajtód előtt!

– Hozd el nekem, kérlek!

– Mégis, hogyan gondolod? Menjek oda és kötözzem meg? Dobjam a hátamra, aztán caplassak ide vele?

– Jaj! Nem tudom! De kérlek, hozd ide!

– És ha itt van, akkor mit csinálsz, mit mondasz neki? Hogy bocsi, de az Árpád nevű pasim lelécelt, és most már te is jó leszel?

– Mit tudom én! Valamit majd csak kitalálok! Viszont ha idejön, akkor már tudni fogom, hogy még lehet belőlünk akármi is. De most kellene, mert Pál úr csak ma van a kórházban felülvizsgálaton, és ki tudja, hogy mikor végez? De ha itt ül és krákog, akkor már késő.

Nelli és Edina beszélgetése után félórával a Kun és Balogh Architek bejárati ajtajának a csengője hosszan megszólal. Zoltán megnyomja az asztalán található, telefonra szerelt nyitó gombot. Az ajtó kivágódik, és nagy táskával a nyakában, szuszogva lép be a postás.

– Csengettem lentről is, de úgy tűnik, megint rossz a készülék. Ma nagyon sok a küldemény, gondoltam, segítenek! – mondja, és közben leteszi a táskát Zoltán asztalára, aki nem győzi a terveit, és a papírjait odébb tolni a merénylet elől.

Tamás fel sem néz. Belemerült az áruházlánc terveibe. Már napok óta azon töri a fejét, hogy miképpen találja meg azt a jegyet, stílust, amely bármelyik városban, és annak akármelyik területén visszaköszönhet. És ezt mind úgy tegye, hogy alkalmazkodjon is, de a vevő is láthassa, hogy miről van szó.

Az üres papírlapokon rajzolgat, majd folyóiratokat, építészeti lapokat nézeget. Folyamatosan keresi magában azt a valamit. A két jó barát közül ő az, aki az általuk megtervezett épületeknél a pluszt, ahogy egymás között mondják, a vonót adja, Zoltán pedig inkább a mesterember. Ő az, aki az ötletet részleteiben láttatja, és szakmailag kifogástalanul kidolgozza.



Most is tudja, hogy Tamás min töri a fejét. Tiszteletben tartja, hogy ilyenkor csak látszólag tesz-vesz a barátja. Hol az internetet nézegeti, hol pedig, sőt, többnyire a színes folyóiratokat, de közben az ablakon is megáll a szeme. Nem lát az üveg mögé, csak önmagát figyeli, és a környezetéről sem vesz tudomást.

Zoltán jól ismeri Kun Tamást. Tudja róla, hogy tehetséges. Olyan ötletei és megoldásai vannak, amit ő, ha többször születne, akkor sem volna képes kitalálni.

Miközben a postás leadja a terhét, Tamás gondolatai a múltú cégen járnak. Eszébe jut a tárgyalás. Nem a kék szemű lány, hanem a süppedő, és hangot elnyelő szőnyeg, a távolságtartó tárgyalás, a makulátlan tisztaság. Mintha nem is dolgoznának abban az épületben. Újra látja a puritán, letisztult, díszítésektől mentes berendezést és kialakítást, a hideg színeket és fényeket, amibe csak a becsusszanó tavaszi napfény hozott egy kis emberit. És máris maga előtt látja a lányt. Nagyon szép volt ott, a szalagfüggönyös ablak előtt, gondolkodik el, és áll meg egy pillanatra ennél a látomásnál. Észre sem veszi, és a kezébe színes ceruza kerül, de most nem rajzol vele. Tovább röppen e gondolata. De nem azért, mert netán irányítja, szó sincs róla. Most ő az, aki a lelkének hullámvasútjában ülve rohan hol erre, hol meg arra, és közben nézelődik. Látja a híres áruházlánc homlokzatát. Tudja, hogy melyek azok az elemek benne, amelyek jók a műemlékes környezetben is, vagy a panelok között, esetleg a fürdőhelyen. Aztán autókat vesz észre, amint egymás után haladva mennek az ő háza felé. A tömeget már észleli, de valami még kell! A színen kívül valami még szükséges! A jel! Mint a középkorban a boszorkányokon a stigma, hasít bele a gondolat, és elneveti magát.

Edina félreérti. Nem látja, hogy Tamásnak fogalma sincs arról, hogy az ügyvédnő a postás által nyitva



hagyott ajtón bejött az irodába. És azt sem észleli, hogy ott áll az asztalánál, és fogja a kezét.

Balog E. Zoltán, miután a postástól átvette a nagy paksamétát, kimegy a mosdóba.

– Jöjjön, mennünk kell! – mondja a beszédes szemű, kicsit molett nő, mire az építész értetlenül néz rá.

– Maga? – csúszik ki a száján csodálkozva.

– Na, menjünk már! Majd közben elmondok mindent! – szól az ügyvédnő, és enyhén húzni kezdi a székből Tamást. Az építész nem ellenkezik.

Hamar leérnek az utcára. Szótlanul mennek az ügyvédi iroda felé. Az emeleten Edina kinyitja a Nelli ajtaját, és betuszkolja Kun Tamást.

– Na, itt van aranyom! – mondja a lánynak. – Tesék, gyerekek, beszélgetsetek, vagy csináljatok, amit akartok, csak engem hagyjatok most már ki ebből! – fúzi még hozzá, és elmegy.

Dr. Somokőy Nelli megkerüli az asztalát, és szembe áll az építésszel. A kezét maga előtt tartva egy papírt tépked apró darabokra. Tamás a lány szemét keresi, és az érzést. Sejtí, hogy miért van most ő itt. Egy hónapja talán még a bőréből is kiugrott volna, de most, ahogy belenéz az igéző kék szemekbe, más is eszébe jut. Látja, amint a lány otthagyja, és beugrik a sportautóba. Aztán azt is, hogy milyen nevető, boldog arccal csókolja meg azt a másikat. Nézi a kékséget, és érzi a bőrén az éjszakai izzadtságot, ami az azt követő időszakban rendre előjött. A szájában sokáig keserű ízt érzett, ami miatt nem tudott sem egy jóízút enni, sem inni, amíg túl nem lett egy kicsit a kék szemek tulajdonosán. És most ismét itt van előtte. Örülnie kellene. Igyekezetében mosolyogni próbál, de látja a lány arcán, hogy ez inkább grimaszra sikeredett.

– Hülyeség volt tőlem, ne haragudj! – mondja Nelli, és lemondóan nekidől az asztalnak.

Tamás most olyan arcot lát maga előtt, amelyet eddig még soha. Úgy tűnik, mintha majdnem kibuggyanna a könny a kék szemekből, de erőnek erejével visszatartja. Nelli zsebkendőjét vesz ki az ügyvédi táskájából. Nem fújja ki, csak megtörli az orrát. Az építész némán áll, miközben a kényszerezett mosoly nem akar elmúlni az arcáról.

– Na, menj! Menj már! – szól rá erélyesen, de kétségbeesetten a lány.

Tamás megfordul, és az ajtóhoz megy, de még mielőtt kinyitná, ismét szembe lép Nellivel, és akkor megszületik benne egy szó. Az esély! Esély neki, és esély a másiknak, és azokat a kék szemeket most már egészen másként látja. Megrázkódik, és ismét átfut rajta a már ismerős hideg érzés, miközben tűz önti el a fejét. A kék szemek kezdik bekebelezni.

– Nem, nem... – mondana valamit, de a lány már ott is van mellette, és kitessékeli az iroda ajtaján.

Ezzel a Tamás mögött lassan becsukódó ajtóval köszönti őket a nyár első hónapja.

A szőke építész csak másnap reggelig bírja. Az előző napon történt események hatása nem marad el. Estére már abszolút meggyőzte magát arról, hogy Nellit, az ügyvédgyakornok lányt a sors neki teremtette erre a világra, ma pedig már úgy ébred, hogy egyáltalán nem jut eszébe az a másik férfi, aki mellé Nelli beugrott az autóba, és csókot váltott vele. Sőt, ha gondolatai kesze-kusza útjain mégis meglátja maga előtt a jelenetet, akkor, már csak egy régi jó barátot lát a sportkocsiban, akivel bizonyára régen találkozhatott a kék szemű lány, és aki egyébként is megmondta előre, hogy programja van, csak ő volt nagyon udvariatlan. Ő volt az, aki erőszakoskodott, sőt, mindkettőjüket abba a kellemetlen helyzetbe hozta a Hungárián. Vajon a lánynak kellett-e magyarázkodnia, teszi fel magában a kérdést, de máris felel rá: „Dehogy! Egy régi barátunk legfeljebb csak beszámol arról, hogy alakulóban van egy új valami. Igen! Így történhetett!” – gondolkozik el, és már-már úgy is emlékszik, mintha a fiú felé is fordult volna egy pillanatra, miután Nellivel beszélgetni kezdtek a kocsiban.

Pedig mennyire boldog hangulatban mentek a buszmegálló felé, jut eszébe a találkozás. Ha akkor ott nem jön a lány elé az a sportkocsis régen látott barátja, fésüli meg a haját az ujjával, akkor egy ideig együtt mentek volna a belváros felé. Aztán elköszönt volna tőle, és boldogan várta volna a két hét elmúltát. A lány is mennyire csalódhatott, hogy az ígérete ellenére még sem hívta fel. Talán nem is érti, hogy miért ez a hallgatás a részéről! Hogy ő igazából nagyon megbántódott, amikor azt a félreérthető helyzetet meglátta. Na persze, az a hirtelen otthagytás, az esett neki nagyon rosszul, játszik az érzelmeivel a csörgedező gondolatfolyam. Lehet, hogy erre a lány



nem is gondol, hanem azt hiszi, hogy csak addig volt ez a valami, amíg ő itt volt a szomszédban? És amikor meg elmegy, máris másik nővel kezd ki, vagy éppen a szőke, általa is látott barátnőjével mulatja az időt? „De hát vele sem kezdtem ki! – vitatkozik magával, illetve az elképzelt Nellivel. – Egyszerűen tetszik nekem! Ha meglátom, vagy a közelében vagyok, de az is elegendő, ha csak tudom, hogy ő van, máris más lesz minden. Talán ez a szerelem? – ébred rá a szóra, és ízlelgetni kezdi. – Szerelmes vagyok!”

– Szerelmes vagyok! – mondja ki hangosan is, és ettől most még jobban érzi magát. Belenevet a fürdőszobatükörbe, és lelki szemeivel maga mellett látja a lányt is, aki szintén mosolyog. Közben, nem tudni hogyan, a színes ceruzák a kezébe kerülnek, amiket forgatni kezd az ujjai között.

A kék szemek kitöltik minden gondolatát. Úgy érzi, teljesen beszippantja az a kékség, és ettől nagyon boldog. Tüzes valami fut át a testén, és a fejében áll meg, amikor eszébe jut, hogy mennyire buta, bizalmatlan, és sértő volt a viselkedése a lánnyal szemben. Mert ő vajon a lány helyében hogyan oldotta volna meg azt a helyzetet? Ha éppen neki lett volna megbeszélője egy régen látott barátjával, aki történetesen egy helyes lány, és mondjuk, őrá dudál rá. A forgalom halad, leállni nem lehet. Ő talán azt mondta volna akkor az ismerősének, akivel programot beszélt meg előzőleg, hogy menj tovább, és majd a belvárosban találkozunk, mert most a Nelli el akar kísélni a busszal? Nem, biztosan nem ezt tette volna, hanem ... „Hát ez az! Ez egy hülye helyzet volt, amit félreértettem. Igaz, ő sem tett semmit, hogy ne így legyen!” – érvel magában, miközben a ceruzák a saját táncukat járják. Karácsonyra kapta ezt a készletet. Nagyon szereti, mert nem csak az a jó bennük, hogy vékonyak és



kézhez, pontosabban ujjhoz állóak, de mindenre lehet velük rajzolni, írni. Nem csak papíron, de műanyagon, üvegen, és textilen is megmarad a nyomuk.

És anélkül, hogy a tudatában lenne, mit csinál, a fürdőszoba tükreán kezd el rajzolgatni, miközben a gondolatai tovább keringenek, és hol erre, hol meg arra döntögetik a lelkét. Olyan, mintha egy csónakban ülne. Az egyik pillanatban tükörsima felületű, tiszta, kék színű vízen úszik, a másik pillanatban pedig hirtelen egy hullám jön oldalról, ami teljesen kibillenti az előbbi nyugodt, és boldog egyensúlyából. Aztán, amikor ismét visszajön a madártrillázástól hangos kékség, és már kezdi megszokni ezt a semmihez nem hasonlítható boldogságot, akkor a másik oldalról jön a mindent felkavaró, és a kékséget eltüntető hullámverés. Így hánykolódik magában a képzelt tengeren.

„Azért az jelent valamit, hogy Edinával odavitetted az ügyvédi irodába! – simul el a víz tükre. – Sőt, ez még annál is többet jelent! Szeret engem? – teszi hozzá, de csak hangtalanul, és még így is csak éppen annyira, hogy még a gondolataiban is alig lehet észrevenni ezt a két szót, ami után egy alig látszó kérdőjelet tesz. – Van ilyen egyáltalán? Hogy meglátni, és ...? Csak így, megismerés nélkül?” – kérdezi, de már tudja is a választ, hiszen ott van előtte a tükörön, és a hatalmas kék szemeivel őt nézi a sötéthajú ügyvédgyakornok, és Tamás látja, hogy nevetve mond igent. „De azért ne legyél ebben annyira biztos!” – mosolyog.

Az építész most hátrább lép a mosdótól, és jobban megnézi az alkotását, amit a színes ceruzákkal a tükörre rajzolt. Nelli így egyedül szemez vele. A lány arca érdeklődést fejez ki. Tamás egy hirtelen elhatározással visszalép. Most ismét egymás mellett vannak a tükörben, és lám, nem csak ő az, aki él és mozog, de a lány is. Igaz, nem beszél hangosan, de Tamás

hallja a gondolatait, és azt is látja, hogy a kék szemek és a csodálatos száj is mozog, és hozzá beszél.

Az építész tenyere annyira nedves, hogy meg kell törölnie. A hátán fel és alá szaladgál a hideg, miközben a feje majd elég a forróságtól. Minden idegszálával a tükörrre rajzolt kék szemű lányra figyel. Hallja ugyan a gondolatait, de még sem tudja értelmes mondatokba rendezni. Az ajkak mozgásából próbál következtetni, de ez sem megy. Előre hajol, közvetlenül a lány arca felé. A kék szemekből most a saját barna szeme tükröződik vissza. A szép ívű érzéki ajkak az üveg felületén találkoznak egymással. Elsőre csak látszólag, hiszen a tükör csalóka érzéseket képes generálni, de aztán az építész futó csókot lehel a lány rajzolt ajkaira. Ha nem vele történik, el sem hiszi, de a lány, még ha csak egy pillanatra is, de visszacsókolta. Érezte. Sőt, amikor az ijedségtől visszarántotta a fejét, látta, hogy a szeme keskenyre húzódott, és nevetett.

Úgy ugrik ki a fürdőszobából, mintha kígyóra lépett volna. Körbemegy, mit megy, körberohan a kicsi lakásban. Megkerüli az asztalt, majd átugrik az alacsony fekhelyen. Kimegy a kicsi konyhába. Még maradt a reggeli kávéból. Az üvegkiöntőből kortyolja a langyos, fekete folyadékot. Kinéz a keskeny ablakon, ami a függőfolyosóra néz. Egy kisfiút kézen fogva vezet az édesanyja. A gyermek észreveszi Tamást, és kinyújtja rá a nyelvét. Ő tanította erre, mondván, hogy van, ahol így köszönnek egymásnak az emberek. Ezért aztán, ha találkoznak, akkor mindig kinyújtják egymásra a nyelvüket. Most azonban Kun Tamás nem viszonozza a kisfiú köszönését. A gondoláival van elfoglalva. Eszébe sem jut, hogy hallucinált, és az sem, hogy esetleg a képzelete játszott vele. Az előbbi még soha nem fordult elő: azokat a szereket messze elkerülte, amelyek használatakor az ember hajlamos

kilépni a valóságból, de még az sem fordult elő vele soha, hogy többet ivott volna a kelleténél, és ezért nem tudta kontrollálni a mozdulatait, a beszédét. Ezzel szemben viszont nagyon is hajlamos az álmodozásra, amit nem csak a szülei közöltek vele már kisiskolás korában, de ő is tudja.

Soha nem lépte át a mesék adta élményt. Ha bajban volt, akkor sok mindent elképzelt, amikor feküdt az ágyán, vagy éppen valamilyen órán ült, de ez mindig csak játék volt. Játék, amitől jobban megoldódtak a nehéznek tűnő helyzetek. Játék, amiben mindig ő volt a hős, az erős, az okos és a bátor, aki mindenre képes. Ha kell, akkor a legjobb a nyelvvizsgán, ha pedig úgy hozza a sors, akkor pontos csont nélküliket dob a pá-lánk előtti kosárba. De a saját meséiben képes olyan szónoklatot is tartani, amivel mindenkit meggyőz az igazáról, és a biciklijével falra is tud kerekezni.

Eddig egyedül a lányt nem tudta az álmodozásos meséibe beleszőni. Miután meglátta a kék hetes hátsó piszkos üvege mögött, hiába próbálta az álmodozásaiban elképzelni, hogy eléri, és belekapaszkodik a buszba, aztán kinyitja a nem létező hátsó ajtót, behajt, és mindent elmond a lánynak. Mindent, amit érez, amikor csak rá gondol. Elmondja azt a hideg érzést a hátában, miközben a feje tűzben ég, és folyik róla az izzadság. Megmutatja neki a tenyerét, ami szintén csurom vizes lesz, ha meglátja őt. Elmondja, hogy most már talán, de nem is talán, hiszen ez álmodozás, és itt mindent lehet, szóval elmondja, hogy most már tudja, hogy létezik a meglátni és megszeretni. De ez csak igyekezet volt. Talán terv? Egy elképzelés? Az álomba, a mesék birodalmába menekülés? Bármelyik lehetett. De egyik sem lett mese, álmodozásos valóság. Elég volt, ha csak elkezdte belevonni a kék szemű szépséget a semmibe néző szeme mögötti



álommesékbe, azon nyomban visszatért a jelenbe, az itt és most-ba. Egészen mostanáig, amikor is egy különleges, elvarázsolt állapotában a színes ceruzákkal a tükör felületére felrajzolta a lányt, és megtörtént a csoda. Ebbe az alkotói lebegésbe úgy görgette bele magát, hogy észre sem vette, és még most is érzi a szájában, a nyelve közepén, jobbra a tövénél, ezt a semmihez sem hasonlítható, valami nagyszerűt létrehozó ízt. Ritkán adatik meg ilyen. Megcsinált valami csodát, amit aztán azonnal le is nyel. Persze, csak a lelke teszi ezt. Ettől lesz a létrehozott mű önálló, és ettől lesz egyúttal az övé is. Sokan ezt másként mondják. Van, akinek meggyőződése, hogy az, ami elkészült, benne fogant, és a száján keresztül született meg. Ezért érzi ezt az enyhe, majdnem hányingerhez hasonló érzést, ami csodálatos. De ez olyan, ami még az álomban, az álmodozásban sem található meg.

A konyhaablak felől visszafordul a szobába. Szemben az ablak, mellette a tévé sötét, kikapcsolt képernyője. Először átsiklik rajta a szeme, de aztán azonnal vissza is ugrik, mert a tévé sötét képernyőjén meglátja a lány tükörképét, amint az a fürdőszoba ajtajában áll. Végigfut a hátán hideg, de ez most egészen másmilyen, mint amit a kék szemek okoznak. Megborzong. Hirtelen elhatározással a fürdőszoba felé veszi az irányt. Bentről nagy csörömpölés hallatszik: a fogkefét tartó üvegpohár apró darabokra törik, amikor leesik a járólpra. A borotválkozás utáni arcszesz ezüstszínű üvege kitartóan pattog a padlón, és amikor belép, még mindig gurul. Tamás a tükrön lévő lányt keresi. Ő ott van. A mosdó feletti falon lóg, de most meg sem mozdul.

Lehajol, hogy felszedje a leesett üvegdarabokat, és akkor a nyelve hegyén megérzi a lány futó csókját, miközben a perifériás látásával észleli, hogy a kék szemű szépség kilép a tükröből.



Dr. Somoskőy Nelli becsukja az ajtót az építész mögött. Amikor Tamás arcán meglátta azt a kényszeredett vigyort, hirtelen minden erő kiszállt belőle, majd ezt felváltotta a légszomj. Úgy érezte, hogy nem kap levegőt, és hogy teljesen be van szorítva valahová. Azt nézte, hogy hogyan tudna megszabadulni ebből az általa gerjesztett, megalázó helyzetből.

– Nem vagy te normális, Somoskőy! – mondja ki hangosan, és leül az asztala mögé.

Előveszi a következő ügyiratot. Önbizalomra van szüksége, és ezt legkönnyebben munkával tudja megszerezni. „Minden férfi hülye!” – mondaná, de trágár szavakat még gondolatban sem szívesen használ.

Nem tud a szerződés kitételeire figyelni. Már nem is a megalázottságból eredő szégyen van benne, hanem megvetés és harag, amit a felsőbbrendűség érzése vált fel benne. „Egyáltalán, mit tudok róla? Azt biztosan, hogy a saját ügyében is képtelen normálisan tárgyalni! Előadja nekem az elvárásolt művész fazont! Azt gondolja, hogy ettől talán különleges lesz? Hiszen minden parti, kávézó és bár ezekkel van tele. Isznak egy kicsit, illetve amennyi pénzüik van, aztán gyorsan előadják a születésük folyamatát. Mind egyforma! Meggyőződésük, vagy legalábbis azt állítják magukról, hogy nekik meg kellett születniük, mert ha nem így történt volna, akkor most minden egy nagy kutyapiszok lenne!” – forrong magában.

Eszébe jut, amikor a szokásos szombat esti program részeként Árpáddal beültek a Gödörbe. Valahonnan az asztalukhoz keveredett egy vékony, vörös hajú lány. Elsőre teljesen átlagosnak tűnt, de amint megitta az italát, attól kezdve megállás nélkül valami tölcseről beszélt. A táskájából egy dossziét szedett elő, amiben sok-sok A4-es írólapon több ezer színes tölcser volt egymás fölé, vagy oldalt rajzolva. Az egyikből folyt kifelé valami, a másikba pedig ömlött.

– Az egész világ egy nagy, és sok kicsi tölcsérből áll! – kiabálta, amikor már teljesen belelendült. – Tölcsér nélkül, értitek, a tölcsér nélkül, ami igazából nem olyan, mint ez a tölcsér – és közben dobálta a papírokat –, hanem a gondolat, amit ez kifejez, szóval tölcsér nélkül ti sem lennétek! Sőt, senki, sőt, tovább megyek, semmi nem lenne! Értitek, ti tudatlan emberek? – kiabálta.

Nelli akkor halkán azt mondta, hogy igen, mi is tölcsérek vagyunk, hogy ezt a szöveget végighallgatjuk, de a mondat végét már csak magának, az orra alatt suttogta el. Igazából csak azért szólt közbe, mert már nagyon unta a lányt, de a következmény frenetikus volt. A vörös hajú lány a nyakába ugrott.

– Köszönöm! – mondta sírva. – Köszönöm, hogy megértetted! Igen, te is egy tölcsér vagy! És jön beléd, folyik, ömlik, akár akarod, akár nem, mert a másik tölcsér nyomul, és spiccelve adja neked az utánpótlást. Akármerre fordulsz, és bármit teszel, mindig a kitátott tölcsérszájadat keresik, látják. De, kérdem én, az emberek miért nem veszik észre, hogy nem jó mindig tölcsérnek lenni? – sivített a hangja, amikor megállt mellettük egy magas, hosszú hajú férfi, akinek a korpától fehérpettyes volt a vállán a pulóvere, és így szólt mély hangján:

– A világosságtól!

A megdöbbenést követő első másodperc után, és aztán még egy órán át azt hallgatták, hogy a világosság, a világítás a legfontosabb. És a hazugságok, amik körbe vesznek bennünket, az mind a világításból erednek. És hogy a Napfény is hazug, mert ő is csak úgy, és akkor mutat világosságot, és olyan formában, ahogy azt ő akarja, az emberek pedig mindent elhisznek neki. De ő nem! Ő ugyanis rájött, hogy a legnagyobb igazság a sötétségben van, csak éppen abszolút sötét



nincs. És akkor ő is elővette a saját dossziéját. Az abban lévő papírlapokon ugyanaz a tárgy és környezet volt más-más oldalról és színnel megvilágítva, sőt, teljesen feketére satírozva.

A vékony lány, és a hosszú fekete hajú férfi egymással szemben ültek a Nelliék asztalánál, és magyaráztak. Már elfogyott az összes ital. Hiába akart a lány üres poharába újra tölteni a korpás pulóverű férfi, már nem volt mit.

– RendeljeteK valamit! – szólt oda lazán Árpádnak, miközben arról értekezett, hogy ő boldogan megvilágítaná a vörös hajú lány tölcsérét.

A lány lassan összeszedegette a tölcséres papírokat. Az ital, vagy esetleg a gondolkozás miatt annyira lelassult, hogy az egész olyan volt, mint egy lassított filmfelvétel. A fekete hajú férfi szájtátva nézte: talán még az asztal is beleremegett, olyan szexuális kisugárzása volt a lány lassú mozdulatainak. Egy percig talán még Nellit is a hatása alá vonta. Amikor aztán meglátta Árpád szemében is a vágyakozás fényét, felállt.

– Menjünk! – fordult felé.

Idáig jutott a visszaemlékezéseivel, ami már nem is tudja, hogy honnan indult, de azt igen, hogy mindeddig ő is csak egy férfi szemében látta meg azt a fényt. „Ennek az öntelt építésznek csillogott így a szeme, amikor az irodában, a tárgyalás után, az ablak előtt vártam az indulásra! – ugrik neki be egy pillanatra a kép, de máris elhessegeti, hiszen ugyanez a fiú utasította vissza a jó előbb. – Az a bárgyú arckifejezése mindent elárult!” – hergeli magát, és felveszi a telefont az asztalról.

– Szia, Árpád! Nelli vagyok.

– Igen, hallom! Szia! Mi újság?

– Csak eszembe jutott az a tölcséres lány, meg a világító alak. Emlékszel?



– Hát, nem is tudom!

– Jaj! A Gödörben!

– Tényleg! Úgy van! És mi van velük?

– Semmi, vagyis nem tudom, csak arra gondoltam, hogy ismét beülhetnénk valamikor.

– Jó, és mikor?

– Esetleg ma?

– Nem, ma nem jó! Ne haragudj, de fontos ügyem van!

– Jó, akkor majd máskor!

– Rendben! Keresselek?

– Ahogy gondolod, de én is rád telefonálhatok, ha majd ismét lesz egy szabad estém!

– Jó, de ugye nem bántottalak meg?

– Dehogy! Eszedbe se jusson! Csak egy kósza ötlet volt. Na, szia, minden jót neked!

– Neked is. És kösz. Szia!

Kinyomja a telefon gombját, és az asztalára dobja. A készülék nagyot koppan, és lepattan róla a fedele, de ez most nem érdekli.

– Minden férfi egy szemét! – mondja ki határozott hangon. – Mi az, hogy nem ér rá?

Biztosan valami kis cafkával mennek ki a szentendrei hegyen lévő szülői nyaralóba. Ő is sokat járt oda, és ott is aludtak, ha a helyzet úgy hozta, hogy este már nem volt kedvük Pestre visszajönni. Most maga előtt látja a tornácos, szépen megépített házat. A teraszról egész Szentendrére rá lehet látni. Csend, és madárfütty van ott, meg gyümölcsfák, meg szamócás, és a nyár folyamán állandóan nyíló virágok, jutnak az eszébe. Érdekes, szerelem nem volt, ébred rá. Árpád mindig is tetszett neki. A jóképű, és köztisztületben álló családi háttérrel rendelkező fiú az öltözékével és a stílusával ugyan megragadta, de ha őszintén belegondol, akkor elsősorban azért kellett neki, mert az egyetemen a lányok többsége is őerte volt oda.



Leül az asztala mögé. Megint elkezd olvasni az iratot, de csak a szeme követi a betűket és a szavakat, amik mondatokká állnak össze, ám mire az olvasott szöveg eljutna a tudatáig, addigra minden összefolyik előtte.

Végül feláll. Ebben a hónapban nagy hőséggel köszöntött be a nyár, ezért nem kell sokat bíbelődnie az öltözködéssel. Úgy megy ki a forgalomtól lüktető körútra, mintha konkrét célja lenne, pedig nincs, csak éppen nem fogja a hely. Az építészen jár az esze. Hiába akarja elterelni a figyelmét, újra és újra maga előtt látja azt a kényszeredett mosolyt, ami már-már vgyorrá torzult. Ilyen megalázottan még soha nem érezte magát. Észre sem veszi, hogy a délutáni időszak ellenére nincs akkora csúcsforgalom, mint szokott. A Thököly út felé halad.

– Halló! Nelli! – kiabál ki valaki egy lehúzott ablakú személyautóból, és leáll a járda mellé.

– Igen? – szól vissza, miután rájön, hogy neki szólnak. Lehajol, és ekkor ismeri meg Edinát.

– Hová, hová? Talán máris? – kérdezi tőle.

– Ááá, nem! De nem is érdekel! – válaszolja.

– Na, ülj már be! – szól rá a sötét szemű ügyvédnő, és alig csukódik be az autó ajtaja, máris nagy sebességgel indulnak tovább. Nelli nem kérdezi merre, és Edina sem mondja az útírányt, de most az nincs is. Egyszerűen csak autóznak. Edina időnként kérdéseket tesz fel. Nem kell sűrűn kérdeznie, mert Nelli az első mondat után magától is csak mondja és mondja, mint amikor árvíz idején a gát egy kicsi helyen átszakad. Először a kiszabadult ár vize csak lassan, óvatosan bújik ki az elvékonyodott, meggyengült gátfalon. Talán még bizalmatlan. Talán el sem hiszi, hogy ideért, de aztán a következő hullámok már annyira lökdösik, hogy nekilódul, és akkor már nincs, aki megállítaná. Nincs sem ember, sem más, aki gátat

tudna vetni mindannak a felgyülemlett miezmának, ami már annyira, de annyira feszítette, hogy alig tudott tőle meglenni. Hát így van ezzel ő is. Még szerencse, hogy egy fél nap sem telt el az ominózus eset óta.

– Ez egy buta, beképzelt alak! Mit gondol ez magáról? Félreértette az egészet, vagy éppen a saját esze szerint értette! És én mennyire idióta voltam, amikor rávettelek, hogy hozd el hozzám! Ezt még egyetlen férfiért sem tettem meg! – ütögeti a kocsi szélvédője előtti rakodót. – Egyetlen férfiért sem! Mit férfi? Ez egy beképzelt, elkényeztetett kisfiú, aki észre sem veszi, hogy ki kérte meg a barátnőjét, hogy hozza oda. Te pedig mennyire rendes vagy! Tényleg! Nem is tudom, de nem hiszem, hogy én megtettem-e volna a helyedben, mert ez neked is blama, és erre csak most jövök rá! Mind a kettőnket megsértett ez a, ez a ...

– Na-na, aranyom! Nyugi! Én nem vagyok benne ebben a történetben, vagy ha igen, akkor csak statisztaszerepben, olyat pedig mindig lehet kapni – veti közbe az ügyvédnö, de Nelli meg sem hallja, mert folytatja az építész pocskondiázását.

Beszél a hülye bukósisakjáról, a szerencsétlen szürke kerékpárjáról, aztán arról, hogy mennyire sajnálatra méltó volt, amikor őt kereste. Pedig ott volt előtte, de már akkor sem volt sem esze, sem szeme. Aztán folytatja a szerződés megtárgyalásánál történő találkozással, amikor csak ült ott vele szemben, és úgy viselkedett, mint akinek semmi mondanivalója sincs. Csak bámult rá, azzal a barna, nedves szemeivel.

– Már azt hittem, valami baja van, vagy esetleg beteg, és olyan nyavalyája van, ami a születésére vezethető vissza! – mondja, de ennél a mondatnál már elneveti magát.

– Azért jóképű fiú ez! – szólal meg Edina a monológ után.



– Akkor vidd! – vágja rá Nelli, és kihívóan néz az autót vezető kolléganőjére.

– Isten ments! Nem az én típusom! – tiltakozik az ügyvédnő. – Nekem inkább az érdekes fazonok tetszenek, és nem a szép fiúk.

Az Andrássy úton haladnak. Az előbb kerülték meg a Hősök terét, most a Lánchíd irányába autóznak. Hirtelen csend lesz az autóban, csak a motor változó hangú zúgását hallani. Edina nem erősíti fel a rádiót, pedig még akkor halkította le, amikor Nelli beszélt. A kék szemű lány csak az Erzsébet téren szólal meg.

– Tényleg nagyon megbántott ez a buta Kun – mondja bánatosan. – Nem azért esik rosszul, mert valami mást vártam ettől az egésztől, hanem azért, amit az arcán láttam – magyaráz halkán, indulatok nélkül. – Úgy elterveztem, hogy majd sokat fogunk kirándulni, esetleg a nyáron már együtt megyünk el valahová egy hétvégére, hogy segítem a munkájában, mert látom, hogy a jog területén igen csak hiánycsak az ismereteik, hogy az apámmal majd összehozzuk őket olyan emberekkel, akik értékelni tudják a munkájukat, és majd velük terveztetnek. Egyáltalán, a részévé akartam válni ennek az embernek. Erre ő! Na, mindegy! Ezen is túl vagyunk, de azt meg kell mondanom, hogy nagyon-nagyon bánatos vagyok, és még jobban haragszom rá!

Reggel nehezen nyitja ki az összeragadt szemhéját. Hanyatt fekszik az ágyán, és próbál életet lehelni önmagába. Visszagondol a tegnapi napjára. Majdnem mindenre emlékszik. Edinával autóztak, aztán felmentek a kolléganőjéhez, aki immár a barátnője is. Ott felnyitottak egy üveg bort, ami hamar elfogyott. Aztán a körúton, majd a Broadway-n ültek be egy-egy helyre. Az utóbbira már két fiúval, azokra viszont nem emlékszik tisztán, csak arra, hogy annak, akivel ő csókolózott,



vizenyős szemei voltak. Na és, rázkódik meg, annyira izzadt, hogy az ő szája szélére is rácsorgott a sós lé.

– Fúúúj! – mondja ki hangosan.

Összeszedi a gondolatait. Csak nem történt még ezen felül is valami, próbál visszaemlékezni. Aztán megkönnyebbül, és kicsit el is mosolyodik, amikor eszébe jut, hogy miképpen oldottak kerekét tőlük, és hogyan vágódtak be egy taxiba.

– Na, felébredtél, hétalvó? – lép be a szobába Edina.

– Hát te? – csúszik ki a száján akaratlanul.

– Igen, én! Nem sokra emlékszel, igaz, aranyom?

– Hát? Éppen most próbálom összeszedni magam.

– Jól is teszed, mert már bent kellene lennünk!

Mindenesetre jól elcsapott a vonat, drágám!

– És téged?

– Nem mondom, engem is!

– Ki volt az az izzadt kreol? – kérdi bátortalanul.

– Ne félj! Nem volt semmi olyan, amiért szégyellned kellene magad! Egy kis smacizás, nyomkodás, meg ilyesmi. De mindenesetre igen csak be voltál indulva kislány. Ennyire hiányzik a férfi?

– Miért, ez jött le?

– És még szépen fogalmaztam! – válaszolja, és kávé nyújt az ágyban felülő Nelli felé. – Csak a hülye nem látta rajtad, hogy mennyire be vagy indulva, és ez az amerikainak mondott alkoholista azonnal rád vetette magát. Te meg úgy néztél rá, hogy már attól is majdnem élvezett csórikám. Ráadásul minden cehet te álltál, az utolsót kivéve, mert az elől leléptünk. Erre emlékszel?

– Arra igen. Meg is nyugodtam, amikor eszembe jutott, hogyan léptünk le a taxival.

– Rendes fazon volt az a göndör hajú taxis, szó se róla! – nevet Edina. – Ő már biztosan sokat tapasztalt és látott, mert nem vette magára azt, amit tőled kapott.



– Tőlem? – kérdezi a kávéját szürcsölgetve Nelli.

– Nem létezik, hogy ez kiesett belőled!

– De mi? Ne hülyéskedj! Mondd már!

– Hát, aranyom, ha tényleg ennyire hézagos a memóriád, akkor az lesz a legjobb, ha távol tartod magad az alkoholos élvezetektől! Vagy inkább az építészeketől? – ül az ágy szélére, és most még jobban nevet.

– Jaj, a fejem! – dörzsöli meg a halántékát az ágyban ülő lány. – Halkabban!

– Várj csak! Azonnal hozom a másnaposságot eltüntető szert! – áll fel, és kimegy az előszobába a táskájához. Kicsi idő múlva egy pohár citromos vízzel és egy tablettával tér vissza. – Ezt nyeld le ezzel a lével, és két perc múlva jól leszel! – mondja.

Nelli így is tesz, de amint lenyeli az utolsó kortyot, visszahanyatlik a párnára.

– Nagyon rosszul vagyok! – súgja elhalló hangon.

– Kicsit alszom még – mondja, és becsukja a szemét. Abban a pillanatban egyenletes is lesz a szuszogása.

Edina beáll a szoba sarkában lévő tükrös asztal elé, és a sminkkészletével bíbelődik az arcán. Gyakorlott mozdulatokkal kevergeti a színárnyalatokat, majd egy vatta végű pálcikával felviszi a kívánt helyre, és egy nagy ecsettel eldolgozza az arcán. Éppen végez, amikor:

– Hű, de jót aludtam! – szólal meg az ágyban a barátnője.

– Most aztán már felkelni! – mondja felé sem fordulva.

Nelli úgy készülődik, mint máskor. Nem érez sem fejfájást, sem fáradtságot, csak valahogy, mintha kiesett volna a világból. Minden olyan furcsa, szemléli a taxiban ülve az utca forgalmát, amivel az irodába mennek.

– Mi is volt azzal a taxissal? – kérdezi, miután észébe jut az ébredés utáni beszélgetésük.

– Majd! – válaszolja Edina.

– De miért nem most? – ágál Nelli.

Edina a gépkocsivezető felé néz.

– Jaaaa! – morog az orra alatt a lány, és oldalra fordulva nézeget ki az ablakon.

A táskáját, amit eddig az ölében tartott, most maga mellé teszi, és hosszan szemléli. Megfogja az ajtó fogantyúját. Változatlanul furcsán, bizonytalanul érzi magát. Keresi a megszokottságot, hogy visszatérjen a hétköznapi biztonságos világába, de minden olyan más, mint régen, és a tegnap is annyira messzinek tűnik, állapítja meg magában. „Többet nem iszom, az biztos!” – határozza el, mert úgy gondolja, hogy az italtól van ez a nem vagyok idevaló érzése. „Igen, így lehet a legpontosabban megfogalmazni azt, amit most érzek: Nem vagyok idevaló!” – gondolkozik el, de aztán máris vitába száll önmagával, mert neki igen is kell a megszokott kék hetes, az irodai asztala, a krákogó főnöke, de mindenekelőtt az édesapja. „Tényleg, ő hol van?” – jut eszébe, és az a furcsa érzése még lelkiismeret furdalással is keveredik.

Különleges a kapcsolatuk, hiszen már 12 éves kora óta egyedül neveli őt. A gyászév letelte után előfordult, hogy időnként ismeretlen nővel jött haza, akit mint barátnőjét, vagy mint kolléganőjét mutatott be neki, de ők soha nem maradtak egy esténél, esetleg egy éjszakánál tovább. Talán csak egy, az az alacsony, nagyon vékony és szemüveges nő volt az, aki többször is velük vacsorázott. Ő vette ki a manduláját is.

Serdülő lányként akkor leginkább magával volt elfoglalva. Állandóan a tükör előtt nézegette magát, mert nagyon szégyellte, hogy nem nő akkorára a melle, mint a mellette ülő lánynak, aki ráadásul még biztatta is, hogy fogja csak meg, hogy mennyire kemény az övé. Arra azonban mindenképpen emlékszik, hogy a gégész orvosnőnek milyenek voltak a kezei, pon-

tosabban az ujjai. Hosszúak, nagyon hosszúak, és az ízületeknél golyószerű dudorok voltak rajta. A vékony, madárcsontszerű kézen ezek a dudorok olyan valószínűtlenül nagynak hatottak, hogy amikor az egyik alkalommal eszébe jutott az édesapja barátnője, a kezét rajzolta le. Ez még abban az időszakban volt, amikor festő, vagy grafikus akart lenni. Stúdiókba is eljárt, és ott próbálta elsajátítani az alapokat. Hitt abban, hogy tehetséges, és hogy a képeivel majd megváltoztatja az embereket.

Akkor, átmenetileg, az édesapjával is megváltozott a kapcsolata. Természetesen nem felejtette el, hogy ő az apja, és hogy biológiailag neki köszönheti az életét, még akkor sem, ha abban az időszakban az édesapja erre sokszor emlékeztette. Meggyőződése volt, hogy a tehetségét és a lelkét mástól, máshonnan kapta, és saját akaratából lett olyaná, amilyen. Aztán, még az egyházhoz fordulás előtt, ismét haza talált.

Lehet, hogy ebből a sűrű templomba járásból az édesapja semmit nem is vett észre. Ki tudja? Azt viszont már mind a ketten tudják, hogy az életet maga az ember teszi bonyolulttá. Mert az élet alapvetően egyszerű, már ha tudjuk, hogy honnan jöttünk, és hogy hová tartunk, szokta mondani az édesapja, és ezt ő jól meg is tanulta tőle.

– Apámmal találkoztál? – fordul Edina felé.

– Természetesen. Nagyon jó fej! – válaszol a barátnő.

Nelli lelkében ez a rövid válasz újabb csatornákat nyit ki. Pontosan tudja ő, hogy milyen ember az édesapja. Most, hogy Zürichben együtt eltöltöttek két hetet, annyi, de annyi mindenről beszéltek, mint talán még soha. Most tudta csak meg, hogy nem azért nem lett neki pótanyja, mert az édesapja őt féltette, nem! Ez először még rosszul is esett neki, mindaddig, amíg a főorvos el nem mondta, hogy az édesanyja miatt,



akit ő annyira szeretett, hogy képtelen volt valakivel is tartósan megosztani az ágyát úgy, hogy közben az asztalánál is ott üljön. Ezen aztán jó nagyot nevettek, és boldogan ölelték meg egymást.

Neki is ott van az anyukája fotója a hálószoba falán, szemben az ágyával. Vele fekszik, és vele ébred, immár tizennégy éve.

Zürichben újra egymásra találtak az édesapjával, de most másképpen, mint eddig. Most az édesanyja lett az összekötő kapocs. Olyan boldogan ölelték egymást, miközben hangosan nevettek, mint még soha. Ez nem olyan nevetés volt, mint amikor egy jó geg, vagy film, esetleg egy sztori miatt tör ki az emberből a féktelen jókedv, nem. Ez a boldogság, és az öröm nevetése volt, hiszen ráébredtek, hogy mind a ketten ugyanazt az embert akarják maguknak megőrizni. Nem mondták ugyan ki, de a legszívesebben mindketten azt kiabálták volna a Zürichi tó melletti pad előtt, hogy: Te is? De boldog vagyok!

A tavon úszkáló kis fekete madarak mintha megéreztek volna valamit a boldogságukból, és szégyenükben, amiért kilesték az örömüket, lebuktak egészen az átlátszó víz fenekéig.

– Nézd csak! – mutatott az édesapja az egyik buk-fencet vető kicsi madárra, mire az csőrrel előre tapos-ta a vizet, hogy minél előbb a tó alján legyen.

Ezen is nevettek. És ezen az estén nem is történt velük olyan, amire ne könnyes nevetés lett volna a válasz.

Már késő este volt, amikor a villamos-megállóhoz sétálva, egyszerre botlottak meg egy kiálló burkolókőben. Először egymásra néztek, majd annak a boltnak a kirakatára, aminek a szendvicsét az előző napon próbálták ki, és abban a pillanatban, mint egy elfojtott gejzír, úgy lövellt ki belőlük a hangos hahotázás. A bio bolt különleges, és meghatározhatatlan



tartalmú szendvicse ugyanis az első harapások után a közeli szemetesben landolt, és lám, most pedig pontosan az előtt az üzlet előtt botlottak meg, ráadásul ugyanabban a másodpercben.

– Vajon mit akarhatnak tőlünk? – kérdezte az édesapja.

– Azt nem tudom, de én olyat többet nem eszem! – válaszolta, és az üres, szűk utcácskában visszhangzott a jókedvük, de azt csak a kitartó kandeláberek hallották, amik viszont bizonyára nem voltak hozzászokva ehhez a felhőtlen magyar boldogsághoz, mert némelyik csodálkozva pislogott. „De az is lehet, hogy mindez csak az én gondolataimban volt így!” – néz ki továbbra is az autó oldalsó ablakán.

Maga előtt látja az édesapja szemüveges arcát, aminek nagy részét már ősz szakáll takar. A mackós járásával, és a jóságos melegséget sugárzó kék szemével soha nem tudott igazán szigorú lenni vele. Még abban a különleges korszakában is az volt a legnagyobb hatással rá, ha a sebész főorvos arcán szomorúságot látott. Akkor még azt gondolta, hogy miatta bánatos, de most már tudja, hogy ez lényegesen összetettebb. Hiszen lehet, hogy éppen a feleségére gondolt, hogy mennyivel egyszerűbb és könnyebb lenne, ha élne, és együtt lehetne a családja. Ilyen gondolatok cikáznak a fejében, és a szemét könny futja el. Merően néz oldalra, és nem törli meg a szemét. Hagyja, hogy a könnycsepp lassan elinduljon a szeméből, és a szája szeglete felé guruljon.

– És én még ezen a primitív építész fiún örlődök, és közben arra sem veszem a fáradságot, hogy beköszönjek apámnak, vagy, hogy telefonáljak neki, pedig ő az én biztos váram! – mormogja magában.

– Igen? Nem hallom! – szólítja meg a barátnője, aki mellette ül, és sűrűn teleírt papírlapokat nézeget.

Nelli nem válaszol. Edina megvonja a vállát, és továbbolvassa az ügyiratot. Így érnek a Hungária körúti irodájuk elé.

Nelliből az a furcsa bizonytalanság érzés teljesen elszállt. Már nem érzi, és eszében sem jut, a nem vagyok itt, pontosabban, a mit keresek itt filing. Minden a megszokott. Amint belép az irodájába, az ügyvédi táskáját máris az asztal szélére teszi, majd kinyitja, és kiveszi belőle azt az összekötözött aktát, amit tegnap azért tett el, mert otthon át akarta nézni.

A másik ajtó felől krákogást hall. Az ő szobáján két ajtó van. Az egyik a főnöke, Pál ügyvéd úr előtere felé nyílik, a másik pedig az előszobába. Összerándul a gyomra. Nem fél ettől az idős embertől, inkább tart tőle.

Nem szeret hazudni, de ha most megkérdezi tőle, hogy hol volt eddig, akkor mit mondjon? Azt, hogy megsértette a Kun Tamás, és elment tegnap hapszini, aztán egy kicsit sokat ivott? Amíg erre gondol, és a szomszéd szobából változatlanul hallja a krákogást, egyre idegesebb lesz. Leül az asztalához, és kiteríti maga elé az írat lapjait. Erőnek erejével arra kényszeríti magát, hogy elolvassa, és jegyzeteket készítsen hozzá, de már az első mondat után megáll a keze, és az ajtón kívülre figyel. A titkárnő hangját hallja, aztán pohárcsörömpölést, majd csendet. Egy kicsit vár, majd megkönnyebbülve dől hátra a régi barna karosszékben. „Úgy látszik, csak a kávéjáért állt fel, és nem is tudja, hogy elkéstem!” – nyugtatja magát. Most már nagyobb figyelemmel olvassa a szöveget, amikor nyílik az ajtó. A küszöbön félig belépve megjelenik az idős, magas férfi. Nagyot krákog. Somoskőy Nelli összerenzen. Gondolkozás nélkül ugrik fel a székéből, és tágra meredt kék szemekkel nézi a nikotintól sárga bajuszú Pál ügyvédet.

– Ha lesz ideje Somoskőy – szólítja meg –, akkor

hívja fel a Kun és Baloghot! – mondja, majd hátat fordítva kimegy. – Reggel óta telefonálgatnak! – fúzi még hozzá, mielőtt becsukja az ajtót.

Nelli teljesen összezavarodott. Egyrészt, mert még csak meg sem jegyezte a Pál úr a késését, másrészt pedig, vajon mit akarhat tőle a Kun? Mert abban teljesen biztos, hogy a Tamás telefonálgat. Most időre van szüksége, hogy mindezt megeméssze, és egyébként sem kell elkapkodni semmit. Ezt az egyet már akkor megtanulta, amikor először belépett ebbe az irodába. Volt egy ügye, ami igazából nem is az övé lett volna, de akkor éppen ő vette fel a telefont, és rajta kívül egyébként sem volt senki bent. Úgy gondolta, hogy a helyzet egy perc halasztást sem tűr, és a maga feje szerint intézkedni kezdett. Hiba volt. Akkor kapta az első fejmosást a Pál úrtól. Egy életre megtanulta, hogy nem szabad kapkodni. Most is, mintha mi sem történt volna, ismét leül, és beletemetkezik az ügyiratba.

– Na, hogy vagy aranyom? – csapódik ki az előszobára nyíló ajtó. – Kiheverted a fáradalmaidat? – kérdezi tőle mosolyogva Edina, és a kezében teás pohárral letelepedik az ügyfeleknek kikészített székek egyikére.

– Köszönöm, igen! – válaszolja.

– Hallom, telefonálgat a biciklis?

– Igen!

– És visszahívtad már?

– Nem.

– Ejha!

– Azt sem tudom, mit akar! És egyébként sem érdekel! – mondja indulatosan az ügyvédnőnek.

– Húha! De mérgesnek tetszik lenni, aranyom! Majdnem annyira, mint az éjszaka.

Nelli értetlenül néz a barátnőjére.

– Ja, persze, nem emlékszel semmire! Amikor a



taxival megszöktünk, kikezdtél a taxissal. Nem emlékszel? Azzal a göndör hajúval. Előre másztál, és fogdosni kezdted. Úgy be voltál indulva, hogy ilyet még nem is láttam. Lehet, hogy valamit belekevertek a borodba, bár én nem éreztem magamon semmi hasonlót. A szerencsétlen taxis vezetés közben nem győzött védekezni, de te, mint egy pióca, úgy ragadtál rá.

– Ne mondd már! Semmire nem emlékszem! – szól közbe Nelli.

– Pedig így volt!

– És utána mi történt?

– Mi után?

– Jaj, csak úgy kérdeztem! Mondd, mi lett a vége?

– Hát ez az! Felhúztad magad. Pontosan ugyanúgy, mint az előbb, amikor Kunról kérdeztelek. Miután megérkeztünk a házatok elé, már le kellett, hogy fogjalak, mert ütni kezdted a taxist, hogy milyen szemét, és mi az, hogy te nem kellesz neki, üvöltötted. Nézd meg! – húzza fel a lábán a vékony fekete nadrágját. – Itt ez a horzsolásos vörösés kék folt. Ezt te rúgtad meg. A taxist céloztad ugyan, de engem találtál el. Még jó, hogy olyan megértő volt az az ember, mert ha beszól a rendőrségre, akkor ...! De erre inkább ne is gondoljunk!

És mintha csak azért jött volna át, hogy mindezt elmesélje, feláll, és kimegy az előszoba felé.

Nelli most egy kicsit magába süssed. Az elmúlt éjszaka történéseire úgy gondol, mintha tőle függetlenül, valaki más kezdett volna ki az amerikainak mondott alkoholistával, és egy másik lány akarta megrúgni a taxist, mert az nem állt kötélnek. Az igaz, hogy az a másik lány pontosan olyan, mint ő, de mostanra már sem érzelmileg, sem lelkileg nem érinti meg az éjszakai eset, ezért a magába zuhanás is talán csak egy percig, ha tartott. Most ismét a munkájával foglalkozik.

Így telik el az idő kora délutánig. Munka köz-



ben egy kistányérról eszi meg a főtt virslijét, amit a titkárnő, aki az édesanyja is lehetne, készít neki.

A nagy csendben, amiben csak a számítógép billentyűjének a leütéseit lehet hallani, teljesen átadja magát a munkájának. Ma be akarja fejezni. Már másodszer írja, mert az előző nem tetszett neki.

Ma jött rá, hogy mennyire intelligens ember a főnöke, aki nem kérdezett rá, hogy hol késett, nem szúrta le, nem szégyenítette meg, pedig megtehetette volna. Most szeretné ő is megmutatni neki, hogy milyen sokat tanult tőle, és hogy egyedül, és tökéletesen megtudja csinálja ezt az ügyet. Ebben a szerződésben minden nehezítő körülmény megtalálható, ami csak elképzelhető. Pál úrnak bizonyára nem bonyolult, hiszen az élete során már sok ilyennel találkozhatott, de neki ez az első. Ellen jegyzi, írja a gépbe a szerződés végén, amikor a vezetékes telefon hangjára hirtelen összerázkódik. Felveszi.

– Kun Tamás! – hallja a készülékből.

– Igen, tessék! – válaszolja meglepetten, annak ellenére, hogy már tudott róla, hogy az építész reggel óta keresi.

– Gondoltam, felhívlak, mert tegnap nagyon szerencsétlenül sikerült a találkozásunk. Van magyarázatom rá, mármint a buta viselkedésemre, és ha megtennéd, hogy nem teszed le a telefont, akkor el is mondanám! – sorolja a belső feszültségtől akadozva.

Nelli, fülén a telefonkagylójával, figyel. Most nem érez semmit az egyébként kellemes orgánum hallatán. Egy kicsit csodálkozik rajta, hogy mennyire régnek tűnik a tegnap, amit a fiú emleget. A fenekével neki-támaszkodik az íróasztalnak, és szórakozottan néz ki az ablakon. Verebek kergetőznek egy kenyérdarabon veszekedve, miközben a galambok tollukat rendezgetve nézik őket.

Nelli annyira távolinak érzi Kun Tamást és a prob-

lémáját, hogy legszívesebben lerakná a telefont, ezért nem is válaszol semmit a közben elhallgató fiúnak.

– Akkor, mondhatom? – kérdezi az építész, aki a hallgatást pozitív válasznak veszi. – Tudom, hogy én hibáztam, hiszen te előre megmondtad, hogy programod van!

– Mikor is? – kérdez közbe Nelli, pedig tudja, hogy miről beszél a fiú, de ő sem szívesen emlékszik vissza az esetre. Ez nem tudatos nála, zsigerből jön. Kicsinyíteni a blamát.

– Ó, hát mindegy is! – vágja rá egy pillanatnyi csend után Tamás.

A lány megkönnyebbülten nyugtázza az első pontot, amit sikerült begyűjtenie. Még el sem kezdte az építész a magyarázkodást, Nelli hangulatában máris változás áll be. Miközben a fiút hallgatja, leül az asztala mögé.

– Ha nem emlékszel, akkor nincs is miről beszélünk! Féltreértettem egy helyzetet, és nagyon rosszul esett, pedig ne tudd meg, hogy állandóan csak te jártál az eszemben!

– Ahhoz képest, az ígéreted ellenére, fel nem hívtál volna! – veti közbe.

– Mondom, rosszra gondoltam! De most itt vagyok!

– Igen, és miért? Talán ráér a mérnök úr, és úgy gondolja, hát itt van ez a Somoskőy és leakasszuk a falról! Szerintem ezt nem kellene! Jobb, ha csinálod a dolgodat! Húzogasd csak a vonalaidat a színes ceruzákkal, és én is befejezem ezt a szerződést! – mondja Nelli a mondat elejét még határozottan, de a végét már egy leheletnyi kérdőjellel ellátva.

– Neee! Szépen kérlek, ne tedd le, hiszen még semmit sem beszélünk meg! De ha nem akarsz velem beszélgetni, úgy is jó! – kéri Tamás, de úgy, hogy a lány legyen az, aki eldönti marad-e, vagy sem.

Nelli elkönnyveli magában a második győzelmi pontot. Most már élvezi a fiúval való beszélgetést. Valahonnan a kezébe kerül egy lapocska, amit, anélkül, hogy a tudatában lenne, apró darabokra tép.

– Ezt nem mondtam! – így Nelli

– Most nem értelek! Mit nem mondtál? – kérdezi Tamás.

– Mindegy, mondd, hogy miért hívtál?

– Talán átlátsz a falon is? – kérdezi visszafogott nevetéssel az építész.

Úgy gondolja, hogy megszerezte az első győzelmét, hiszen a lány elutasíthatta volna, és letehetette volna a telefont azzal, hogy nincs mit megbeszélniük egymással, de nem tette.

– Miért is kellene?

– Az előbb mondtad, hogy húzogassam csak a színes vonalakat, és én tényleg azt teszem.

– Ennek örülök.

– Jó veled beszélnem! Jó, hogy hallhatom a hangodat! A kék szemed ... Soha nem felejttem el, ahogy kinéztél a busz hátsó üvegén.

– Na, igen. A szemem. Nem tévesztesz össze a szőke barátnőddel?

– Ez most, hogy jön ide?

– Ezt kérdezem én is, hogy most mi van? Hívogatsz, keresel a főnökömön, pedig mielőtt elutaztam volna, fűt-fát megígértél, és semmit nem tartottál be. Felhívlak már reggel, meg ha kint leszel! Nem probléma, ha telefonálok, adtad elő magad, mint egy szerelmes kamasz. Bla-bla. Most pedig színes ceruza, meg vonalazás? Közben telefonozás? Mi történt? Talán dobtak? Ez nekem nem megy Kun! Ha annyira beszélni akarsz velem, akkor mesélj a szőkéről! Mi van azzal a közönséges nővel? Nem is tudom, mit lehet rajta ... Talán valamit elintézt neked az apja? Mert rendőr, ugye?



– Egészen másért telefonálok! – mondja sértődött keménységgel Tamás.

A legszívesebben belekiabálná a telefonba, hogy: „ugyan mi közöd hozzá! Kétszer, talán háromszor, ha láttalak, egy kicsit beszélgettem veled, és máris kérdőre vonsz? A barátnőmet sértegeted, amikor nem is ismered! Ő már régóta velem van, és ha úgy akarjuk, akkor együtt ébredünk. Ő az, aki elintézte nekem ezt meg azt, és még véletlenül sem bántana meg egy szóval sem!” Alig tudja visszatartani magát, hogy elköszönve, de a legszívesebben köszönés nélkül le ne tegye a telefont. Most nem jutnak az eszébe azok az ígéző kék szemek. Azon gondolkodik, hogy kiszáll ebből, amiben még benne sincs, de valahogy úgy, hogy a cégének ne legyen belőle problémája, hiszen a lány csinálta a szerződésüket, amin most is dolgozik. Vajon honnan tudja, hogy a Bettinek rendőrezredes az apja? Az asztalra dobja a színes ceruzákat. Némi-lyik legurul, és a szalagparkettán pattog tovább.

Tamás hátradől a gurulós székben, és a telefontkészüléket igazgatja. Azon gondolkodik, hogyan köszönjön el. „Nem vagyok normális, hogy ezt a nőt hívogatom! Még magamra hozom a bajt!” – jut a gondolatai végére.

– Most megsértődtél! – szólal meg a vonal túlsó végén a lány.

Igen, hát persze, szeretné mondani, de nem mondja.

– Nem, csak... – válaszolja kelleetlenül.

– Dehogynem, hallom én! – veszi elő a csábos hangját a lány, miután érzi, talán túllőtt a célon. – Ne haragudj, de időnként előjön belőlem a kisördög! – mondja nevetve.

Kun Tamásnak nincs jó kedve. Nem tudja a lány tettetett jókedvét átvenni. Feláll a rajzasztalként is használható íróasztala mögül. Megkerüli, hogy a te-



lefonkagylót a helyére tegye, miközben a lány kérdéseit hallgatja, amelyekre többnyire nem is válaszol. Minek? Nelli úgymint megválaszol önmagának.

Tamásból elmúlt a varázs. Már eszébe sem jut a fürdőszobai tükörből kilépő kék szemű szépség. Most teljesen mögé lát a mesterkélt hangszíneknek.

– Sokat dolgozol, Tamás? – kérdezi a lány, és miután nem kap választ, folytatja: – Biztosan. Tegnap is láttam rajtad. Butaság volt átcibáltatnom téged az Edinával, de annyira szerettelek volna látni, meg beszélni veled, hiszen soha nincs rá lehetőségünk, mert vagy te vagy nagyon elfoglalt, amit meg is értek, hiszen nagy felelőséggel jár az, amit csinálsz, és egyébként is, az olyan alkotói munkát, mint amilyen az építészet, csak nyugodt körülmények között lehet csinálni. Gondolom. Akkor tudsz teljesen kikapcsolni, igaz? Tudod, egy időben én is álmodoztam arról, hogy képzőművész, vagy grafikus leszek. Most lehet, hogy csodálkozol ezen, de ha legközelebb átjössz, akkor mutatok neked olyan képet, amit én festettem. Nem akartam én mindig ügyvéd lenni, ááá, dehogy! És ezt csak azért mondom, hogy tudd, nem áll messze tőlem az, amit csinálsz, de én nem lennék képes rá, hogy egy házzal fejezzem ki az érzéseimet és a gondolataimat. Nagyon ügyes vagy Tamás! Ugye majd megmutatod azokat a házakat, amik a te terveid alapján épültek? – mondja megállás nélkül, és már-már úgy beszél, mintha több éve ismernék egymást az építésszel.

Kun Tamás pedig hallgat. Aztán egy mondatra hirtelen felfigyel.

– Mi lenne, ha holnap találkozoznánk? – kérdezi Nelli a beszédfolyam végén.

Most már válaszolnia kell, pedig erre a kérdésre nem volt felkészülve. Csalódott a lányban. Azt tudta,

hogy tegnap az a mosoly nagyon szerencsétlenre sikeredett, de azt hitte, hogy a kék szemű szépség mára az ő hullámhosszára került, vagy éppen fordítva. Mindegy is. Csalódott. Többszörösen. Egyrészt a fogadtatástól, másrészt pedig attól, ahogy a barátnőjéről beszélt. Nincs semmi közük egymáshoz, és mégis, mindennek elmondja a Bettit, aki egyáltalán nem közönséges, sőt, nagyon is intelligens. Ő véletlenül sem beszélne egy ismeretlenről ebben a stílusban! Úgy érzi, ha most mégis találkozik a lánnyal, akkor elárulja a barátnőjét.

– Holnap? – jön ki a száján akarata ellenére a kérdés, hogy ezzel is időt nyerjen.

– Igen. Miért, nem jó neked Tamás? Úgy sajnál-nám! Próbáld már lerendezni! – kéri esdeklő hangon.

– De ha nem, hát nem! – fejezi be keményebben, majdnem hivatalosan.

– Visszahívlak, jó? – próbálkozik meg a fiú még egyszer az időnyeréssel, és ez most bejön.

– Jó, akkor várom! – válaszolja Nelli, de ezt olyan hanggal és ritmussal mondja, hogy Tamásban megmozdul valami, ami a gondolatait a bujaság irányába taszajtja.

Leteszi a telefonkagylót a készülék tetejére. Most ismét maga előtt látja a lányt, de egészen máshogy, mint eddig. Most nem az a gyönyörű kékség van a szeme előtt, ami elvarázsolja őt, hanem a lány arányos testalkata: a vékony dereka, a kerek, szép formájú mellei, és a feneke, de mindenekelőtt az érzéki szája. Amikor beszél, a felső ajkai olyan igézően mozognak, és ha csak végigsimítja a nyelve hegyével, az maga a kábulat. A hullámos ajkak mozgása úgy vonzza, és temeti maga alá, mint egy vége-láthatatlan tenger. Ez az érzés most egészen más, mint amit a kék szemek okoznak. A megszerzés, és a birtok-lás vágyát ébreszti fel benne.

Még alig telt el öt perc, és már csak távolról emlékszik a barátnőjére tett becsmérő szavakra. Nelli, mint nő van a szeme előtt.

Felveszi a szanaszét gurult színes ceruzákat a padlóról, és visszaül a székébe. Kezébe veszi a színes belü hengereket, de az ujjai most szinte eltaszítják maguktól, amit Tamás észre sem vesz. A ceruzák pedig, ha beszélni tudnának, bizonyára hangot adnának a csodálkozásuknak.

Ki van terítve előtte a skicc pausz, ami alatt a homlokzati rajz látható. Amit fontosnak tart, azt áthúzza a pauszra, és újabb vonalakat rajzol, miközben a másnapon jár az esze. Érzy, tudja, hogy a lány is azt akarja, amit most már ő is. Azon töri a fejét, hogy hol, és mikor találkozzanak. Tényleg nagyon sok dolga van. A határidő itt lóg a fejük felett. Le kell szállítani a terveket, és még rengeteg munka vele. És igazából még nincsenek is készen vele, mármint fejben. Még vannak olyan részek, amiket ki kell találnia. Már többször is nekiugrott, de egyik sem tetszett neki. Olyat pedig nem szeretne kiadni a kezéből, amit nem a legjobbnak tart.

Bizonyára a Nelli hatására, de most nagyon jó megoldások jutnak az eszébe. Teljesen belemerül a munkájába. Már lemegy a nap, és szürkülni kezd az ég, nagyobb lesz a forgalom, és az út mellett felgyuladnak a lámpák, amikor az általa kreált hívóhangon megszólal a mobilja. Előhalássza a kicsi készüléket a hátitáskájából. Még éppen időben nyomja meg a gombot.

– Halló! Dolgozol még? – kérdezi Nelli.

Dr. Somoskóy Nelliben a telefonon történt beszélgetés közben nagy változások történtek. Rádöbrent arra, hogy ez a fiú nem csak helyes, de nagyon érzékeny



is. A legszívesebben azonnal megölelte volna, amikor megérezte, hogy a beszélásaival megbántotta. Akkor pedig, amikor, mint egy kisfiú, hallgatásba burkolódzott, azonnal megcsókolta volna. Most már tudja, hogy kell neki az építész. Nincs ebben a fiúban semmi mesterkélt. Természetes és tiszta, mint a forrásvíz, mondaná az édesapja, aki szereti hasonlatokkal megerősíteni a véleményét. És milyen férfias és édes, gondolja, és közben a szeme egy kicsit elhomályosul.

– A drága kisfiú – ezt már Edinának meséli –, nem tudta, hogyan védje meg a barátnőjét előttem. Nagy bajban volt, hiszen ha szó nélkül hagyja a megjegyzéseimet, akkor elárulja őt, ha meg nem, akkor, hát, akkor én kerültem volna bajba. De aztán kivágta magát, mert elhatározta, hogy leráz – nevet hozzá. – Na persze, nem hagytam. Tudtam én, ha nem is voltam ott, hogy már arra várt, hogy elköszönhessen! – sorolja.

Több szempontból is elmeséli és végig gondolja a történeteket. Alig tud dolgozni ezen a délutánon, mert egyfolytában a másnapon jár az esze. Elhatározza, hogy holnap megkapja a fiút. Igen ám, de a telefon nem akar megcsörrenni. Hiába nézegeti, szuggerálja, Tamás nem hívja. Egész délután csak egyszer szólalt meg, pedig máskor megállás nélkül hívják. Úgy tűnik, a telefon is várta a fiú hívását, de hiába.

Már mindenki elment az ügyvédi irodából, csak ő maradt ott. Gondolja, ő is hazaindul, hiszen Tamás ismeri a rádiótelefonja számát, és azon is el tudja éri, de aztán, amikor összepakol, eszébe jut, hogy nem biztos, hogy még meg van neki, hiszen sem Zürichben, sem azóta nem hívta rajta. Ezért aztán visszaül a helyére, és a félig sötét szobában vár. Csak az íróasztalon lévő lámpa világít.

Beindítja a számítógépét, kinyitja a levelezéseit. Ki tudja, gondolja, lehet, hogy e-mailt írt, de ott sem talál



semmi újat. Nem bosszús, teljesen nyugodtan várakozik. Aztán amikor már szürkéség önti el a kinti világot, elhatározásra jut. Átmegy a titkárnő irodájába, kihúzza a fiókot, és kiveszi belőle annak a bér Suzuki-nak a kulcsát, amit itt lent, az udvaron tartanak, ha hirtelen utazniuk kell valahová. A forgalmit beleteszi a táskájába, és bezárja maga mögött az iroda ajtaját. Beül a kocsiba, és kihajt, majd egy kerülő után leáll az építész iroda épülete elé, a járda mellé, és kiteszi az elakadásjelzőt. Éppen egy botos idős úr megy a lépcsőházba, amikor ő is odaér, így együtt lépnek be a szépen felújított előtérbe. Innen hívja telefonon az építészt.

– Igen? Ne haragudj! Észre sem vettem, hogy már ennyi az idő! – válaszolja Tamás.

– Nem baj, megvárlak! – mondja a lány, de ezt Kun Tamás már a telefonon kívül is hallja, hiszen Nelli ott áll az asztala előtt.

Meg sem lepődik. Annyira természetes, hogy a lány ott van előtte, és ő fogja a kezét, hogy az már szinte ijesztő.

Nelli a legigézőbb arckifejezésével lépett az irodába, de amikor meglátta az építészt, már nem kellett magára figyelnie. Azt is elfelejtette, hogy a lépcsőházban kicsit megdörzsölte az ajkát, aztán vékony, alig látható szájfényt kent rá. Már régen elfelejtette, pedig talán két perce, ha történt, hogy a szűk szoknyáját a derekánál egy kicsit feljebb húzta, és így az elől lévő hasíték magasabbra került. De mindez már a múlté, talán meg sem történt.

A Kun és Balogh Architek építész iroda bútorai csendben és lélegzet visszafojtva figyelik az ügyvédjelölt és Tamás igyekezetét, mert mind a ketten sietnének. Nelli úgy vinné már a fiút valahová, ahol ágy

van, és végre megkaphatja, az építész pedig szeretne gyorsan összepakolni, mert érzi, a lány akarja őt. A kék szemű ügyvédgyakornok megfogja a fiú kezét, és húzza az ajtó irányába. Tamás kiszabadítja a jobb kezét, és hátra sem nézve keresi meg a számítógép kikapcsoló gombját. A kezek összegabalyodnak a nagy igyekezetben. Hirtelen mindketten megállnak, és egymást átölelve csókolózni kezdenek. Nem lassan, nem megfontoltan, és nem is előre eltervezetten. Egyszerűen csak Tamás meglátja a lány ajkait, amint azon végigfut a rózsaszínű nyelve hegye, és azonnal betemeti, beszippancja a fiút.

Nelli Tamás bal kezébe kapaszkodik. Látja a vékony testalkatú építész csupasz karjain a sima, világos bőr alatt duzzadó izmot. Aztán az arcán időzik egy pillanattig, és akkor észreveszi a vágyakozással kevert kisfiús arcvonásokat, és anélkül, hogy tudatában lenne a cselekedetének, félig nyitott ajkakkal csókolja.

Csendben, az első pillanatban a legnagyobb természetességgel csókolóznak. A sarokban lévő nagy irattároló unja meg a leghamarabb a csendet, mert nagyot reccsen, és erre a hirtelen zajra mind a ketten visszatérnek a valóságba. Amilyen gyorsan az előbb elvarázsolódtak, most ugyanolyan sebességgel térnek vissza a valóságba. Gyorsan szétválnak. Mint aki rosszat tett, és most rajta kapták. Tamás az íróasztala felé lép, Nelli pedig leül az ügyfeleknek kikészített székre, ami az asztal oldalánál van. Elteregeti a szoknyáját, kicsit lejjebb is húzza. A fiú az egyik pillanatban erre, majd a következő pillanatban arra rakosgatja a dolgait. A színes belü mágiikus ceruzákat sorba nyomkodja be a tokba, de némelyiknek nincs kedve a helyére menni, és úgy viselkedik, mintha megvastagodott volna.

A szobában teljes a sötétség, csak az asztalon lévő munkalámpa világít. Tamás végül megunja a színes

rudakkal való hadakozást, és a lány felé lép. Nelli egészen idáig a kezét nézte. Nem gondolt semmire. Hallotta, hogy az építész pakolászik, de most teljes átéléssel az ölében lévő kézfejét, ujjait nézegeti. Csodálkozva fedezi fel, hogy észre sem vette, és ma megint lerágta a körmeit, pedig éppen egy hónapja határozta el, hogy megnöveszti.

Aztán úgy érzi, fel kell állnia. Tamás már ott áll előtte. Most sem szólnak semmit, csak a másik ajkát keresik, de ez most már másmilyen csókolózás. Ez az öröm, a felfedezés, a célba jutás, a boldogság csókja. Nem figyelik az idő múlását, és ez most egyáltalán nem is fontos. Nem tapogatják egymást, mert ez a történet, aminek ők a főszereplői, nem a szexualitásról szól. Egymás arcát simogatják. A lány a fiú gödröcskéit keresi, Tamás pedig elmerül a puha tengerajkakban, és a legszívesebben soha nem jönne fel levegőt venni. Közben egymás kezét is megfogják. Nem erősen. Nem kapaszkodni akarnak egymásba, hiszen tudat alatt is tudják, hogy ők úgy is eggyek, és nem kell tartaniuk a másik elvesztésétől. Inkább puhán, tapogatóan, vagy inkább simogatóan fogják meg egymást, miközben az ujjaik szintén a másik bőrét csókolgatják.

Most az asztalon lévő lámpa elégeli meg ezt az érzelmektől hangos csendet. Úgy tűnik, hogy a csókolódzó pár annyira erős elektromossággal tölti meg az irodát, hogy az égő nem bírja tovább, és amikor az izzó hangos csattanással kimúl, hirtelen teljes sötétség lesz. Tamás az utcáról beszűrődő fény mellett próbál a fiók mélyén új villanykörtét keresni.

– Hagyd, Tamás! Inkább menjünk! – mondja Nelli, és kimennek a sötét lépcsőházba. – Itt van a ház előtt az iroda autója, menjünk azzal! – karol bele a fiúba.

Kilépnek a Hungária körútra, ahol megcsapja őket a forgalom zaja, füstje és melege. A Suzuki



az elakadásjelző pulzálásával várja őket. Nelli a táskájából éppen előhalássza a kulcsot, amikor:

– Csakhogy megvagy kislányom! – lép oda hozzájuk egy ősz szakállú, mackós mozgású magas férfi.

– Apu!? – a lány a meglepetéstől alig tud megszólalni.

A főorvos látja a lányán, hogy nem tud mit kezdeni a helyzettel, ezért a segítségére siet.

– Tudod, szívem, mára van egy programunk. Opera bérlet. Nem győztelek várni, hát gondoltam, eljövök eléd, de nem találtalak az irodában. Az ...

– Igen, én segítettem! – lép közelebb Edina, aki eddig a sötétben várakozott.

Tamás szeretne tőlük hátrább lépni.

– Apa! Hadd mutassam be neked Kun Tamást! Nála voltam fent az irodában, hogy ...

– Somoskőy Emil – nyújt kezét a főorvos az építésznek. – Na, menjünk Nelli, mert elkezdődik az előadás, és tudod, hogy nem szeretek késni!

Egy fél óra múlva Kun Tamás már hazafelé biciklizik. Fején a kék műanyag bukósisakkal kerületi az autókat és a gyalogosokat.

Miután Nelliék beültek az autójukba, és Edina is visszavitte az ügyvédi iroda Suzukiját, ő visszament az emeletre, és megkereste az égőt. Összepakolt, aztán mindent rendesen lezárt, és becsukta maga mögött az ajtót.

Most, a kerekezés közben is a szájában érzi a lány ízét. Tudja, hogy ezt soha nem fogja elfelejteni, de most nem ez jár az eszében. Azon gondolkozik, hogy miképpen mondja el Bettinek, hogy ehhez hasonló érzésben még nem volt része.

Nelli egész este szótlánul ül az édesapja mellett. Az ő fejében is hasonló gondolatok járnak. Először kicsit bosszankodik, hogy megfeledkezett az operáról, de aztán már a fiún járnak a gondolatai. Nem tudja



megfogalmazni, hogy miért, hiszen másnak is van izmos alkata, másnak is van ilyen szép, dús szőke haja, és talán még gödröcskéje is az arca közepén, de őt egyszerűen ez a férfi vonzza. Mellette biztonságban van, és szép, okos nőnek érzi magát. De hogy ez miért van, arra nem tud, és most nem is akar válaszolni. Szeretne a fiúval lenni, és ha lehet, akkor minél többet.

Lefekvés előtt az édesapja bemegy hozzá.

– Jóképű, szimpatikus fiú! – mondja Nelinek, és megsimogatja a haját.

Kun Tamás építész és Somoskőy Nelli ügyvédgyakornok mély álomba zuhan. Mind a ketten külön-külön, a saját ágyukban. A nyár második hónapjában, mint az emberek többsége, ők is nyitott ablak mellett alszanak, és álmukban tovább folytatódik a mai történetük, de mire felébrednek, sajnos elfelejtik.

Ez a nyár nagyon változatos időjárást hoz. Az egyik héten olyan forróság van, hogy Kun Tamás és Somoskőy Nelli még a házon kívül sem szívesen tartózkodik, a következő héten pedig váratlanul hideg zúdul rájuk. Ilyenkor még az őszi kabátok is előkerülnek.

A nyár harmadik havának az első felében is egy ilyen sarkvidéki hidegfront árasztja el az országot. Az erős, mindent átható jeges szél és a hideg eső otthon marasztalja azokat, akik ezt megtehetik.

Már harmadik napja tart ez a kellemetlen idő, és ez ma sincs másképp. Tamás meg sem próbálkozik kerékpárral elindulni. Az első nap még azzal közlekedett, de amikor leszállt a nyeregből, a rövid út ellenére úgy nézett ki, mintha sáros latyakban fürdött volna meg. És hiába húzott kesztyűt, a keze teljesen átfagyott, így aztán a megtisztított biciklit magára hagyta az előszobában.

Buszra ül, majd villamosra, és kicsit több mint fél óra alatt bent van a tervező irodában. A szokatlan hideg nem veszi el a jó kedvét: ma találkoznak Nellyvel. Már napok óta készül erre a randevúra. Nem testileg, és még csak nem is úgy, hogy valamit is előre eltervezett, dehogy! Ahogy közeledett a péntek, egyre jobban a lány töltötte ki a gondolatait. Egy hete, hogy megbeszélték ezt a napot. Mindkettőjüknek sok elrendeznivalója volt az elmúlt időszakban. Neki itt volt a vidéki üzletház tervének az átadása, és a Bettivel való beszélgetés, amiből a végén nem lett semmi, pedig tegnap este sokáig ültek a kedvenc helyükön, majd sétáltak egy nagyot a megszokott útvonalukon. Ő többször is nekirugaszkodott, de a lány mindig közbe vágott, és másra terelte a szót. Bizonyára tudta, hogy mit szeretne neki mondani, érzett rá Tamás. És ezt az is alátámasztotta, hogy Betti meg sem kísérelte, hogy felmenjen hozzá, és őt sem hívta el a tizenegyedik

kerületi lakóparki lakásába. Éjfél után aztán úgy váltak el, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, hogy mind a ketten a saját ágyukba mennek aludni. A csók is inkább csak elsietett véletlennek tetszett.

Tamás a búcsúcsók közben akaratlanul is a Betti szemét nézte. A lány nem őrá, hanem a válla fölött figyelt valamire. A fiú megfordult és hátranézett, de semmit nem látott ott, csak az üres buszmegálló tetején kopogott a hideg eső.

Rossz érzése lett. Miközben a lépcsőház lépcsőin lépkedett felfelé, úgy érezte, mintha mázsás súly lógna a lábán.

Ma reggelre rossz lett a lift. Ez elég sűrűn előfordult, és általában bosszankodott is miatta, de most kifejezetten jól esett neki lassan felmenni a kopott műkö lépcsőkön. Mire felért, rájött a rossz kedve okára. Teljesen üresnek érezte magát. Próbálta visszaidézni a Bettivel eltöltött szép napokat, a nagy kirándulásokat, a szeretkezéseket, de az ürességtől szinte kongott a lelke kamrája, amikor az emlékek polcáról levette a kicsit már beporosodott érzéseket.

Belépett a lakása ajtaján. A kicsi előszobában vilányt kapcsolt, amikor bentről meghallotta a CD-lejátszó halk hangját. Lassú, kicsit elvont dallam szűrődött ki az üvegezett szobaajtón keresztül. Le sem vette a vizes, egy-két helyen át is ázott dzsekijét, hanem azonnal belépett. A szobában csak a CD-lejátszó zöld lámpája világított a televízió alatt, ezen kívül a nagyvárosi fények adták a késő szürkülethez hasonlatos fényt.

Először azt gondolta, hogy reggel elfelejtette kikapcsolni a készüléket, de szinte abban a pillanatban rá is döbrent, hogy már egy hónapja be sem kapcsolta. Valahogy kiesett a zene itthoni hallgatása az életéből. A reggeli készülődés közben szeretett magában el-



lenni, legfeljebb a tévét kapcsolta be háttérzajnak, de azt sem mindig, az elmúlt hónapban pedig általában későn érkezett haza. Ilyenkor átlapozta azokat a folyóiratokat, amiket hazahozott magával, és az ágyban, elalvás előtt is beleolvasott egy-két lapba.

Ahogy ott állt a csaknem teljesen sötét szoba sarkában és értetlenül nézte a zölden világító CD-lejátszó készüléket, úgy érezte, mintha valaki állna mögötte, és őt figyelné. Nem mert megmozdulni.

A négyemeletes, múlt század elején épült ház az éjszakai életét élte. Alig, vagy egyáltalán nem hallatszott be kintről semmi. Kísérteties volt a csend. Tamás most ébredt csak rá, hogy mennyire egyedül van. Aztán hirtelen egy autó berregő hangja tüntette el ezt az érzést, és ahogy az autó távolodott, újra úgy érezte, hogy egyedül csak ő van ébren a házban.

Hirtelen fordult meg. Fel volt készülve egy nem várt találkozásra, egy nem várt látványra, de csalódotan vette tudomásul, hogy csak az érzékszervei csapták be, amikor úgy érezte, valaki nézi őt.

Kiment az előszobába, és levette a vizes dzsekijét. Amikor azonban fel akarta akasztani a fogasra, a keze megállt a levegőben. Minden idegszálával a szoba felé figyelt, mert kétséget kizáróan hallotta, hogy a CD-lejátszó leállt, és a kikapcsolás fázisait végezte: kitolta a CD-tartó tálcát és arra várt, hogy valaki kivegye a lemezt, és ismét megnyomja az indítógombot.

Tamás megkövülten állt és figyelt. Hallotta, ahogy a tálca lassan visszahúzódott a lejátszóba. Akkor hirtelen elhatározással ledobta a dzsekit a padlóra, és kicsapta a szobaaajtót.

– Nem lehet igaz! – kiáltott fel, mert a fürdőszoba ajtóban Somoskőy Nellit, a kék szemű lányt látta eltűnni.

Két lépéssel a fürdőszobában termett, és már menet közben felkapcsolta a villanyt. A mosdó feletti



tükörből hatalmas kék szemekkel nézett rá az alkotása. A biztonság kedvéért azért körbefordult, és benézett mindenhová, ami rejtekhelyként szóba jöhetett. De kicsi ez a lakás, és ennek megfelelően a fürdőszoba is falatnyi. Miközben kutakodott, és keresgélt, csak hogy megnyugtassa magát és a gondolatait is összeszedje, a szeme minduntalan visszatévedt a tükörből őt néző lányra, aki szemlátomást jól érezte magát, hiszen mosolygott, és még kacsintott is.

Tamás szemben állt vele. Áthatóan tanulmányozta.

– Én nem kacsintós Nellit rajzoltam – súgta magának, és akkor meghallotta a kék szemű lány hangját, de úgy, hogy ezt más bizonyára nem hallhatta volna.

– Tetszett a szám? – kérdezte a fiútól, és ezzel az egyszerű kérdéssel egy különleges időszakba léptek. Ettől az estétől elkezdődött valami. Valami, amit soha nem fog elmesélni senkinek, mert úgy sem értenék, úgy sem hinnék el. Mert mit is mondana? Azt, hogy ezt a csodálatos kék szemű lányt ő rajzolta rá a tükörrre, és amikor Nelli úgy gondolta, akkor szólt hozzá, sőt, még ki is lépett onnan, és beindította a CD-lejátszót?

Még ő maga is hitetlenkedve fogadta mindezt, pedig ő részese volt ennek a varázslatnak. Hosszú ideig ült a fürdőkád szélén, és gondolatban beszélgettek egymással. Többnyire ő beszélt a lányhoz, de néha Nelli is felelt.

Már hajnalodott, amikor izgalommal vegyes boldog várakozással feküdt le.

És reggel, amint belép az irodába, azon nyomban a naptárra esik a tekintete. Már egy hete, hogy egy nagy piros vastag vonallal megjelölte ezt a napot. Gyorsan délután lesz, és még gyorsabban érnek a Nelli által kiválasztott kicsi szálloda, vagy inkább panzió parkírozójába.

Dr. Somoskőy Nellinek az elmúlt közel egy hét sok munkával telt. Reggeltől estig szinte megállása sem volt. Tárgyalásokra kísérte Pál urat, néha Edinát is, előtte pedig igyekezett felkészülni az adott témából, hogy ha szükséges, akkor a segítségükre legyen. De ha éppen nem a bíróságon voltak, akkor az irodában próbált szorgalmasan haladni a dolgaival, így aztán olyan gyorsan elteltek a napjai, hogy csak csütörtökön este döbönt rá, hogy máris itt a hét vége.

Ahányszor kiment az iroda kapuján, azonnal az építész iroda épülete felé nézett. Nem azért, mert arra várt, hogy Kun Tamás is kijöjjön, hanem azért, mert a lelke mélyén érezte, hogy az a szőke hajú fiú, aki ott bent dolgozik, hozzá tartozik. Amikor aztán rendre nem jött elő senki a nagy tölgyfa kapu mögül, elindult a célja felé. Ezt persze olyan Somoskőy módon tette. Úgy ment, nem lassan, és nem is gyorsan, hanem az ő ritmusában, általában szoknyában, és az egyszerű, vékony bőrből készült közepes sarok magasságú fekete szandáljában, hogy az nem is járás, hanem vonulás volt. Mindenesetre, aki csak látta, ha egy pillanatra is, de megállt, és megnézte.

A járásában igazából nincs semmi feltűnő. Nincs benne szexualitás, sem polgárpukkasztás, sőt, még csak nem is olyan ruhákat vesz magára, ami kiemelné a mellének, és a fenekének az igéző domborulatait. Ezzel szemben olyan aura veszi körül, hogy aki tehetné, a legszívesebben a közelében lenne: beszélni szeretne vele, és elmondani, ha csak egy mondatban is, hogy jó vele szóba elegyedni.

Somoskőy Nelli arcán a nagy belső derű látszik, ami a komolyságával különleges elegyet alkot. Ebben a nyári, de késő őszi hidegben más az öltözéke, de a kisugárzását a dermesztő hideg sem változtatja meg.

Ma este a buszon egy idős néni ült le mellé, aki

felvidéki sokszoknyás öltözéket viselt. Alig mentek egy megállót, és ő is megszólította, aminek aztán az lett a vége, hogy a buszfordulónál együtt szálltak le, pedig a kendős, és szép öltözetű asszonynak nem kellett volna addig utaznia.

– Képzelterti ügyvédnő – mesélte, miután megtudta a Nelli foglalkozását –, mekkora bajban vagyok. Az első férjem teljesen kisemmizett, és ráadásul még a bíróságon sem tudom az igazamat bizonyítani, mert az ügyvédem, aki egy idős ember, beteg lett, és nem ment el a tárgyalásra. Nagyon sok bajom van. Egyedül csak arra az emberre tudok támaszkodni, akivel még régebben azért kötöttem házasságot, hogy magyar állampolgárságot kapjak. Tudja, akkor csak így lehetett hazaköltözni. Aztán megismerkedtem ezzel a Gézával. Bár ne tettem volna! – sorolta.

Nelli közben alaposabban megnézte a sokszoknyás asszonyt, és meglepetéssel állapította meg, hogy csak az öltözéke alapján gondolta azt, hogy az asszony egy idősebb néni, egyébként nem lehet több negyvenöt, esetleg ötvennél, de inkább az előbbi. A világos hajú asszony pedig mesélt tovább.

– Közösen vettünk vidéken egy házat. Annyit dolgoztam rajta, hogy még két férfinak is a becsületére vált volna. Amikor aztán elkészült, azt vettem észre, hogy bizony az én férjem sokszor kimarad. Először csak később járt haza, azt mondta, sok a munkája. Érdekes, pénzt, azt nem hozott, sőt, inkább vitt. Aztán már napokra is eltűnt, és amikor hazajött, nem mondott semmit, hogy merre volt, csak mindig a pénzt követelte. De hát miből, kérdezem én. Reggel újságot hordtam ki, utána egy boltban dolgoztam, este pedig takarítani jártam egy irodába. Nekem elég volt az, amit kerestem, de két embert nem tudtam belőle eltartani. Na, aztán egyszer, mikor este hazamentem, a



saját házamban szembe találok az új asszonnyal, aki akkor még a barátnőm volt. Nem maradtam ott tovább egy percet sem. Összepakoltam, és feljöttem ide, Pestre. Először ismerősöknél húztam meg magam, de tetszik tudni, a dolgozni tudó becsületes ember mindenhol kell, így aztán hamar kaptam ajánlatokat. Kivettem egy albérletet. Később megismerkedtem egy elvált férfival, de nem engedtem, hogy odaköltözzön hozzám. Isten ments! Egyébként jól is tettem, mert az meg teherautót vezet, és képzelheti, hogy megnézi a pohár fenekét. Na, mondtam, már csak ez hiányzott! Ki is tettem a szűrét. Na, azért meg van még, de nem annyira, hogy így fejezzem ki magamat. Úgy sem tudnék rá sem számítani. Egy hónap múlva már ő is pénzt kért tőlem. Én nem is tudom, hogy mit látnak bennem? Nézzen rám ügyvédnő, hát úgy nézek én ki, mint akinek tele van a zsebe? A férjem is, tetszik tudni, akit otthagytam, nem fizette a hiteltörlesztést. A jó múltkor ajánlott levelet hozott a posta. Nem dobták be, át kellett vennem. Na, az is egy nagy tortúra volt, de nem volt mit tenni! Ugye, egész nap dolgozok, három helyen. Bejelentve nem vagyok, de a fizetésemet legalább megkapom. Mire megszerveztem, és el tudtam menni a nagypostára átvenni a levelet, már az is elég nehéz volt, de az semmi nem volt ahhoz képest, amit a bankból írtak. Még hogy azonnal fizessenek tizenkét millió forintot, mert egyébként oda a ház. Mentem is azon nyomban az ügyvédemhez, mert az még sem járja, hogy én fizessem a törlesztőt, és közben a férjem él a házban a barátnőjével, igaz?

– Hát, azért ez nem olyan egyszerű! – vetette közbe Nelli!

– Na, tessék csak várni! – mondta az asszony. – Ezután még megjött a gázszolgáltatótól, meg az áramosoktól is a felszólítás, hogy fizessenek, mert azzal sem



törődtek. Ha annyira nem érdekli őket, hogy ki lakik a házban, akkor hogyan derítették ki, hogy én hol lakom? Itt valami nem stimmel, az biztos! Már arra is gondoltam, hogy lemegyek, és felgyújtom a házat. Úgy is az én pénzem és izzadságom, meg munkám van benne! Higgye el, vonzom az ilyen embereket! Az a férfi, aki a papírért vett el, egyedül csak ő rendes velem. Vele szoktam beszélgetni, de ritkán.

– És ő? – kérdezte a lány.

– Nem tehetek róla, de nem szeretem. Ő szeretne engem, mondta is, de én nem. Mit tegyek? Becsapni meg nem akarom, olyan rendes. Hát ez már így van! – fejezte be a történetét. – Viszontlátásra ügyvédnő! – mondta, és felszállt a visszainduló buszra.

Nelli még ott állt a bűdös buszfüstben egy percig, és próbálta megemésztetni a hallottakat és az esetet, ami itt és most vele történt. Aztán elnevette magát, és elindult a villa felé. Mire a kapuhoz ért, már a holnapi nap és Kun Tamás építész járt az eszében.

A gyors és egyszerű vacsora után elköszönt az édesapjától, aki az egyik szakmai lapnak írt cikket, és bement a szobájába. Megnyomta a zenesarokban lévő készülék indító gombját. Könnyű, egyszerű dallam hangzott fel, melyet rekedtes férfihang énekelt. Leült az ágya szélére, majd hanyatt feküdt. Becsukta a szemét, és megpróbált a semmire gondolni. Amikor csak eszébe jutott ez a kifejezés, mindig elnevette magát. Most is. Gondolatban szeme előtt van az édesapja arca, amikor ő még kislány volt, és ha megszidta, akkor ő teljesen magába zárkózott, és már a második mondat után semmit nem hallott a korholásból. Bizonyára mindez az arcára volt írva, mert többnyire csak akkor eszmélt fel, amikor meghallotta az édesapja hangját:

– Nelli! Most sem figyelsz! Mondd, mi jár az eszedben?

És amikor már sokadszorra is elhangzott a kérdés, akkor ő mindig azt felelte, hogy a semmi. Ilyenkor egy szempillantás alatt eltűnt az édesapja neheztelése, és kibuggyant belőle a nevetés. Ő meg csak ott állt, és nem tudta mire vélni a dolgot, mert ő valóban a semmire gondolt.

Most, hogy minderre visszaemlékezett, mosolyognia kellett. Nem is az volt a nevetséges számára, amit magáról gondolt, hanem az, ahogyan ezt később az édesapja elmesélte neki.

Az ágy mellett, az ablak közelében egy asztal áll. Számítógép van rajta, és kisebb-nagyobb füzetek, amikbe, ha a szükség úgy hozta, jegyzetelt. Az egyik füzet tetején apró lila színű papír fecnik vannak. Két nappal ezelőtt tépkedte, miközben telefonon beszélgetett Tamással.

A konfettinél is kisebb papírdarabkák több kupacban vannak, de van olyan is, ami az egyedüllétével hívta fel magára a figyelmet. Nelli az ágyán feküdt, és már nem a semmin járt az esze, hanem a holnapi napon. Nem tervezte konkrétan, de valahogy mégis mindig oda jutott ki, hogy holnap majd megöleli, megcsókolja a fiút, majd beletúr a hosszú szőke hajába, beszívja az érzéki ajkait, és tenyerébe fogja a kicsi gödröcskés arcát. Pedig nem a testiség járt az eszében, legalábbis ezt hitte. Elképzelte, hogy a fiú majd milyen nevető szemekkel fog végignézni rajta azzal a meleg barna szempárral, és azon nyomban végigfutott a hátán a már jól ismert kellemes érzés, mert a lelki szemei előtt látta az építész perzselő tekintetét, vágyakozását.

Becsukta a szemét. Oldalára fordult, háttal az ablaknak, a könyvespolc felé. Álmodozott. Nem látta, de mégis előtte volt a polcon a könyvek özöne. Szerette a könyveket. Talán két éve, hogy írók szerint

sorba rakta azokat. Azóta már ismét aktuális lenne a rendrakás, hiszen az újabb könyvek egyszerűen csak rá lettek rakva a régiekre, amit meg kivett a sorból, többnyire az sem az eredeti helyére került vissza.

Csapongtak a gondolatai. Érzésekkel, szerelemmel kapcsolatos aforizmák jutottak az eszébe. Közben egy kicsit talán el is aludt, ha egyáltalán alvásról volt szó, mert hallotta a ház zajait, aminek egy részét az udvaron szagok után firtató kutya, vagy éppen az édesapja okozott. És akkor eszébe jutott a számítógép mellett lévő sárga borítójú füzet, amin a lila papír fecnik gyülekeztek. A becsukott szeme előtt elindultak a kicsi papírdarabkák, és ide-odacsúsztak a sárga borítón, és előtte alakult ki Tamás arcmása. Csak két kicsi konfetti maradt ki. Kergetőztek, keresték a helyüket, aztán a kép két oldalán helyet csináltak maguknak, és beültek az építész arcán lévő két kicsi gödröcskébe.

Nellinek tetszett a kép. Lelki szemeivel elnézegette. Azon gondolkozott, hogy ő mit alakítana ki rajta másként, amikor a háta mögül, az ablak felől zajt hallott.

Bár hűvös volt odakint, de az udvarra néző ablak félig nyitva volt. Előtte egy tuja állt, amire télen madáretetőt kötött. Még most is ott volt, és az időnként feltámadó erős szél a fa ágainak fújta. Ez is behallatszott, de Nelli nem kintről, hanem a szobán belülről észlelte az idegen hangot.

Kővé meredve próbálta visszatartani a lélegzetét. Arra gondolt, talán egy betörő mászott be az állólámpával alig megvilágított szobába. Az ajtón túlról változatlanul hallotta az édesapja csendes dudorászását, miközben a tévé bemondó tárgyilagos hangja kopogott a bútorokon.

Erőnek erejével szabályozta a levegővételét. E-



gyenletesen akart lélegezni, hogy az a valaki, aki a háta mögött volt, észre ne vegye, hogy ébren van. A számítógép felől újabb zaj hallatszott: az a valaki bekapcsolta a zenesarok CD-lejátszóját. Csak egy pillanatra lett csend, de Nelli ennél lényegesen hosszabb időnek érezte, hiszen még az apró levegővételtől is megfosztotta magát, nehogy a teste mozgása elárulja. Hirtelen a számítógép bejelentkező zenéje hasított bele a csendbe, aztán a billentyűk leütésének a zaja, majd egy ismert szimfonikus darab könnyűzenei feldolgozása töltötte meg a szobát. A különleges zenefolyam eredetijét Nelli ismerte. Patak csörgedezését, madarak trillázását, virágok nyílását, szellő meleg lengedezését, majd a szerelem mindent elöntő és megváltoztató erejét hallotta. A lelkét megérintette a dallam, de a félelme erősebb volt. Most már rendesen lélegzett. Csend volt mögötte, csak a különleges zene hallatszott. Elhatározta, hogy megfordul, és szembe néz az idegennel. Elkezdett visszafelé számolni, de mire az egyhez ért volna, egy rövid kopogás után azonnal kinyílt a szobaajtó.

– Milyen szép zenét hallgatsz, kislányom! – szólott be az édesapja. – Minden rendben? – kérdezte, amint meglátta Nelli feszült, ijedt arcát.

– Igen! – felelte, miközben a számítógép felé nézett, de bizony ott semmi olyat nem látott, ami más lenne, mint eddig volt. Egyedül a számítógép volt bekapcsolva, és a hangszórókból szólt a szép dallam. – Gyere be apa! – invitálta a főorvost, aki ugyan beljebb lépett, de nem ült le, hanem megállt az ablak előtt.

– Nagyon hűvös van kint! – mondta.

Elhúzta a függönyt, behajtott a nyitott ablak-szárnyat, és elfordította a kilincset. Nelli az ügyködését nézte, amikor hirtelen meglátta a sárga színű füzet borítóján a lila papírdarabokból kirakott



Tamást. Nem hitt a szemének. Hitetlenkedve nézte, mint aki olyant lát, ami teljesen felfoghatatlan, és akkor a kirakott kép még rá is kacsintott.

A nyitott szobaajtón túlról telefon csörgése hasított bele a különleges, halk dallamba.

– A kórházból várok hívást, bocsánat! – mondta Nelli édesapja, és sietve távozott.

Az ajtó csendben csukódott be mögötte. A lány az ágya szélén ült, és a kirakott képet nézte. Most nem mosolygott a fiú szeme.

Nelli tudta, hogy volt itt valaki, amíg ő becsukott szemmel feküdt, de most nem akart erre gondolni. A dallam közben folyamatosan szólt, és amikor a végére ért, újra elindult, de érdekes módon mindig egy kicsi változtatással.

Felállt. Odament az ablakhoz, és a következő napra gondolt. Elhúzta a függönyt, de nem látott kint semmit, mert az üveg felületén a szobája felsőjét látta viszont. Amint Kun Tamásra gondolt, az orrában érezte a férfi illatát, mint ahogy Csíkos Edina, az immár barátnővé lett munkatársa mondogatta, ha ilyen téma szóba jött. A bizsergés elindult a háta közepén, és lefelé tartott. Figyelte magát. Vajon megáll-e derekánál, vagy továbbmegy a lábába, esetleg a hasa irányába fordul? De nem, egyik sem. Ott maradt, majd a melle felé húzott át. Az egyik pillanatban még nehéznek érezte a szívét, a következőben pedig már pihe könnyűnek.

Szeme az ablaküvegben tükröződő számítógép melletti helyre tévedt, ahol a Tamás képe alakult ki. Először még fel sem tűnt neki, hogy már nincs az asztalon a konfettikből kirakott kép, de aztán hirtelen rádöbrent, és szeretett volna megfordulni, hogy közvetlenül is megbizonyosodjon róla, de egy őt figyelő meleg barna szempár nem engedte.

Az ablaküvegből látta Kun Tamást, ahogy az ágya mellett állt, és őt nézte. Nem mozgott a szája, de mégis beszélt hozzá, legalábbis Nelli hallotta. Csak az a meleg barna szeme mozgott, és a szája szegletében a ráncocska, meg az arca közepén a gödröcskék, amik ennek a különleges férfinak a kisfiús bájt adják.

Ő is szólt hozzá, de ezt a beszélgetést csak ők ketten hallották. Ha rajtuk kívül valaki még lett volna a szobában, észre sem vette volna a társalgásukat. Ez az ő privát ügyük volt. Tamás elmondta, hogy az első pillanattól kezdve, amióta meglátta a lányt a kék hetes hátsó üvege mögött, már tudta, hogy soha többé nem akar mást, csakis őt. Nelli mosolyogva biztatta, hogy mondja még tovább, és az építész nem kellett sokat bátorítani. Újra és újra és mindig másként fogalmazta meg a kék hetesben felfedezett csodálatos világot, a Föld forgását megállító kék szemek varázslatosságát. A lány nem tudott betelni a szavaival. Szinte perzselték ezek a lángnyelvek, amik a lelkét akarták teljesen elnyelni. Elsőre talán egy kicsit még védekezett, de aztán ráébredt, hogy ő is ugyanúgy akarja ezt a különleges megsemmisülést.

És most ő következett. Nem dicsérte a fiút, nem mondott neki jókat, szépeket, nem hozta szóba, hogy tetszik neki a szőke hosszú haja, a felfogása, ahogy a munkáját végzi, ahogy a világot látja. Nem hozta szóba a gödröcskéket és az ajkait, no meg az apró ráncot a szája szegletében, nem, semmi ilyent nem tett. Csak egy szót mondott, de az hosszú, valóságosan hosszú ideig tartott. Miközben csak egyetlen szó, és mégis, egyszerre dobhártyát megrepesztően hangos, és alig hallhatóan halk.

– Szeretlek!

Nelli csodálkozva eszmélt fel ebből a különleges lelki állapotából. Amint a fülén át meghallotta a szót, eltűnik mögüle a fiú.



A lány visszafordult a számítógéphez. A dallam közben teljesen abbamaradt, és nem indult újra. A sárga füzetborítón a lila apró papír fecnik összevissza hevertek, és egy-egy kicsi konfetti külön kereste a helyét.

Dr. Somoskőy Nelli ezen az éjszakán jól aludt, és úgy ébredt fel, ahogy az álom elnyomta.

A nagyváros melletti kicsi panzió szobájában vannak. Mindketten kicsit feszültek, idegesek. Amíg az egyszemélyes recepciónál a kulcsra vártak, beültek a bárba, és ittak egy kispohár lazítónak szánt italt, de úgy tűnik, az sem tudta elűzni belőlük a félelmet. Már több kapcsolaton is túl vannak, de ez most egészen más. Úgy érzik, úgy gondolják, hogy sok minden múlik a mostani együttléten.

Szóttalanul állnak a poros ablakot eltakaró csipkefüggöny előtt, és a parkírozót nézik.

Tamás átkarolja Nelli vállát, a lány szembe fordul vele. Lassan keresik egymás száját. Nem csókolóznak hosszan. Nelli kibújik az ölelő izmos karokból, és leül az ágy szélére. Mozdulata elhatározást mutat. A félhosszú, sötétbarna, majdnem fekete hajban sok-sok színes hajcsat van. Lassan, egyenként keresi meg a fémlapocskákat, majd szép sorban lerakja a kopott éjjeliszekrényre.

Tamás mellé ül. A vállát simogatja, és szeretné megcsókolni a lány nyakát, de ő alig érezhetően elhúzódik tőle. Ekkor a fiú Nelli szabad kezét a szájához emeli.

Lassan elfogynak a lány hajából a csatok, és Tamás feszültsége is oldódik. Beszélni kezd. Ömlik belőle a szó. Kitérgeti a panzió szobájának a berendezését, az épület kialakítását. Elmondja, hogy szerinte jó húsz éve épülhetett ez a ház, és azóta már egészen más technológiával készülnek az épületek. Megmutogatja



a lánynak, hogy szerinte miket kellett volna az elmúlt években megcsináltatni, és karban tartani, amit a tulajdonos nem tett meg. Közben felsegíti Nellit az ágyról, és így magyaráz neki.

Egymással szemben állnak. Hirtelen kifogy a szó a fiúból, és a lány mosolygós arccal csókolja meg. Hosszan, minden másodpercet teljesen átélve, a felfedezés minden pillanatát örökre elraktározva. Tamást is eléri ez a vigyázó, teljességet akaró, de egyben önmagukat saját önmaguktól féltő érzés. Nem beszélnek róla, de tudják, hogy most fog eldőlni az életük további folytatása. Hogy vajon tényleg egymásnak születtek-e, vagy csak káprázat volt az elmúlt hónapok történése. Új, soha nem látott és képzelt dimenzióba lépnek, vagy csalódottan visszazökkennek a szürkeségbe. Ezt így ugyan nem fogalmazzák meg maguknak, de nincs is szükség rá, hiszen már nem az akaratuk, és a gondolataik irányítják őket, hanem a vágyaik. Egy jobb, boldogabb, és színesebb élet felé, amit csak ők képesek megélni.

Tamás csókolózás közben húzkodni kezdi a lány szoknyáját. Nem jár sikerrel, ezért a blúzzal próbálkozik. Gombokat keres.

– Majd inkább én! – szól nevetve Nelli, és ismét leül az ágy szélére.

A fehér blúz elől gombos, és a fehér szövettel bevont sok apró gömbölyű mütyürkéket egyenként kell átbújtatni a kicsi lyukon. A fiú már egy szál alsónadrágban, a blúz alatt simogatja a lány csupasz hátát, majd előre merészkedve keresi a melleit, miközben még mindig van hátra néhány apró gomb, ami átbujtásra vár.

Két óra múlva boldogan, kézen fogva sétálnak a parkírozóban. Itt másfelé nem igen lehet menni, és nekik most tér kell, mindenképpen nagy helyre van szükségük, mert a szoba, ami az egymásra találásuk



tanúja volt, már kicsi a boldogságuknak, hiszen majd szétfeszíti őket ez az érzés. Kipirulva, egymás szavába vágva mesélnek, nevetnek. Az erős, irányát tekintve kiszámíthatatlan szél hideg esőt vág a szemükbe, és kifordítja a jobb időket is megélt esernyőt, amitől védelmet reméltek. Messze hajítják.

– Itt van, ha kell, vidd és légy vele boldog! – kiáltják egyszerre a szélnek, és nevetve, boldogan ölelkeznek.

Kicsit csókolóznak, aztán ismét kezdődik minden előlről. Mindent tudni akarnak a másiktól, mindent, még a legapróbb dolgokat is. Nelli a sportkocsis férfire vonatkozó kérdésre nem válaszol, ezért Tamás szemlátomást megsértődik, és kicsit oldalra lép a lánytól. Így, szótlánul mennek el a következő akácfaig.

– Igazad van! – fordul a fiú a lányhoz, amikor észreveszi a lelki látóhatárán a szürkéséget. – Ne haragudj! – fejezi be, de az utolsó szót tagot már csak Nelli ajkai hallják.

A parkírozó kövein kiszámolják a négyzetlapokat, és a gyermekkorukat felidézve ickázni kezdenek. Nelli eltéveszti. A kicsi követ, amit bele kell dobnia az egyik kockába, túlhajítja. Azt hiszi, hogy Tamás nem fogja észrevenni, ezért a lábával bepöcköli a kockába.

– Csaltál, csaltál! – kiált rá a fiú nevetve.

– Nem is igaz! – így a lány, és kergetőzni kezdenek.

Nelli Tamás előtt fut, majd egy hirtelen irányváltással kitér előle, aki ennek ellenére hamar elkapja. Egymásba gabalyodnak, csak éppen el nem esnek az ütközéstől. Egymás ajkát keresik, és egy percre belefeledkeznek a csókolózásba, amikor:

– Juj! Ez fáj! – horkan fel az építész, és eltolja magától a lányt.

A száját tapogatja, amin harapás nyoma látszik. Nincs ideje azonban sajnálnia magát, mert Nelli kergetni kezdi.

– Na, jöjjön csak Kun úr, hadd nézem meg, mi történt az arcával! – hívogatja, de közben rohan a fiú után, aki most a parkírozó autók között cikázik, és egy óvatlan pillanatban, amikor Nelli éppen egy tócsát kerül meg, leguggol egy teherautó mögé. A lány körbekémlél. Az egész parkírozó területén csend van. Kicsit ijesztő, vagy inkább szomorú csend. Az eső apró cseppekben, de változatlanul esik, és hideg széllel csapkodja az arcát. Elindul a kocsik közé. Mindegyik mögé benéz, aztán ő is a lehajol, és a kerekek között keresi Tamás lábát, de nem látja sehol. Talán a föld nyelte el, vagy berángatták valamelyik autóba, esetleg visszament a szobába és onnan nézi őt, gondolja.

– Tamás! – kiáltja, de a fiú nem felel.

Eddig észre sem vette, hogy teljesen át vanázva. A cipőjén a sötét folt jelzi, a lába pedig már vízben tocsog.

– Tamás, én bemegyek! – kiáltja kedvetlenül, és elindul.

Lassan, hátra sem nézve lépked a panzió oldalsó bejáratához, amikor a fiú hátulról befogja a szemét. Nem ijed meg. Ha a testét esetleg váratlanul is éri ez az átmeneti vakság, a lelke tudta, várta. Akkor lett volna meglepődve, ha nem ez történik.

Nem kell teljesen megfordulnia, mert Tamás is igyekszik a lány arca, szája közelébe érni. Csókolózni kezdenek, immár sokadszorra. De ez is más, mint az előzőek voltak. Nem tudnak egymással betelni, újra és újra érezni akarják a másikat. Nelli most nem harapja meg az őt csókoló ajkat. Azt várja, hogy simogassák, dédelgessék. Tamás megérzi a felkínálkozást. Összefonódva érnek be a kicsi szobájukba, ahol a már megszokott illatokkal találkoznak, és ettől még jobban ölelni szeretnék egymást. Ennek ellenére most, hogy végre becsukják maguk mögött a kopott faajtót,

nem esnek egymásnak, sőt! Inkább egy kicsit, talán egy fél lépést is hátrább lépnek, és így nézik a velük szemben lévő szempárt.

Tamást beszippantja magába az a valószínűtlenül gyönyörű kétség, Nellit pedig égeti a meleg barna szempár. Most nem beszélnek, most nem érdekli őket a másik. Most egyszerűen így, a szemükkel akarják kifejezni, így szeretnék elmondani mindazt, amit éreznek. Ez pedig olyan csodálatos és különleges érzés, hogy meggyőződésük, ennek egyedül csakis ők lehetnek a részesei. De mivel ezt senki nem kérdezi meg tőlük, ezért meg sem fogalmazódik bennük. Egyszerűen szükségük van erre a szembeszédre. Akaratlanul is közölni akarják a másikkal, hogy megtaláltak. Csak ezt az egy szót, ami most mindent kifejez: a boldogságot, az életet, a boldog halált, és az elválaszthatatlanságot.

Tamás lassan emeli fel a két kezét a lány felé. Nelli is így tesz, és most már egymást fogva folytatják a szembeszédet. Az egyik pillanatban komoly, majdnem ijesztő arccal nézik egymást, míg a következőben önfeledt, boldog mosollyal.

– Ne csapj be soha, mert belehalhatok!

– Én soha, hiszen nélküled nem is élek!

– Érzed a kezemben a szívem zakatolását? Olyan boldog vagyok!

– Ez tényleg velünk történik? Ez nem álom, nem, de az biztos, hogy varázslat. Egy örökké tartó varázslat, amiből soha nem szabad kilépnünk!

Ilyen, és ehhez hasonló gondolatokat mondanak egymásnak némán, és óvatosan, nagyon vigyázva, hogy valami el ne romoljon, ölelkeznek. Szinte egyszerre csukják be a szemüket, miközben az ajkuk összeér. Megbíznak egymásban. Most már mindent tudnak a másikról. Nyugodtan és bátran adják át magukat a sze-



relemnek, annak a szerelemnek, amit a másik birtokol.

Így telik el a nyár harmadik hónapja.

Majd mindennap együtt vannak, és mégis állandóan hiányoznak egymásnak. Ahányszor csak találkoznak, mindig olyan, mintha csak most ébrednének rá, hogy megtalálták őt, a másikat, aki nélkül elképzelhetetlen az életük. Nem látják meg a problémákat, nem veszik észre más emberek bajait. És bármerre is néznek, mindenhol boldog, kiegyensúlyozott, örömtől nevető emberek néznek vissza rájuk. Nem tudják, hogy mindez nekik szól, és nekik köszönhető. A két boldog szerelmes csak azért nem járda felett jár, mert a fizika törvényei ezt nem engedik, de a lelkük az olyan magasságokban ölelkezik, ami csak a beavatottak számára észrevehető. Már pedig ebben a városban nagyon sok ilyen lakó van. A jegyellenőrtől a sarki közértesig, a mozi pénztárostól a kávéház pultosáig, de még a kapualjban meghúzódó fedélnélküli is megmutatja csorba fogsorát, ha velük találkozik.



Az őszi első hónapjának napjai köszöntöttek be, de az estéket kivéve ez egyáltalán nem tapasztalható. Jó meleg van. Ha a növények és a fák nem szembesítenék az embereket az idő múlásával, akkor azt hinnék, hogy meleg és száraz nyár van, és attól sárgulnak a levelek. Csakhogy ez a barnássárga szín, amit a levelek ki-keverték maguknak, egészen másmilyen, mint amit a vízhiány okoz. Ebben a színben nem csupán az elmúlás, és a búcsúzás van benne, hanem inkább a nyár, és a tavasz varázslata, a boldog „élj a mának” érzése.

Dr. Somoskőy Nellit és Kun Tamást is ebben a hangulatban éri az ősz.

Az építész ott áll az ügyvédi iroda épülete előtt a nagyméretű fakapu oltalmában, és a lányt várja. Így alakult ki a délutáni találkozásuk. A sötét színű kerékpárja már jó ideje nem kerül ki az utcára, mert általában reggelente is együtt jönnek a munkahelyükre. Amikor Nelli ott alszik Tamás kicsi garzonjában, akkor ez természetes, de este általában otthon, a budai villában, a saját ágyában fekszik le, és másnap reggel telefonon értekeznek, hogy a fiú melyik buszra szálljon fel. A törzsutasok már ismerik a helyes párt, akiknek, amint meglátják egymást, azon nyomban megváltozik az arcuk. Annyira önfelédten mosolyognak, és örülnek a másik láttán, hogy ettől az őket nézőknek is jókedvük lesz.

Ma reggel is minden úgy történik, ahogy lenni szokott, de egy kicsit mégis másként, mert a munka után kirándulni mennek. Két naposra tervezik, és most indulnak. Ezért vár Tamás az ügyvédi iroda kapujában, hátán az elmaradhatatlan ART feliratú, sárga-piros színű hátitáska. Nem messze, csak ide a közelbe mennek. A hegyekben akarnak túrázni egy jó nagyot. Már előre megszervezték. Nagyon jó volt,



mert sokat nevettek, amíg a túraútvonalakat nézegették, és a nekik megfelelő szállást keresték. Végül egy régi, de felújított kastélyszállót választottak ki. A közlekedés is jó, mert az irodájuktól nem messze van az a megálló, ahol a távolsági busz felveszi azokat, akik nem akarnak a Népligethez menni.

Érdekes állapot ez a várakozás, jut eszébe Tamásnak a buszon ülve. Amikor valahol ácsorog, vagy éppen ül az ember, akkor nagyon lassúnak tűnik az idő múlása, viszont utána már olyan, mintha csak egy másodperc lett volna a várakozás. Most sem gondol rossz érzéssel az ügyvédi iroda kapuja előtti ácsorgásra. Boldogan ül a lány mellett, a kényelmes ülésen.

– Mi a baj? – kérdezi a lányhoz hajolva, aki alig szólt eddig hozzá, hanem makacsul a busz előtt haladó autókat nézi.

– Semmi! – válaszolja röviden, de nem néz vissza Tamásra.

– Dehogynem! Látom én! Munkahelyi probléma? Tudok segíteni?

– Nem munka, és nem tudsz segíteni! Te már csak ilyen vagy, és kész! De nem baj! Nekem is megvan a kettős számú tervem! – mondja Nelli durcásan, hidegen.

Tamás elengedi a lány kezét, és ő is előre bámul. Mi történhetett, teszi fel magának a kérdést. Annyira, de annyira várták ezt a napot, és most mégis így beszél vele. Ismét előre hajol. Keresi a lány szemében az ígéző kékséget, de ott most hideg, fagyott világot tapasztal. Így ülnek szótlánul egy jó ideig, aztán a fiú nem bírja tovább.

– Mondd meg mi a bajod Nelli, mert ez így nem jó!

– Szerintem sem jó, sőt, nem is volt az soha! Egyébként meg kérdezd meg a kis barátnődet! De tudod mit? Ne is kérdezd, hanem menj vele túrázni,

barátom! Nem kellek én ehhez! Minek is neked a Somoskőy Nelli? Talán a dicsőség faladról hiányzik egy újabb trófea? Ott van neked az a közönséges szőke ri..., de bocsánat nehogy megsértsem az építész urat, mert arra nagyon kényesek vagyunk, hogy mit mondanak a barátnőről, igaz? De érdekes, hogy a művész úr gyomra akkor nem fordul fel, amikor lefekszik ezzel a ránézésre is buta és beképzelt senkivel! Az enyém viszont felfordul! Fel bizony, Kun! Nem kell ez nekem! De hogyan is gondolhattam, hogy majd képes leszel szakítani azzal a szőke közönséges nővel, amikor pontosan olyan, mint amilyen te vagy. Egymásra találtatok. Nem hiányzik nekem, hogy harmadikként beszálljak ebbe az útszéli fészekbe! Vagy lehet, hogy negyedikként? – mondja hol suttogva, hol pedig nagyon halkán, de annyi feszültséggel a hangjában, hogy Tamás kiabálásnak hallja. – Na, mi van? Nem jut szóhoz a Kun úr? – folytatja.

– Én nem is tudom... – kezdi Tamás.

– Azt elhiszem! És ne is gyere nekem a hazugsággal, hogy csak beszélgettetek, mint régi jó barátok, és ezért sétálgattál a korzón, átölelve a szőke, közönséges barátnődet! Kérlek, tisztelj meg annyira, hogy ne nézz hülyének! Mondd meg, hogy ez van, aztán kész, menjen mindenki a saját útjára! Te a ribanc, jaj, bocsánat, a szőke közönséges barátnődhöz, én meg ahová akarok. Mindenesetre ezt jól elcseszted! Volt egy nagy esélyed! Végre megismertél valakit, aki, aki, aki... De mindegy, úgy sem értenéd, és nem is értékelted, ezért hiába is beszélek neked erről! – fordul Tamás felé.

A busz előzésbe kezd. Minden szempár szorongva figyeli az utat és a szembejövő autókat, de, amint a busznak sikerül visszamennie a jobb oldali sávba, az eddigi hirtelen beállt csend után ismét halk beszélgetésbe kezdenek az utasok. Nelli és Tamás észre sem vette az előzést.



– De hát én nem ... – kezdené az építész.

– Megkértelek! – szól közbe a lány. – Ennél azért többet gondoltam rólad! Jobb hazugságot találj ki!

– Te szakítani akarsz velem, és most ürügyet kreálsz? – néz szembe Tamás a kék szemű lánnyal.

Most nem a szerelmes férfi ül Nelli mellett, hanem a sértett, és ugrásra kész hím.

– Na, ne már! – csap le a lány. – Smacizod a korzón a nődet, látja a fél város, és jössz nekem ilyen abroncsdumával? – áll fel, és a busz ajtaja felé igyekszik.

– De hát mit mondjak, vagy mit higgyek, ha ez az egész nem, érted, nem igaz! – emeli fel a hangját Tamás, de ő nem áll fel.

A lány határozott lépésekkel megy tovább, és megnyomja a leszállást jelző gombot. A többi utas csak a fiú hangjára figyel fel, és a legtöbbször nem titkolt kíváncsisággal figyeli a két fiatalembert. A buszmegálló még messze lehet, és ez távolsági busz, és nem áll meg túl sűrűn. Kezében a hátára is akasztható táskájával Nelli az ajtó előtti korlátnak támaszkodik, és konok arckifejezéssel nézi az elszaladó tájat. Tamás próbálja felvenni a lánnyal a szemkontaktust, de nem sikerül.

Az utasok ismét beszélgetésbe kezdenek. Hosszú az útidő, és úgy tűnik, a lány döntése most már végleges. Aztán lassulni kezd a busz. A lány ijedt, de változatlanul konok arccal fordul vissza. Szeme Tamást keresi. A fiú az oldalsó ablakon át néz ki a megálló épülete felé. Látja a szeme sarkából a lányt, észleli a visszafordulását is, de a sértődöttség erősebb benne, és mozdulatlanul figyeli a busz mellett elsiető embereket.

Halk szusszanással nyílik ki Nelli előtt az automata ajtó. Lassan és körülményesen száll le, aztán hátra sem nézve elindul a buszmegálló épülete felé.

Kun Tamás arcán a jármű elindulása után sem látható semmi változás, pedig a lelke egy végtelen



mély árokban bolyong. Egyedül van, és ez az egyedül-
lét nem csak fülsértően csendes, de hihetetlenül
fájdalmas is. Ha nem férfiből lenne, akkor a párásodó
szemében a sós könnycseppeket összegyűjtené, és
végig görgetné az arcán. Helyette belül sír. Visszaem-
lékszik a kék hetes hátsó üvege mögötti kékségre,
aztán a találkozásukra, majd újra éli a panzióban
eltöltött első együttlét minden másodpercét. Csapon-
ganak a gondolatai. Szinte az orrában érzi a lány il-
latát, szeme előtt látja a kedves, önfelelt nevetését,
a kergetőzésüket a park fái között, a nagy sétákat,
az egymás szavába vágó beszélgetéseket, a látszólag
vére menő vitatkozásukat, amelyeket aztán nagy
csókolózások követnek. A délutáni fagyalтоzásokot,
és még megannyi együtt megélt élményt. Érzi, amint
Nelli átöleli. Tudja, hogy a lány most becsukja a
szemét. Egyszer, ölelkezés közben, egyszerre nyitot-
ták ki és néztek egymásra. Először megijedtek, vagy
inkább meglepődtek, majd olyan boldog nevetésben
törtek ki, amit sokáig nem tudtak abbahagyni. Amint
ez a jelenet most ismét lejátszódik előtte, mosolyogni
kezd. A busz oldalsó üvege a tanúja.

A belső ülés, ahol eddig a lány ült, most üres. Tamás
mintha egy távoli utazásról érkezett volna vissza,
úgy nézi a mellette lévő, kissé viseletes műanyag
kárpitozású széket, és elillan belőle az előbb még a
szemet fátyolozó, majd mosolygásra készítő emlék.
Még mindig hallja Nelli szidását és gyanúsítgatását,
és megalázottnak érzi magát. A semmiért. Hiszen
azt sem tudja, hogy miről beszélt lány. Utoljára ak-
kor találkozott a szőke barátnőjével, amikor el akarta
neki mondani Somoskőy Nellit, de Betti nem enged-
te. Intelligens lány. Bizonyára nem szerette volna sem
őt, sem pedig magát kényelmetlen helyzetbe hozni.
Tudta, szó nélkül is tudta! Ahogyan megsimogatta az

arcát, ahogyan végigsimította a hátát és a karját, abban minden benne volt. A búcsúzás, a szomorúság, de a biztatás is, hogy mindkettőjük életében új dolgok történhetnek, történnek.

Ahogy az elrohanó fákat nézi az út mentén, és a régi barátnőjére gondol, jó érzés önti el. „Ő bizonyára nem mondott volna ilyen útszéli jelzőket a Nelliről! – szólal meg benne a sértett férfi. – Mennyire intelligensen és megértően köszönt el tőlem. Egy rossz szó, vagy megjegyzés sem hagyta el az ajkát. Bezzeg, ha a Nelli lett volna a helyében! Azt sem tudom, hogy mi a baja, de ő egyszerűen nekem esik, mint derült égből a villámcsapás! Nem szeret ez a lány engem! – cikáznak a gondolatai. – És honnan veszi, hogy találkoztam a Bettivel? És egyébként is, mi van, ha találkozom vele, hiszen hosszú ideig együtt jártunk, jó barátom. Ha beszélgetünk is, az még nem jelenti azt, hogy le is fekszünk egymással. Sőt, szerintem ő nem is lenne hajlandó rá, még akkor sem, ha én akarnám! Nekem meg eszembe sem jutna! De nem is találkoztam vele!”

Egy újabb megálló közeledik. Több utas is elmegy mellette az ajtó felé. Őket nézi, de magában folytatja a monológját: „Ha hazamegyek, felhívom, és sétálunk egy jó nagyot. Tényleg! Miért is nem jutott ez előbb az eszembe! Már egy hónapja nem hallottam róla!”

Felveszi az ülés alól a táskáját és kikapcsolja. Kezébe kerül az a kis füzet, amibe Nellivel felírták a kirándulásuk alatti programot. Szórakozottan nyitja ki. „Érkezés 19 óra. Vacsora a kastélyszállóban, de előtte uszoda, szauna.” – olvassa a színes irónnal beírt szöveget, és a szeme előtt megjelenik a kép, amikor Nelli kiveszi a kezéből a füzetet, és amit ő fontosnak tart, azt beírja. Dőlt betűkkel, fordítva, fejtetőn állva, kisebb-nagyobb méretben ír, miközben nevet, és a nyelve hegyét igyekezetében kicsit kinyújtja.

Tamás lapoz egyet a kicsi, keményfedelű füzetben, és máris ott van előtte az összevisszaságban is jól olvasható szöveg: „Szeretlek. Nagyon szeretlek. Nekem te vagy Isten ajándéka, és soha, soha nem foglak elengedni magam mellől. Nem kérek tőled semmit! Azt sem, hogy szeress engem, mert nekem elég, ha én szerethetlek. Kun Tamás, annyira szeretlek, hogy nincs is rá alkalmas szó, ami ezt kifejezné!”

Tamás gyorsan jut a beírás végére, de aztán újra és újra elolvassa. Lelki szemei előtt újra látja a lány körülölelő kékséget, amit Nelli szeme táplál. Tovább lapozza a füzetecskét. Itt az ő válasza olvasható. Olvasás nélkül is emlékszik a mondataira. Nézi az összefonódó betűket, és közben érzi a lány leheletét a nyakában, amíg ő a választ írja. Fejét előnti a melegség. Összecsapja a füzetet, és felugrik az ülésről. Az utolsó pillanatban sikerül leugrania a megálló buszról.

Somoskőy Nelli határozottan indul el a buszmegálló irányába. Azt hiszi, hogy Tamás figyeli, ezért nem szeretné, ha az elbizonytalanodása akár egy pillanatra is látszana. Pedig amikor a kinyíló ajtó előtt visszanezített Tamásra, a legszívesebben visszafordult volna. „Nincs stílusa ennek a fiúnak – jut eszébe, miközben a hátára vetett táskával a talán tizenöt méterre lévő megálló felé lépked. – Akkor kellett volna megkérnie, hogy maradjak, amikor a busz lépcsőjén visszanezíttem rá! – folytatja a gondolatot. – De nem, akkor sem maradtam volna! – vitatkozik önmagával. – Addig semmiképp nem, amíg magyarázatot nem ad arra, hogy mit keresett azzal a szőke barátnőjével a korzón. Még hogy nem ő volt, és hogy nem tudja, miről van szó! Ugyan már! Miért gondolja minden hapsi, hogy a nők hülyék? Szöveg az van! Így szeret, meg úgy szeret, aztán, ha elengedem a kezét, máris valaki mást ölel.



Ráadásul egy ilyen szőke ribancot! Ezzel engem is megaláz!” – hergeli magát, miközben leül egy padra.

A busz már elhaladt mellette. Egyedül van a nem régen építhetett megállóban, ahol még jól olvashatóak a tájékoztatók, a reklámok. Érdektelenül fut végig rajtuk. Most a lelkét, a gondolatait kell helyre tennie.

„Még jó, hogy az Edina látta őket! Bár nem mondta biztosra, hogy a Tamás volt az, de ki más lehetett volna? Nem annyira könnyű egyik napról a másikra hapsit találni, aki ráadásul még szőke is, mint a Kun. A nőt pedig határozottan felismerte. Pontosan szembe néztek egymással. A hapsi háttal állt ugyan, de biztosan a Tamás volt. Naná! Azt gondolta a mérnök úr, hogy most aztán már bármit megtehet. Na, azt aztán nem! Jól tettem, hogy otthagytam! Főjön csak a saját levében! Már biztos az újabb kábítására készült! Hát itt van! Mehet, akivel akar! Vigye azt a cafkát! Miért is kezdett ki velem, ha nem tud anélkül a másik nélkül meglenni?”

Előveszi a táskájából a telefonját, és Edinát hívja.

– Most nem tudom fogadni a hívását, kérem, próbálkozzon később! Köszönöm! – szól az üzenetrögzítő.

Nelli kikapcsolja a készüléket, majd újra próbálkozik.

– Én vagyok! – mondja az üzenetrögzítőre. – Kidobtam! Ha tudsz, hívj!

Feláll a padról. Közelebb megy a tájékoztatóhoz, ami a pavilon oldalára van erősítve. A visszautazás lehetséges időpontjait nézi, és közben meglátja az eredeti célállomásuk helységnevét. Látja a Sziráki kastélyszálló homlokzatát, és az autó felhajtót, amit Tamással a színes ismertetőn nézegettek. Érzi, amint a fiú hátulról gyengéden átöleli. Nelli teljes biztonságban érzi magát a karjaiban. Megcsókolja az előtte



összefonódó, nap barnította alkart, aztán, mielőtt megfordulna, kicsit izegve-mozogva befészkelte magát ebbe a szerelmi házikóba, de nem sokáig bírja ki a fiú perzselő tekintete nélkül. A kezéből kiesik a kastélyszálló ismertetője, amikor ajkuk megkönnyebbülten találja meg a másikat.

Nelli látszólag a menetrendet tanulmányozza, így észre sem veszi, hogy másvalaki is érkezik az épületbe.

A lány most a fiú szemét keresi, mert akkor ott, a kirándulás tervezése alatt, csókolózás közben ő kinyitotta a sajátját. Akkor vette észre, hogy Tamás a becsukott szemével és a nagy szempilláival olyan, mint egy csodaszép angyal. Két tenyere közé fogta az arcát. Nagyon közel álltak egymáshoz, és a másikat nézték.

– Csukd be a szemed! – súgta a fiúnak, amikor Tamás csodálkozva nézett rá, de ennek ellenére mégis engedelmeskedett.

És akkor Nelli beszippantotta magába a látványt. A szemhéj alatt kicsit repdeső szemére csókot lehelt, és hosszan nézte. Mit nézte? Elvette, sőt, a magáévá tette. „Ez most már örökre az enyém!” – határozta el, miközben a háta közepén le-, és felfelé futkározott a bizsergés. Minden apró ráncot rögzíteni akart magában. A fiú jobb füle előtt egy alig látható anyajegyet vett észre. Boldogan csókolta meg. Most már az is az övé. Tamás ismét kinyitotta a szemét, de a lány újra megkérte:

– Légyszi! – mondta alig hallhatóan.

Így álltak még egy ideig, majd amikor a fiú arca is elkezdett pirosodni, egyszerre bújtak ki a ruhájukból, és szeretkeztek úgy, mint talán még soha.

– Elnézést! – tolja odébb a menetrend elől egy idősebb férfi a lányt, és ezzel máris újra itt van a buszmegállóban. A szemei egy kicsit még mindig fátyolosak az emlékezéstől, de a mozdulatai

már határozottságot mutatnak. – Szintén Szirákra tetszik menni? – kérdezi tőle a férfi.

– Igen! – válaszolja, és mielőtt még ráébredne, hogy mit tesz, máris felszáll az éppen akkor megálló távolsági buszra.

Még mindig az emlékek hatása alatt van. Nem gondolkozik. Eszébe sem jut, hogy ő hagyta ott Kun Tamást, sőt, az a kérdés sem merül fel benne, hogy vajon ott lesz-e a fiú? Ő most boldog szívvel utazik ahhoz a férfihöz, akit már egy fél éve kinézett magának, aki égre-földre kereste őt, és aki, amikor végre találkoztak, nem tudott megszólalni az örömtől. Akivel együtt fagyaltoztak, akivel kéz a kézben futottak, és zene nélkül táncoltak, és akinek a szeme olyan perzselő, hogy abban boldogság elégni. Izeg-mozog a széken. A legszívesebben már ott lenne a kastély előtt. Elképzeli, hogy Tamás várja őt a kapu előtt, és amikor meglátja, egyszerre rohannak egymás felé, és ölelkezve, boldogan kérnek egymástól bocsánatot. „Én aztán nem fogok neki megbocsájtani!” – szólal meg benne az a másik hang, de ezt most elkergeti. „Lehet, hogy nem is ő volt az, akit Edina látott, és akkor igazat mondott, és azt sem tudja, hogy miről van szó!” – győzködi magát.

A busz közben egyhangú duruzsolással halad az útján.

„De akkor miért nem hívtott vissza az ajtóból, amikor a leszállás előtt ezt vártam tőle?” – akarja elbizonytalanítani az a másik énje, de a gondolatai már a kastély előtti teraszon járnak. A lelki szemei előtt látja, ahogy Kun Tamás szomorúan figyeli az utat, és őt várja. „Már biztosan lemondott rólam, és azon töri a fejét, miképpen engeszteljen ki! – dől hátra a viseletes műbőr ülésen, és becsukott szemmel álmodozik. – És amikor meglát, akkor nagyon boldog lesz, de egyúttal

meg is ijed, hiszen nem tudhatja, hogy most ismét ott hagyom-e, vagy elhiszem, amit a barátnőjével kapcsolatban állít. Egyébként is, nem nagy ügy, ha találkoztak, hiszen mi minden nap együtt vagyunk, és talán csak nem csal a megérzésem! Úgy szeret engem ez a fiú, ahogy senki nem fog!” – szaladgálnak a gondolatai, miközben a gerincében, a háta közepén, a már jól ismert érzés futkározik.

Az egyik pillanatban a hideg rázza, a másikban a melegség önti el. Most a dereka fázik, pedig jó meleg van, a tenyere pedig vizes nyomatot hagy a fém kapaszkodón.

„Istenem, add, hogy ott legyen! – fohászkodik, pedig ez nem jellemző rá. – De mi van akkor, ha meggondolta magát, és el sem ment a szállodához? – bizonytalanodik el. – És mi van akkor, ha tényleg felhívta a szőke barátnőjét, és őt hívta el a hétvégére? És lehet, hogy az a nő már ott is van! Akkor pedig mit keresek én ott? Majd megyek a kastélyhoz, megkérdezem a recepcióstól, hogy megérkezett-e Kun Tamás, erre ő azt válaszolja, hogy természetesen már itt vannak, hölgyem. És ők pontosan akkor jönnek lefelé a lépcsőn, összefonódva, mint a korzón, ahol az Edina látta őket, és ügyet sem vetnek rám. De az is lehet, hogy odajönnek hozzám, és bájologni kezdenek. Bemutatom az ügyvédemet, mondja majd Tamás a szőkének, aki úgy tesz, mintha nem ismerne, pedig tudja, hogy ki vagyok, csak játssza a hülyét. Hát kell ez nekem?” – jut a gondolatai végére, és kinyitja a szemét. A menekülési utat keresi.

– Hol vagyunk? – kérdezi a vele együtt felszálló férfitől.

– Mindjárt Szirákon – válaszolja.

„Nem fogok leszállni! – határozza el. – Engem nem fog megalázni ez a Kun! – markolja meg teljes erővel



a fém rudat. – De miért is ne mennék? Még én bujdoszak el? Nem tettem én semmit! Szégyellje magát ő, meg az a ribanc barátnője! Keményen belenézek majd a szemükbe! Na, mi újság Kun úr, kérdezem majd tőle, amikor meglátom a szökével. Látom, hamar sikerült egy pótlékot összekaparni! De nem is ezt fogom tenni, hanem egyszerűen átnézek rajtuk. Kiveszek egy szobát, és kikezdek valakivel. Valami helyes, jóképű gazdag hapsival. Aztán előttük fogunk összetapadva táncolni, csókolózni. A medencénél a legszexisebb fürdőruhámban fogok végigvonulni, és csak az én gazdag és jóképű hapsimmal foglalkozni, miközben, mint egy semmi porszemre fogok ezekre nézni. Aztán fent a szobában, mert a szálloda folyosóján előttük fogok bemenni a rám gerjedt férfihöz, megmondom neki, hogy ne haragudjon, de ez az egész csak a Tamásnak szólt. Remélem, megérti. Ha nem, és ha netán erőszakoskodna, akkor kiabálni kezdek, és Kun Tamás biztos meghallja. Naná, hiszen minden idegszálával arra fog figyelni, hogy mi történik abban a szobában, ahol én vagyok, és egy rúgással betöri az ajtót, és megment. Meglátja majd, hogy védekezem a hapsival szemben, kiüti, és bocsánatot kérve átölel. A szőke közben az ajtóból nézi a jelenetet. Nem hisz a szemének, majd azt mondja, gondoltam, és elmegy”.

Ebben a pillanatban szólal meg a telefonja. Edina hívja.

– Szia, Nelli! – szól bele harsogó hangon. – Mit csináltál? Otthagytad? De miért?

– Mert engem ne nézzen hülyének! Ott sétálgat azzal a szőke ribanccal, miközben nekem mondja, hogy így, meg úgy szeret!

– Hol? Ki? Sétált? Láttad őket, vagy talákoztál velük?

– Én? Hát te mondtad, hogy a korzón láttad őket!

– Én illet? Neked? – bizonytalanodik el az



ügyvédnő hangja. Szinte hallani a telefonban a gondolkozását. – Jaj, te aranyom! – jut eszébe. – Hát te teljesen bolond vagy! Én azt mondtam, hogy láttam a korzón egy ugyanolyan nőt és hapsit, mint amilyenek ti vagytok, csak a lány szőke volt, és a pasas sem hasonlított a fiúdra, de mégis az volt a benyomásom, hogy akár ti is lehettetek volna, ha te éppen szőke vagy, és a hapsi az építész – sorolja kiabálva a készülékbe. – Most mit fogsz csinálni? – kérdezi hosszas hallgatás után Nellitől.

– Félreértettelek! – szólal meg a lány. Most már pontosan emlékszik a barátnője minden mondatára. – Szia, Edina! – köszön el.

– Szia, aranyom! Menj a fiúdhhoz! Jó hapsi az, ne szalaszd el! – tanácsolja az ügyvédnő.

A távolsági járat a szűk utcában, a derékszögben megtört úton kénytelen kanyarodni. Amint túl van a manőveren, az utasok szembe találják magukat a kastéllyal. Nelli összeszedi a dolgait, és leszáll.

Kun Tamás mindig is a gyors döntések embere volt. Most is ez történik. Éppen átért az út túloldalára, amikor beállt a visszafelé tartó busz. „Tisztázni kel ezt a félreértést Nellivel! – határozza el. – Visszamegyek egy megállót, hátha ott van még, és megbeszéljük!”

Lehuppan a belső ülésre, és az elsuhanó autókat nézi. „Megmondom neki, hogy csak őt szeretem, és ha ő ezt nem érzi, akkor tényleg hagyjuk az egészet, akkor nem kell erőltetni! – tervezi magában, majd monológba kezd: – Nellim! Nem tudom, hogy miért csinálod ezt velem? Annyira tehetetlen vagyok ezzel a viselkedésszel szemben, és úgy megijedek, mert gőzöm sincs, hogy mit vársz tőlem. Az egyik pillanatban még azt tervezzük, hogy mennyire jó is lesz nekünk, hiszen két napot együtt tölthetünk. Reggeltől

estig, és még másnap is, csak mi leszünk egymásnak, és akkor hirtelen megváltozik minden. És nem is értem, hogy miért. Mi történt? Teszem fel magamnak a kérdést, de hiába gondolkozom, én semmi olyant nem tettem, amiért ezt érdemelném. Nem akarlak elveszíteni! Én tényleg úgy érzem, hogy benned találtam meg az igazit. Ha csak belenézek a kék szemedbe, máris betemet a boldogság. De most, amikor a buszon előrehajolva néztelek, olyat, de olyat láttam, amitől nagyon megijedtem. Hideg és fagy volt abban a kékségben, miközben rám néztél. Még most is beleborzongok, ha rá gondolok. Én ezt soha többé nem akarom látni! Így is majdnem kiszállt belőlem a boldogság, vagy inkább belém fagyott, amit pedig éppen te teremtettél meg bennem.”

És miközben mondja magában az elképzelt mondatokat, a mellette lévő kicsit foltos üvegen megjelenik a lány arca, és most már közvetlenül neki beszél: „Minden órát, percemet te töltöd ki. Alig győzöm kivárni, hogy végre találkozhassunk és megölelhessek, csókolhassalak. Férfinak, a férfinak érzem magam melletted. Nem tudom, hogy mi történhetett a találkozásunk előtt veled, hogy milyen tapasztalataid lehettek, hogy félsz elfogadni a valóságot? Azt, hogy most már véglegesen itt vagyok neked, és itt is maradok. El sem tudom képzelni az életemet nélküled! Miért is kellene nekem bárki mással járkálnom, vagy még annál is többet tennem, hiszen nálad szebbet, jobbat, okosabbat úgy sem találnék! De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy szeretlek. Téged szeretlek, és nagyon, de nagyon! Annyira, amit még egyetlen költő sem tudott kifejezni! Gondolj csak bele Nelli! Lehet-séges-e a földön még egy olyan szerelem, mint a miénk? Érezheti-e valaki azt, amit mi, amikor séta közben egymás szavába vágva mondjuk a magunkét, és

ölelkezés és csókolózás közben annyira feloldódunk a másokban, mint cukor a teában? Igen, ez a jó hasonlat, hiszen attól kezdve mind a ketten megváltoznak. A tea sem lesz már az a régi keserű, nehezen iható, és a kockacukor sem lesz olyan, mint volt, de együtt egy új dimenziót alkotnak. Mi is ezt tettük. Megtaláltuk magunkat a másokban. Most már nincs te és én, csak mi vagyunk! Nelli! Édes Nellim! Szerelmem! Mi vagyunk, mi ketten! A világmindenség legboldogabb szerelmesei. Vigyázzuk ezt! Én az életem árán is óvom, és kérlek, te is tedd ezt! Csak rám figyelj, és érezz! Én is ezt teszem. Tudom, biztonsággal tudom, hogy most is rám gondolsz, és vársz engem!”

És ekkor a mellettük szemben elhaladó busz ablakában meglátja a lányt. Először el sem hiszi, hogy őt látta. Visszazökken a ringatózó autóbusz valóságába, és csodálkozva néz az elhaladó busz után. Próbál visszaemlékezni! „Csak elképzelttem, vagy tényleg őt láttam?” – teszi fel magának a kérdést, de közben automatikusan feláll az ülésről. Egyre nagyobb meggyőződéssel gondolja, hogy Nelli ült a szemben elmenő buszon.

– Kérem, álljon meg azonnal! – szól a gépkocsivezetőnek, de az nem válaszol. A nagyméretű visszapillantó tükörben néz szembe Tamással, és érdeklődéssel várja a folytatást. – Kérem, álljon meg! Most láttam, hogy a szerelmem a szemben jövő buszon ült, és biztosan engem keres.

Az ötvenes, őszülő, de dús hajú férfi szó nélkül fékez.

– Visszontlátásra! Köszönöm! – kiált vissza az építész, és az arcán boldog mosollyal siet át az úttesten, miközben a kezével stopposként csápol.

Egy piros személyautó áll meg mellette.

– Szirákra mennék! – mondja a lehúzott ablakon át a vezető felé.







– Az jó! Én is arrafelé! – válaszol a nála talán egy kicsit idősebb vörös hajú nő. – Most még elintézek ezt, meg azt, felkeresem a régi barátaimat, aztán irány külföld! – mondja, mint aki eddig arra várt, hogy valaki meghallgassa. – Sok mindennel próbálkoztam már, de egy kis gyerekkel elég nehéz. Van egy ötéves kislányom. Most a szüleimnél van. Ott jól érzi magát. Ha kimegyek, már pedig biztosan így lesz, akkor majd később kiviszem, de most még nem.

A fiú nem kérdez semmit, igaz, szóhoz sem jutna, de a gépkocsit vezető nő ezt nem is igényli.

– Bébiszitternek, vagy inkább vendéglátósnak megyek. Kint lényegesen többet lehet keresni. Még úgy is, hogy én nem szexelek. Bár a hangom alapján, sokan azt gondolják, hogy igen, de aztán hamar rájönnek, hogy téves volt a megérzésük, pontosabban a hallásuk. Volt olyan esetem, amikor kénytelen voltam kiütni a hapsit. Tudod, egy kicsit elő is képeztem magam. Neked nem jött le a hangom alapján a szexre való hajlamosság? – néz Tamásra, de mire válaszolna, a nő máris folytatja. – Nem mindenkinél van ez. Remélem most, amikor kimegyek, nem azzal fogják majd kezdeni, hogy feküdjek le. Igyekszem nem észrevenni a hapsikon, hogy rám vannak izgulva, de ha megszólalok, abban a pillanatban rá sem bagóznak arra, hogy én mit gondolok, és mit nem. Lehet, hogy a gyerekem apja is így volt velem? Igaz, abba én is szerelmes voltam. Aztán otthagytott, amikor még meg sem szültem a kislányomat. Na, mindegy! Nem gondolok rosszat róla. Ennek így kellett lenni! Nem szoktam azon töprengeni, hogy mi lett volna, ha, mert minden úgy van jól, ahogy van. Ha elment, hát elment. Ha kellene valaki, van választási lehetőségem, de senki sem kell. A hangom alapján azt gondolják, hogy simán lefekszem bárkivel. Nem mondom, ha



megtetszik valaki, akkor nem vagyok én ellensége senkinek, főleg nem magamnak! Igaz? Ezért is élek most hús nélkül. Azt olvastam, hogy a nullás vércsoportúak akkor lesznek egészségesek, ha mellőzik a húst. Így tovább is élnek, no meg sokáig fiatalok maradnak. Már két hete vega vagyok, de egyébként is különleges a vércsoportom. Nem is tudom, hogy kitől örököltem? A természet nagy turmixoló! Én is környezetvédő vagyok. Minden olyan szervezetbe beléptem, ahol a természetvédelemmel foglalkoznak. Már voltam szemetet is szedni, jó buli volt. Csak kár, hogy az egyik öreg főszer rám hajtott. Hiába mondtam neki, hogy a hangom alapján ne vonjon le téves következtetéseket, ő egyfolytában tette az ajánlatait. Először fizetni akart a szexért. Na, azt már nem! Még hogy pénzért! Ha tetszik, akkor úgy is lefekszem vele, ha meg nem, akkor mindegy mit tesz elém, leszarom! Már ne haragudj, de kicsúszott a számon!

Jó sokat kell majd autóznom, mire kiérek. Úgy tervezem, hogy elmegyek Hollandiába. Nem németbe, az már lerágott csont. Ott sokan vannak, és nehéz kifogni olyan helyet, ahol meg is becsülik az embert. Ugye, mindenki a saját tapasztalatai alapján általánosít, én is, pedig énrám ez nem jellemző. Te mivel foglalkozol? Nem újságíró vagy, ugye? – kérdezi Kunt, de ő meg sem próbálkozik a válasszal, mert úgy is tudja, hogy a nő nem vár feleletet. – Remélem, nem! Nem szeretném a történetemet viszontlátni az újságban! Bár, azt egyébként sem szoktam olvasni, mert összevissza írnak mindent. Az egyik nap ilyen az a valaki, a másik nap meg már olyan. Én inkább könyveket olvasok. Szeretem a horrort, meg a krimet. Van úgy, hogy képes vagyok egy éjszaka alatt kiolvasni egy könyvet, mert nincs türelmem kivárni a másnapot, hogy megtudjam a folytatást. Ezért nem szeretem a tévében

sem a sorozatokat. De ha kifogok egy jó horrort, akkor nem lehet elvonszolni előle, pedig egyébként nem vagyok oda érte. Naná! Hiszen dolgoznom kell!

Az idén, a múlt hétig, a Balatonon voltam, vendéglátóztam. Nem vártam meg a szezon végét. Elegendő lett, hogy a főnök, az egyébként is kevés pénzemből különböző ürügyekkel le-lecsípett. Itt nálunk nincs kultúra. Mindegy, hogy ki cseszi el, de mindig a kicsi fizet. És az aztán már teljesen betette a kaput, amikor a végén azt mondta, ha lefeküdtem volna vele, akkor jó sorom lett volna. A kövér disznó! Álmomban ne jöjjön elő! Mondtam neki, most fizess ki, és megyek, de úgy számolj el, hogy harcművészetet tanultam. Jó, egy részét csak az életben, de talán mégis az volt az igazi tanító. Ki is fizetett rendesen. Akkor határoztam el, hogy ennek a sok surmó parasztnak én többet nem dolgozom, inkább kimegyek külföldre. Már voltam kint, egyszer az osztrákoknál, egyszer meg németben. Elég, ha csak annyit mondok, hogy hazajöttem. Pedig nagyon sokat dolgoztam, de azok meg nem néztek emberszámba. Nem tudom konkrétan megfogalmazni, de azt éreztem, hogy én ott annyit sem érek, mint egy kutya. Így aztán zsebre vágtam az összegyűjtött pénzemet, és hazajöttem. Egy kis büfét nyitottam a strandon. Persze, hogy rám szálltak, hiszen én voltam az új, és nem ismertem senkit. Büntettek is, mint a nyári zápor. Azon a nyáron egyébként is sok volt az eső. Jöttek, büntettek. Mindig addig szarakodtak, amíg nem találtak valamit.

Ott is volt egy pasi. Tudtam, hogy rám izgult a hangom miatt, és nekem is tetszett egy kicsit. Aztán egyszer, amikor még semmi nem volt közöttünk, csak éppen alakulgatott, megjelent a főnöke, aki egy boszorkány volt. Na, attól kezdve még szarabb – már bocsánat – lett a helyzetem. Be is zártam. Nem vagyok

hülye, hogy hiába dolgozzak! A pénzem is odalett. Tanulópénznek jó volt. Hiszen tudod, mondtam már, hogy minden úgy van jól, ahogy van. Később, a külföldön megkeresett pénzemből ajándékboltot nyitottam. Oda meg a kutya sem jött be. Nincs nekem szerencsém a saját üzlethez! Azóta alkalmazottként dolgozok. Alkalmazott? Röhej! Vagy bejelentenek, vagy nem. De külföldön is így megy ám. Mindegy is, csak fizessenek! Ha lesz újra pénzem, elvégzem a masszírozó tanfolyamot, és azt fogom csinálni. Van egy ismerősöm, aki elég jól megél belőle. Nem vendéglátózhatok örökké. Van egy kislányom. Vagy mondtam már? Mindegy. Ötéves, és jó lenne vele is együtt lennem, nem pedig a pult mögött, vagy előtt futkározva leélni az életemet. Persze nem azt mondom, hogy nem szeretem csinálni. Itt van Szirák. Hol akarsz kiszállni? Itt laksz?

– Nem, köszönöm! Itt jó lesz! – mondja Tamás, és gyorsan kiugrik a leálló autóból.

Visszanéz a vezetőre. A madárcarcú, feltűnően elálló fülű, és még annál is szembetűnőbb orrú, kicsit ritkás vörös hajú nő mosolya inkább grimaszra sikeredik, ahogy sziát mondvá megnyomja a gázpedált.

A formás és szép öltözékű Nelli amint belép a kastélyszállóba és feltűnő kék szemével körbenéz, egy pillanat alatt minden megváltozik. A recepciós pult mögött tevékenykedő, középkorú drapp mellényes férfi kezében a papírlap elfelejti, hová igyekezett még az előbb. Odébb, a bárpultnál üldögélő idősebb úr a német nyelvű újságot olvasva először csak megérzi a változást, mert amikor továbblapoz, a papír zizegése idegesítően hangzik, de amikor felnéz az érkező felé, mint egy szárnyaszegett repülő, úgy ereszkedik a padlóra a kezéből kicsúszott lap.



A lány mögött a lemenő nap fénye igyekszik be az ódon falak közé, és a sárgászöröses napsugarak körbevonják Nellit. Ebből a különleges napsugár oszlopából világít ki a sötét színű hajzuhatag alól a kékség. Az a kékség, ami a színével, és az egyedi, semmihez sem hasonlítható árnyalatával mindenkit bevonz és ellep, aki csak egy pillanatra is találkozik vele. Mint a legszebb és legvonzóbb tenger, ami minden földi csodának otthont ad.

Nelli az ajtó előtt áll. Talán egy fél perc, vagy még annyi sem telik el, mire a szeme megszokja a benti fényt, de a recepciósnak, és a bárpult mögött ülő férfinak ez idő alatt régi szerelmek emlékei törnek elő a múltjából. Csend van. A lány vékony cipőjének az orra véletlenül nekikoppan a recepció pultnak.

– Jó napot kívánok! – köszön a drapp mellényesnek.

– Csókolom a kezét, hölgyem! Miben segíthetek? – hangzik a szokásos mondat, ami a nagyméretű helyiségben a lány megjelenése és hangja mellett idegennek, oda nem illőnek hangzik.

Rövid beszélgetés után kiderül, hogy a szoba le van foglalva, de Kun Tamás még nem érkezett meg. A recepciósnak győzködi Nellit, hogy menjen fel bátran, sőt, ő most azonnal felkíséri az eredetileg főúri részbe, de a lány nem szeretne Tamás nélkül felmenni.

– Inkább sétálok egyet! – mondja, és lassan elindul a kapu felé.

A legszívesebben szaladna, mert érezte, hogy még a csapóajtó mögött is hallgatóztak, nem beszélve a bárpultnál üldögélő emberről, aki nem titkolt kíváncsisággal figyelte minden szavát. Azt persze nem tudhatja, hogy a férfi idegen nyelvű, de még ha tudná is, a kellemetlen érzés akkor is megmaradna. Az eszébe sem jut, hogy az őt körülvevő figyelem a szépségének, és annak a különleges látványnak szól, amivel elvarázsolta a bentieket.



Gondolatai a Tamással való, és egy félreértésen alapuló veszekedésen jár. Most nagyon szégyelli magát.

Minden lépésére odafigyelve közeledik a kapuhoz. Nem siet, és még a levegővételről is megfélekedezik, annyira koncentrálna a kinti világra. Nagyot sóhajtva lép ki a lépcső melletti járdára. A horizont felé közelítő nap elvakítja a szemét.

Senki nem jár erre, és ettől az egyedüllét érzése még nagyobb erővel tör rá. A hátitáskája mellette, a földön hever, ő pedig a korlátnak támaszkodva az egyik pillanatban magát sajnálja, a következőben pedig Tamást szapulja. De ez sem tart sokáig, mert arra gondol, hogy ő vajon mit tett volna a fiú helyében? Lehet, hogy ő sem jött volna el egyedül. „Buta voltam! – hibáztatja magát. – Nincs itt, és nem is fog eljönni! Nem is tudom, hogy miért gondoltam, hogy esetleg itt találok? – beszélget magában. – Visszamegyek Pestre, és majd lesz valahogy!” – határozza el.

Felveszi a táskáját, és öt perc múlva már a buszmegállóban nézegeti a menetrendet, de hiába, mert a nagy része hiányzik, letépték. Ami pedig fent maradt, az összefirkálva rejt nem csak az időpontokat, de a megállóhelyek adatait is.

Megszólal a telefonja. Először gyorsan a táskája felé nyúl, de aztán elmegy a kedve attól, hogy bárkivel is beszéljen, ezért csak lassan kotorászik a mély zsebben a telefon után. A készülék közben már megelégedi a trillázással, és elsötétült kijelzővel várja, hogy a Nelli kezébe kerüljön. Végül sikerül, és az ütött-kopott műanyagtető alatt nézi meg a hívót. Amint meglátja, le kell ülnie, mert minden erő kiszáll a lábából. „Tamás Maci”, mutatja a készülék, és a név után egy boldogan nevető fej rajzolódik ki.

„Visszahívjam? Vagy várjam meg, amíg újra hív? Vajon mit akarhat? Azt fogja-e mondani, hogy vége,

vagy éppen az ellenkezőjét? – szaladgálnak a kérdések a fejében. – Lehet, hogy már Pesten van, és azért keres. Akkor hogyan magyarázzam meg neki, hogy én meg itt vagyok Szirákon? De az is lehet, hogy csak ellenőrizni akar, mert éppen ide tart a barátnőjével! – szólal meg benne a kisördög, de ezt a gondolatot gyorsan elveti. – Tényleg, mit keresek én itt?” – döbben rá, és kilép az út mellé. Elhatározza, hogy stoppal megy vissza.

Átmegy a keskeny úttesten. Utoljára valamikor egyetemista korában stoppolt, amikor első, vagy másodéves volt. Beáll a stopposokra jellemző pózba, és már ettől megszületik benne a várakozás hangulata. Figyeli a távoli település végét, de egy motoroson kívül senki más nem közlekedik.

Egy személyautó húz el mellette, vörös hajú nő vezet. Amint elhajt Nelli mellett, a lánynak azonnal feltűnik a nagy elálló füle, amit még a haja sem takar el. „Szegény! – gondolja. – Ha neki akadna egy olyan fiúja, mint Tamás, ő biztosan nem hagyná ott! Persze, az is lehet, hogy van is neki, nem úgy, mint most nekem! – őrlődik magában. Még mindig a kezében szorongatja a telefonját. – Nem hív újra!” – nézegeti a kijelzőt. Végül ő az, aki megnyomja a visszahívó gombot. Füléhez emeli a készüléket, ami rövid, szaggatott hanggal jelzi, hogy Tamás foglalt.

– Na, ugye megmondtam! – fakad ki hangosan. – Bizonyára azzal a másikkal beszéli meg a programot! – gondolja, és akkor elsötétül a szeme előtt a világ, ugyanis két, számára ismerős kéz fogja be hátulról a szemét. Hirtelen azt sem tudja, ez most álom, vagy valóság? Megfordul.

– Kivel beszélsz? Nem tudlak elérni! – nevet Tamás.

– Téged hívtalak! – válaszolja, de az utolsó szótagot már csak a fiú ajka hallja.

Csókolózás közben mind a ketten maszatosak lesznek. Nelli szemfestéke ugyanis a kibugygyanó könnycseppekkel boldog rajzolatokat készít mindkettőjük arcára.

Ahogy belépnek, a kastélyszálló hangulata egészen más lesz. A recepciós az összes fogát megmutatva mosolyog, és meséli el előttük haladva a kastély múltját. Az újságot olvasó férfi csak egy pillanatra emeli fel a fejét, de amikor a szeme találkozik az építészével, egy alig észrevehető biccent, és visszasüllyed az újságjába.

Este vadat esznek. Megállás nélkül, egymás szavába vágva beszélnek. Először Tamás mondja el az érzéseit. Azt, hogy milyen volt arra ráébrednie, hogy egyedül maradt a buszon. Aztán Nelli is elmondja a gondolatait, az önmarcangolását.

Vacsora után boldogan indulnak el a teleholdas éjszakába, egy lefekvés előtti sétára.

Így telik el a két nap.

A településen és a környékén – ebben az időszakban – nem csak az arra járó emberek, de még a nyulak, a rókák, a madarak, a fák, és a bokrok is nagyon sokszor hallják a szeretem Nellit, szeretem Tamást, szerelmi vallomásokat. Egy-egy kiemelkedésre, vagy szikla csúcsára felállva kiáltják bele a világba, mert úgy érzik, hogy mindenkinek tudnia kell, azt akarják, hogy mindenki a tanújuk legyen. Van úgy, hogy egyszerre kiáltják, majd nevetnek és ölelkeznek, aztán fára másznak, és onnan, a fa ágán egyensúlyozva kiáltják bele az erdőbe, hogy utána újból boldogan csókolhassák egymást.

Aztán versenyt futnak, és aki az első lesz, az csókolhatja meg a másikat, de természetesen a második sem marad adós. Aztán apró kavicsokat gyűjtenek, és azokra is ráírják a szerelmüket, majd pedig messze dobják.

– Ha már nem szeretsz, akkor mind jöjjön vissza



rád! – mondják közben, és akkor hirtelen rádöbbennek, hogy mit kívántak. – Én nem, soha nem akarom ezt! – jelentik ki egyszerre.

– Tudnod kell, hogy nagyon-nagyon szeretlek, és soha nem hagylak el, ha csak ... – teszi hozzá Nelli.

– Ha csak? – csap le rá Tamás.

– Ha csak el nem küldesz! – mondja komolyan a lány.

– Én, soha! Ilyenekre ne is gondoljunk! – öleli át a fiú, és új mondókát találnak ki a szerelmes kavicsok dobálásához:

– Vigyétek világgá a föld alá és fölé, hogy Somoskőy Nelli és Kun Tamás örökké szeretni fogják egymást! Ígérjük! – kiáltják.

Van úgy, hogy valamelyikük lemarad, vagy eltéveszti, de ez legalább jó ürügy egy ölelésre, csókolózásra.

A buszon ülnek, és Budapest felé közelednek. Csendben vannak. Ismét átélik az elmúlt két nap eseményeit. A boldogságuk szomorúságot is csal a szívükbe. Nelinek haza kell mennie, mert az édesapja megkérte rá.

Tamás szembe fordul a lánnyal. Feltűnően végigsimítja a szája szélét, mire mind a ketten nagy nevetésben törnek ki. A busz utasai nem tudják, hogy mi történt, de némelyik velük együtt nevet. Most Nelli az, aki az ajkát körberajzolja az ujjával, és ettől még nagyobb nevetésben törnek ki.

– Szerinted egyszer el fog múlni a szánk zsibbadása? – hajol Tamás a lány füléhez.

– Remélem, soha! – sűgja vissza Nelli.



– Szeretem az őszt! – mondja Tamás a lánynak.

Egymás kezét fogva sétálnak a Budai hegyekben, a János-kilátó felé. Lábukkal a már vastaggá lett avarban gázolnak.

– Mennyire megérzi a természet a tél, a rossz idő közeledtét, és mégis milyen csodálatos színekkel, illatokkal és érzésekkel zárja be a kapuit!

Nelli figyelmesen hallgatja. Szereti, ha Tamás beszél.

– A fák, a bokrok – folytatja a fiú –, nem tudják eldönteni, hogy elengedjék-e a lombjukat, a gyermeküket, akiket azért hoztak tavasszal erre a világra, hogy védelmezzék, éltessek őket, és akik most mégis igyekeznek megválni tőlük. Gyere, hallgassuk meg őket! – vezeti be Nellit a sűrű bokrok, és fák közé.

És a lány, a legnagyobb megdöbbenésére tényleg meghallja, amint a fölöttük lévő, nagyméretű vörösbarnás levél elválik az ágtól. És ebben az apró, csak általuk hallható, zizegéses szakadáshoz hasonlító hangban minden benne van: az elmúlás szomorúsága, beletörődés a megváltoztathatatlanba, de egyben a boldogság is, hogy megérte, hiszen mindent megtettem, amit lehetett, és a szépségemmel még most is megmutatom mindannak a desztillációját, ami boldogságot szerezhet, üzeni a levél. És ez pedig maga az élet. És mintha Tamás ismerné a levél gondolatait, hangosan folytatja:

– Hiszen minden azért van, hogy boldogan éljünk. Érzed, érzed Nelli? Érzed, hogy mennyire boldog vagyok? Pedig az ősz második hónapjában, amikor már minden a bezárkózásra, az átmeneti elmúlásra készülődik, lehet, hogy ennek nem szabadna így lennie, de nem tehetek róla, boldog vagyok! És nem csak azért, mert szeretlek, és veled lehetek, hanem azért is, mert úgy érzem, hogy most egy kicsit együtt halunk

meg, hogy aztán ismét egymás karjaiban szülessünk újra. Hallgasd csak a levelek boldog sikítását, amint belevetik magukat a mélybe! Nem tudják, hogy mi fog ezután történni velük, de érzik, ennek most meg kell történnie. Talán én is így voltam veled, amikor először megláttalak. De én nem a saját elhatározásomból merültem el a szemed kékségében, hanem beszipantott a varázslata. Soha nem felejttem el, amit akkor éreztem. De, azt hiszem, ez így nem is igaz, mert magamról sem tudtam. Csak az volt bennem, hogy nem szabad elvesztenem azt, aki akkor még nem is volt az enyém. Most az enyém vagy, Nelli? – emeli fel a hangját, majdnem kiabálva, és a bokrok között megbújó feketerigó, ami eddig csendben kaparászott az avarban, ijedten rebben fel.

– Igen! Örökre! – válaszol a lány.

Szemben állnak, fogják egymás kezét. Hangtalanul, még a szemük sem rebben, úgy beszélgetnek. Nem messze tőlük, az úton kirándulók gyalogolnak. Egy kisfiú szalad be feléjük, a bokrok közé, és amikor észreveszi őket, megáll, és a mozdulatlanul egymás kezét fogó párt nézi, akik szoborként állnak egy nagy fa alatt.

– Anya! – szalad el és mutat Tamásék felé, miközben a felfedezését magyarázza.

Nelli és Tamás nem veszi észre, ami körülöttük történik. Nem gondolnak semmire. Egy csodálatos egybefonódást élnek meg. Csak állnak, és állnak, és a szerelmük kezébe, szemébe kapaszkodnak, és nem akarják, hogy ez valaha is megváltozzon.

Nelli kicsit imbolyogni kezd. Hirtelen jött rá a szédülés. Elengedi Tamás kezét és átöleli. Teljesen egymásba simulva ölelkeznek, de nem úgy, mint aki bármit is szeretne a másiktól. Ez nem is ölelkezés, hanem birtoklás. Mindketten magukévá akarják tenni a másikat. Azt szeretnék, hogy ne lehessen megkülönböztetni őket

egymástól, hiszen ők eggyek. Egy a lelkük, egy a szívük, és most már a testük is egy kell, hogy legyen.

Most nem simogatják meg a másikat, és még az ajkukkal sem keresik a párjukat. Annyira szorítják egymást, hogy levegő is alig jut a tüdejükbe, és még sem kellemetlen, sőt! Egyre jobban elsüllyednek a másokban. Csukott szemmel állnak, és Tamás mégis látja a lány csodálatos kék szemét, az érzéki ajkait, a sötét hajtincset, ami eltakarja a szép ívű és jó illatú fülét, elől a picikét nagyobb fehér fogát, ami kislányos bájt ad a szép arcnak. Egyik tenyerével a Nelli derekát, a másikkal pedig a fenekét öleli, szorítja magához, és a melegség is elindul benne. Először a fejében érzi a vére lüktetését, majd elindul lefelé.

Nelli becsukott szeme előtt szinte ugyanekkor jelenik meg a fiú vastag, puha ajka, meleg barna szeme, és a szája szegletében a két kicsi ránc, az arca közepén a gödröcskék. És amikor Tamás beletúr a fésűt csak ritkán látó hosszú szőke hajába, Nelli háta közepén megjelenik a már jól ismert érzés. Már is a szeme előtt van a fiú farmernadrágja, ami tökéletesen simul rá a testére. Izzadni kezd a tenyere. Most jön csak rá, hogy a Tamás nyakát öleli. Leteszi a kezét, lógatva, a combja mellé. Nem akarattal történik ez, dehogy. Egyszerűen úgy érzi, hogy ez a férfi, akit végre megtalált, és még az életénél is jobban szeret, azt csinálhat vele, amit csak akar. És Tamás olyan boldogan csókolja a lányt, mint még soha. Nelli is viszonzozza, és hosszú ideig keresik a kifejezéseket ezen a szerelmes nyelven. Többször is abbahagyják, és elindulnak ki az útra, de aztán ismét összefonódnak. Nem akarják elhagyni ezt a helyet. Úgy érzik, ez lett a szerelmük új, különleges otthona. És amikor többszöri elindulás után sem sikerül elhagyni a bokrok és a nagy fa érzelmi oltalmát, valami nagyot koppan a fejükön. Szétrebbenek, és



egyszerre emelik fel az arcukat. Egy szarkapár van felettük, akik farkasszemet néznek velük, a lábuk előtt pedig két dió, amit a madarak ejtettek a fejükre.

– Ez nem lehet véletlen! – lelkesedik az építész.. – Gondold csak meg Nelli! Egyszerre ejtették a fejünkre ezeket a szép nagy diókat! Ennek üzenete van!

– Igen? És mi lehet az? – kérdezi a lány mosolyogva. Nagyon szereti, amikor a szerelme lelkesedik, mert idővel őrá is ráragad, de most még csak élvezi, és figyeli Tamást.

– Ezeket a diókat eltesszük, mert bennük van mindez, amit ott éreztünk. És ha ismét azt szeretnéd, hogy ez az érzés átjárjon, akkor csak a markodba kell venni a diókat, és meg kell szorítani! – mondja az építész, és máris a lány kezébe teszi az egyik diót. – Így! Szorítsd, kérlek, és csukd be a szemed! – mondja, miközben már a Normafánál vannak.

Nelli derűvel az arcán, a fiú kedvéért, az ujjával körbeöleli a diót. Emlékszik az érzésre, ami a bokrok védelmében átjárta, de nem hiszi, hogy az csak úgy egyszerűen visszavarázsolható. És akkor megdöbbenő dolog történik vele. Izzadni kezd a tenyere, és bizseregni kezd a háta közepe. Arcát pír lepi el. Már a haja tövét is vizesnek érzi. Hirtelen kinyitja a szemét, és el sem hiszi, amit lát, hiszen itt semmi nem történt. Egy autó fordul ki a parkírozóból, ő pedig ismét átéli a János-kilátó melletti ölelkezést. Kék szemeire nehezen átlátszó fátyolt von a tenyerében lapuló és szorongatott dió.

Tamás ugyanezt éli meg. Alig egy másodpercnyi különbséggel nyitja ki a szemét, és csodálkozva tapasztalja, hogy körülöttük nem állt meg az élet, csak benne történt varázslat. Most nem is gondol arra, hogy miért jutott eszébe a dió csoda, amiben először talán nem is hitt komolyan, de most vele is megtör-



tént. Egyszerre nyújtják ki a kezüket egymás felé. Az arcukon boldog mosoly, de ahogy az ujjai a másikhoz érnek, ijedten rántják vissza. Vonásaik megfagynak. Szemük a halálos félelemtől először nagyra nyílik, majd keskenyre húzódik, és belemélyed a homlok alatti mélyedésbe.

– Megállt a szívem egy pillanatra! – mondja hal-
kan Tamás.

– Nekem előtte egy nagyot dobbant – súgja Nelli.

– És ez egyszerre történt velünk! – folytatja a fiú.

– Igen. Ez a végtelen halálos szerelem – jelenti ki a lány, még mindig alig hallhatóan.

– Szeretlek! Annyira, de annyira, hogy majd bele-
halok! – mormogja Nelli fülébe Tamás, és most ismét egymást ölelik, szorítják, csókolják.

Ez az ölelés azonban most másmilyen, mint ami a nagy fa alatt volt. Mintha egy nagy tenger közepén lennének, és fuldokolva kapaszkodnának egymásba. Most azonban eszükbe sem jut ez a hasonlat. Féltik az életüket, és közben kicsinek, kiszolgáltatottnak érzik magukat, míg a másikat erősnek, és védelmezőnek. Olyannak, akihez nem csak érdemes, de hozzá is kell kötni magukat, hiszen az élet ő maga. És nem csak az élet, de maga a boldogság is. Majd összeroppantják a másikat, annyira ölelik egymást. Az ajkuk már nem elégszik meg a másik simogatásával: meg szeretnék enni, magukévá tenni a már ismert puha, duzzadt párnácskákat. Most egy másik Tamás és Nelli indul felfedező útra. Annyira falják, szívják egymást, hogy már nem csak bizsereg, de fáj is a szájuk.

Csak többszöri dudaszóra eszmélnek fel. A parkírozó kijáratának a közepén állnak össze-
fonódva. Nem is értik, hogyan kerültek ide, a ki-,
és bemenő autók elé. Bizonyára sokan elmentek
már mellettük, de ez az öregúr, aki az unokáival

egy barna színű autóban ül, nem meri megkockáztatni, hogy mellettük menjen el, ezért dudál rájuk.

Egymás kezét szorongatva ugranak oldalra, és közben felszabadultan nevetnek. Talán az öreg rosszalló tekintete miatt? Vagy a bizonyosságért? Az egymásra találás örömeért? Ki tudja? De amint kitérnek a kocsi elől, még nagyobb nevetésbe törnek ki. És amint hahotázva megmerülnek a másik boldog szemében, akkor veszik észre a vékony vércsíkot, ami mindkettőjük kiharapott ajkából serken. Mint tükörképek nyúlnak egymás szájához, és törlik le az általuk akaratlanul okozott sérülést, amit aztán simogató csókokkal fejeznek be.

Nelli rövidre rágott körmű ujjai belesimulnak a fiú markába, amint kézen fogva és jó kedvűen a budai csendes utcákban folytatják a szerelmes sétájukat.

A szarkák által hozott diókat mind a ketten a zsebükbe rakták, így nem keveredhet össze azokkal, amiket most a járda szélén gyűjtögetnek, és talpukkal megtörni próbálnak. Ezen a környéken sok út mellett van diófa. A gyümölcsseit elengedő fák, mint megértő nagyapák nézik, amint a két fiatal először a lábával, majd a kezével kotorászik a levelek között, és a diókat keresi. Tamás a diótörő. Megtapossa, és ha szerencséje van, akkor éppen jól törik. Ha pedig nem, akkor szanaszéjjel megy, vagy a kemény héja miatt kiugrik a talpa alól. Ezután a Nelli markába kerül a már feltört gyümölcs, ő pedig a kicsit kinyújtott nyelvével annyira koncentrálna az elbújt és ezért nehezen kijövő darabkára, hogy Tamás azonnal fényképezni kezdi.

– Ne, ne! Már megint, Tamás? – takarja el magát a lány, de csak annyira, hogy a csodálatos kék szeme látható legyen. – Van még hely a gépedben? – kérdezi nevetve. – Mit fogsz csinálni azzal a rengeteg képpel, amit ma is fotóztál? – mondja élcelődve, és megsimítja a fiú arcát.

– Nem fogom feltenni az internetre! Vagy azt szeretnéd? – így Tamás, de ő is nevet hozzá.

– Na-na! Ez még viccnek is rossz! – mondja a lány.

– Miért? Gondolod, hogy ez komolyan az eszembe jutott? – áll meg egy pillanatra a diótörésben a fiú. – Hiszen én még azt sem szeretem, ha séta közben egy másik férfi megnéz téged. Ilyenkor olyan rossz érzés kerít a hatalmába! Mint a múlt héten is, amikor a lán-gost ettük. Tudod? Ott Szentendrén! Amíg vártunk a sorunkra, annak a kopasz öltönyös pasasnak, aki a kutyájával volt, és előttünk állt, majd kigúvadt a szeme, annyira nézett téged. És ráadásul még fel is ajánlotta, hogy menjünk eléje, te meg elfogadtad. Mintha én ott sem lettem volna, úgy viselkedett az az ember. És amikor előre mentünk, akkor meg a fenekedet nézte. De nem ám úgy, mint egy normális ember, dehogy! Le sem vette a szemét rólad! Nagyon rossz érzés volt! De te biztosan élvezted, ugye?

Nelli közben abbahagyja a dió kapirgálását. Nézi a fiút, és nem tudja eldönteni, hogy most viccel, vagy komolyan beszél.

– Én ezt észre sem vettem, te drága! – mondja, amikor meglátja a fiú arcán az őszinteséget.

– Na, ezt nem hiszem el! Még egy kicsit el is változtattad a hangodat, amikor köszönetet mondtál a hapsinak.

– Én? Elváltoztattam a hangomat? – hitetlenkedik Nelli.

– Úgy van! Ne hogy azt gondold, hogy nem veszem észre ezeket a furcsaságokat!

– De hát nekem semmit sem jelentett az a szürke szemű ember!

– Na, ugye, hogy megmondtam! Most aztán elárul-tad magad!

– Én? Ne csináld már, Tamás! Ne rontsuk el ezt



a szép napot ezzel a butasággal! – kérleli Nelli.

– Persze! Most meg én vagyok az, aki elront valamit! Igen! Nekem már most is rossz a kedvem! Látod, végig tagadtad a kutyás pasast, és most kiderült, hogy emlékszel rá! A szürke szemére! Na, tessék, ezt rakd össze!

– Tamás! Tamás! Mi vagyunk ezek? Igen! Most, amikor mondtad, már kezdtem emlékezni a kutyásra, és az is beugrott, hogy hogyan nézett ki. De ennyi, és nem több! Ha most találkozoznánk vele, talán meg sem ismerném! Kérlek, hagyjuk abba ezt a butaságot! – lép a fiú felé, és átöleli.

Tamás leeresztett kézzel tűri az ölelést, de nem viszonzza. A lány csókolgatja az összeszorított ajkakat, de miután a fiú viselkedése nem változik, megadóan ellép tőle. Tamás utána kap. Visszarántja magához, és hosszasan csókolóznak.

– Gyere, török neked diót! – mondja a fiú egy kicsi idő múlva. Hangjában nem érezni az előbbi konfliktus hatását. Mintha mi sem történt volna. Jókedvűen keresik az újabb és újabb törnivalót a lehullott levelek között. A keskeny aszfaltborítású úton csak elvétve húz el egy-egy autó. Csendes rész ez. Nelli és Tamás kézen fogva sétálnak tovább.

– Te vagy az én Holdam! Vagy én a tiéd? – kérdezi Tamás.

Nelli nem válaszol. Ismeri a fiút. Tudja, hogy meg is felel az általa feltett kérdésre.

– Igen? – kérdezi csak azért, hogy segítse továbblépni az építést a mondókájában.

– Az emberi kapcsolatok olyanok, mint a világmindenségben a bolygók, a naprendszer, és az üstökösök mozgása. Elindul az üstökös, vagy egy kiszabadult bolygó, és halad, halad egészen addig, amíg egy másik vonzásába nem kerül. De az is lehet, hogy ő gyűjt be egy kisebb égitestet maga köré.



Barangolása közben találkozik ezzel, meg azzal. Van úgy, hogy meg is áll némelyik mellett, és a holdjául fogadja, vagy éppen ő az, aki kerülgeti a másikat, de aztán egyszer csak történik valami, és megszűnik ez a fajta tömegvonzás. Akkor aztán újra elindul.

– Ó, én Napom! – fordul szerelmes szemekkel a lány Tamáshoz.

– Igen! Te pedig az én Holdam vagy! – simogatja meg Nellit a fiú komoly arccal. – Na és? Szerinted velünk mi lesz? – kérdezi.

Nelli felhúzza a szemöldökét, mert nem tudja, milyen választ vár tőle a fiú.

– Na, na? – biztatja Tamás.

– Hát, minden jó! Te vagy a Nap, én pedig a Hold, és örökké egymás körül vagyunk, miközben vonzzuk a párunkat – mondja.

– Nem ilyen egyszerű ez! – áll meg ismét Tamás. – Mi eggyek leszünk, Nelli! Egyre közelebb és közelebb kerülünk egymáshoz, és a végén a Nap és a Hold összeolvad, és egy hatalmas tűzgolyóvá válik, és az egész világmindenségben látható lesz ez az esemény. Hiszen ilyen eddig még nem volt, vagy ha igen, akkor talán százmillió évenként egyszer. És aki látja, az elvakul tőlünk, de olyan boldogság is átjárja, hogy örül a vakságának. Mint ahogy mi is. Hiszen mi, amióta megszülettünk, attól kezdve csak egymást látjuk. Csak most már nem tudat alatt, hanem közvetlenül is. Ez a legcsodálatosabb vakság, és a legcsodálatosabb egybeolvadásos megsemmisülés! – magyarázza, és úgy szorítja és rángatja a lány kezét, hogy az fájdalomában felkiált.

Tamás ekkor elengedi. Lelkesen néz Nellire. Várja a lány megértését, szerelmes közeledését. Nellit azonban egy kicsit megijeszti a fiú majdnem durvaságba hajló ereje, amivel a kezét szorította meg. Hátrább lép, és a fájdalmasan megvörösödött helyet dörzsölgeti.

Tamás előre fut a kihalt utcában, és diófa leveleket szedeget fel az út melletti füves részről. Nelli érdeklődéssel figyeli.

– Mi készül? Most mit csinálsz, Tamás? – kérdezi.

Igyekszik kedvesen kiejteni a szavakat, de érzi, hogy ez most nem a legjobban sikerült.

– Majd meglátod! – szól a válasz, és a szép nagy válogatott leveleket egymás mellé rakja a tiszta aszfaltra, és még két perc sem kell ahhoz, hogy jól olvashatóan kivehető legyen a Nelli-Tamás felirat. – Gyere, álljunk ide a betűk elé, és mondjuk egyszerre azt, hogy szeretik egymást! – hívja Tamás a lányt.

Nelli alig észrevehetően néz körbe. Itt, ahol jobbról és balról is ablakok nézik őket, más, mint az erdőben. Egyébként is, valahogy neki most nincs ehhez túl nagy kedve. Kicsit feszélyezi a fiú szerelmes ragaszkodása, a hasonlatai, de megbántani sem szeretné, ezért igyekszik megfelelni Tamás elvárásainak, és odaáll mellé.

– Egy, kettő, három! – számol a fiú, miközben vezényel, majd nagyot kiált az út közepén: – szeretik egymást!

Az arcán átszellemült boldogsággal várja, figyeli Nelli hangját, de ő bizony csak éppen hogy elmondja a két szót.

– Nem jó! Nem jó! – szól rá a fiú nevetve. – Tesék hangosan, mint én! – adja ki a parancsot, és ismét számol.

A harmadik nekifutásra aztán megelégedik a Nelli hozzáállásával, és örömeben táncra perdíti a lányt. Énekelve adja az ütemet, és húzkodja a lányt az út közepén. Nelinek egyre kellemetlenebb a fiú érzelmekitörése, ami nem akar lanyhulni. Már nem lép az énekelt ütemre. Áll mozdulatlanul egy helyben, miközben Tamás, az ütemnek megfelelően rángatni próbálja.

– Nekem ez nem jó! – jelenti ki végül a lány, és abban a pillanatban megváltozik minden. Ettől a három szótól, a budai keskeny utca, ahol a diófák maradék levele ad egy kis árnyékot, nem csak csendes, de sivár is lesz. Az eddig trillázó madarak abbahagyják a párjuk keresését, és a diók hiába gurulnak ki az út közepére, senki nem veszi a fáradságot, hogy felvegye azokat.

Apró szellő kap az első levélbe, ami az aszfalton az N betű sarkát mutatja. Felemeli és tovaröppenti. A többi szellő is rákap erre a játékra, és mire Tamás a következő kerítésig ér, a lány nevéből már minden betű eltűnik. A fiú neve viszont, mintha csak odaragasztották volna a sötét felületre, stabilan áll.

Tamás megérzi a fuvallatot és visszafordul. Talán eszébe jut a felírat, vagy esetleg szeretné még egyszer megnézni azt a helyet, ahol szerelmes boldogságában a föld felett lebegett? Ki tudja? De az is lehet, hogy egyik sem. Mindenesetre, amint meglátja, hogy már csak az ő neve maradt ott, hatalmas súllyal telepedik a szívére a szomorúság. Kerüli a lány szemét. Rá sem akar nézni, pedig érzi, tudja, hogy Nelli figyeli őt. Nem csak a neve maradt egyedül az útburkolaton, de ő is teljesen magányosnak érzi most magát. Apró kavicsot rugdos maga előtt, és ez így megy a következő sarokig. Eszébe jut a munkája. Holnap tervegeztetése lesz. Arra is fel kell készülnie, gondolja, és barátságos hanggal és arccal mondja Nelinek:

– Elment az idő. Menjünk haza, jó? Holnap kemény napom lesz, és még szeretnék felkészülni rá!

– Jó – válaszol a lány. – És mi lesz? Elmondható?

– Persze. Nincs benne semmi titok! – így a fiú, és hazáig a tervezendő épületekről, majd pedig a Nelli szerződéseiről beszélgetnek. Somsokőyék kapujában köszönnek el.

– Úgy beszéltük meg, hogy itt alszol –, mondja a lány.



– Ne haragudj, de mindenem otthon van, és tényleg készülnöm kell! – magyarázkodik Tamás.

– Menjünk le akkor hozzád! – erősködik Nelli.

– Igen, az jó lenne, de te úgy sem éreznéd jól magad, mert fél éjszaka a gép mögött leszek. És édesapádnak is megígérted, hogy itthon leszel! Nem?

– Hát jó! – egyezik bele a lány, és egy rövid csók után bemegy a házba.

Még el sem jut a szobájáig, és Tamás hiánya miatt már szinte érezhető fájdalmai vannak. A tükör előtti asztalon ásványvizes palack van. Nem tölti az időt a pohár keresésével, hanem leteker a műanyag tetőt, és a szájához emelve hangos kortyokkal iszik. Úgy érzi, teljesen kiszáradt, ezért le sem veszi a szájáról a palackot, amíg az ki nem ürül. Kimegy a nappaliba. Édesapja a számítógép mögött ül, dolgozik. Váltakal néhány szót.

– Minden rendben, Nellikém? – kérdezi, amikor a lány elindul a szobájába.

– Igen apa, persze! – válaszolja, de látszik, hogy egészen máshol jár.

Rossz érzése van. Tudja, hogy megbántotta Tamást. Azt is sejti, hogy mivel, de egyáltalán nem érzi magát hibásnak. A fiú túlpörgése időnként nem csak idegesítő, de félelmetes is, és valahogy a tudtára kellett ezt adni, nyugtatja magát.

Bemegy a fürdőszobába, lezuhanyozik. Még mindig Tamáson gondolkozik. Eszébe jut a boldogan nevető barna szeme. Látja, vagy inkább érzi, amint végignéz rajta. Jól eső bizsergés indul el a melle tájékán, amikor eszébe jutnak Tamás ötletei, amivel kifejezi a szeretetét. Amikor séta közben egyszer csak elkezdett vele szaladni a Duna parton, a Margit-szigeten. Előtte sétáltak, nem készültek a futásra. Ő egyébként sem szereti ezt a testmozgást, de a fiú erősen fogta a kezét, és nem volt apel-



láta. Utána lihegve borultak egymásra egy pad mellett.

Nem is tudja, most miért pontosan ez jut az eszébe. Talán a szeme, Tamás boldogsága miatt. Akkor jött rá arra, hogy talán ő rajta is ennyire látszik a boldogság. Most szemben áll a szobai tükörrel. Már megtörülközött, és hálóing van rajta. Figyeli magát, az arcát. Megpróbál mosolygósra grimaszolni, de az eredmény láttán két nagy könnycsepp indul el a szeme sarkából. Leül az asztal előtti székre. Most érti meg, hogy mi a baja, és a félelem összeszorítja a szívét. Csak aprókat tud lélegezni. Erőnek erejével lelassítja a levegővételének az ütemét, miközben nagyokat sóhajtvá tölti meg a tüdejét. Relaxálni próbál, mert úgy érzi, hogy most minden, ami eddig működött benne, megáll. A fülében hallja a szíve ügyetlen összevissza dobbanásait. Elfogy a nyála, és a nyelve szinte fáj.

Nincs ereje. Fel kellene állnia, de nem meri megkockáztatni, mert attól fél, hogy azonnal összeesik. A szeme is homályosan látja önmagát. Nem törli le a könnyeit, ezért nem tudja, hogy a miatt van-e ez a majdnem vakság, vagy más okozza. Becsukja a szemét. Így jobb. És akkor zokogás formájában hangosan is kitör belőle a feszültség. Még szerencse, hogy az édesapja csak zenei háttérzaj mellett tud dolgozni, így nem kell neki magyarázkodnia.

A teljes összeomlás után egyre tisztábban látja önmagát. Tudja, hogy hiba volt, ahogy lereagálta a fiú boldog önfeledtségét, de azzal is tisztában van, hogy szeretik egymást, és most az ő kezében van a lehetőség a kapcsolatuk megmentésére. Már éjfélhez közelít az óra mutatója, amikor felöltözik.

– Bemegyek Tamáshoz! – mondja az édesapjának, aki még mindig a számítógép mögött ül.

– Természetesen, kislányom – válaszolja. – Van valami probléma? – kérdezi.

– Nem, már nincs! – feleli a lány, de az arca nem ezt mutatja. Szemlátomást feszült. Az egyébként lágy vonások mintha megbénultak volna az arcán.

Most az autójával megy. Sietve indít, és azon fohász-kodik, hogy még nyitva találjon valamilyen üzletet.

Egy óra múlva már Tamás pesti garzonjában ülnek meztelenül a kicsi asztal mellett, és süteményt majszolnak, amihez könnyű pezsgőt kortyolgatnak. Nelli szeme olyan kéken ragyog, mint talán még soha, Tamás pedig boldogságában csak azért nem emelkedik fel a nehézségi törvényt leküzdve, mert a lány fogja. Egyébként is megtanulta: nem szabad ilyen, és ehhez hasonló mutatványokkal megijeszteni a szerelmét.

Az őszi harmadik hónapja szokatlan hideggel köszönt be. A szerelmespár hétköznap Nelliéknél lakik, a budai villában, de most még csak Tamás van itthon. Már egy jó ideje élnek ezt a kétlaki életmódot. Hét közben itt, a hét végén pedig nála, a pesti garzonban vannak. Így praktikus, hiszen hét végén a lány édesapja általában ügyel, ők pedig akkor mennek el valamerre. Színházba, moziba, vagy egy jó zenét meghallgatni, és könnyebb hazasétálni a belvárosi lakásba, mint ide, a hegyre, taxival feljönni.

Tamás, ha egyedül van itt, nem szeret a nappaliban leülni se egy könyv mellé, se a tévé elé. Még sem ott hon van. Most is bejön ide, a lány lakrészébe, és itt próbálja valamivel elütni az időt.

Nem jó ez a várakozás. Neki is lett volna még dolga bent az irodában. Társát, Balogh Zolit még bent hagyta, amikor eljött. Általában fél hét, hét órára érnek haza minden nap. Nem beszéltek meg, de így alakult ki az együttélésük alatt. Nelli hazafelé jövet hoz valami vacsorának valót, vagy éppen rendel, és aki itthon van, az veszi át a szállítótól.

Felkapcsolja a mennyezeti lámpát is, és unalmában rendezgetni kezdi a könyveket az asztalon, majd nekiáll a polcnak is. Észre sem veszi az idő múlását. Korogni kezd a gyomra. Ez a semmihez sem hasonlító hang egy pillanatra betölti a csendes szobát. Tamás elneveti magát, és az órára néz. El sem jut a tudatáig, hogy mennyi az idő, amikor megszólal a telefonja.

– Halló! Hol vagy Nelli?

– Jaj, ne haragudj! Nem sokára megyek! – így a lány.

A háttérből beszédzsongás, és poharak összekoccanásának a zaja hallatszik.

– Hol vagy? – kérdezi Tamás.

– Az Edinának szülcsi napja van, és beültünk



ide egy percre – magyarázkodik a lány. A hangján érezni lehet az ital hatását.

Tamás nem válaszol. Nézi a falon az óra számlapját: az óramutató közel jár a kilenchez. „Hát ezért korog a gyomrom!” – fut át rajta.

– Ne haragudj Tamás, nemsokára fogok egy taxit és indulok. Elfelejtettem, hogy ma van, és ezért nem mondtam. Tudod, neki vettük azt a szép selyemsálat!

– Nelli figyelj, te következel! – hallja Tamás a telefonból, amint Edina hívja a lányt.

– Ne haragudj! Látod, ezek nem tudnak meglenni nélkülem! A vacsora a hűtőben van. Melegítsd meg, légszi! Jövök, sietek! Csók, csók! – mondja kapkodva, és kikapcsolja a készüléket.

Kun Tamás felöltözik. A lepakolt könyveket nem rakja vissza, a villanyt viszont lekapcsolja. A villa kapujában találkozik Somoskőy főorvossal.

– Már el is, Tamás? – kérdezi tőle.

– Igen, most sok a dolgom! – válaszolja.

– És Nelli? – fogja meg a kezét az orvos.

– Kicsit később ő is jön! – mondja, és sietős léptekkel elmegy.

A buszon állva azon töri a fejét, hogy az irodába menjen-e, vagy inkább haza. Telefonál Balognak, aki éppen akkor ér a lakásába. Tamás az iroda mellett dönt. „Legalább haladok a dolgaimmel!” – gondolja, és fél óra múlva már a biztonságot adó irodájuk szagát szívja be.

Felkapcsolja a világítást, és bekapcsolja a rádiót. A zene, ami a tervezés alatt is állandóan szól, a megszokott melegséggel tölti el. Most valamiért tele van tettvággyal. Az utóbbi időben, ha nem is hanyagolta el a munkáját és a feladatait, de azért a Nellivel való együttélés miatt sokszor háttérbe szorította.

Balogh Zoli rendes társ. Sok olyan munkát átvett



tőle, amit azelőtt ő csinált. Most majd másként lesz, határozza el, és ettől máris könnyebb a lelke. Jó kedvvel szedegeti elő a restanciáit. Sorba rakja maga elé, és megnyitja a gépben a megfelelő oldalakat. Tele van kreativitással. Most minden annyira egyszerű és magától értetődő. Alig van olyan probléma, amire ne azonnal, vagy egy kicsi gondolkodás után találna megoldást. Rendelőintézetet terveznek. Belenéz ebbe is. Már hetek óta dolgoznak rajta, sőt, van az már két hónapja is, és most, amikor megnyitja a programot, majd kiböki a szemét a bejárat megoldatlansága, és a lépcső sete-sutasága. Papírt tesz maga elé. Ő először mindig így tervez. Aztán meggondolja magát, és a gépen megnyomja a nyomtatás gombot. Odamegy a másolóhoz, és kiveszi belőle az elkészült alaprajzot. A metszet, és az egész majdan megépülő épület benne van a fejében. Tökéletesen el tudja képzelni, és látja is maga előtt a tömegét, a színét.

A színes ceruzái maguktól találnak az ujjai közé. Először a kiterített rajzon hagynak nyomot maguk után, aztán a skicc pausz következik, és Tamás egyszer csak azt veszi észre, hogy a villamos csattogó hangja, a troli sivítása, és az autóbuszok megállóhelyi trillázása szűrődik be az irodába, megzavarva a halk zenét.

Már derengeni kezd a nagyváros feletti borult égbolt, amikor Tamás bezárja maga mögött az ajtót. Hazamegy a garzon lakásába. Feltekeri a fűtést, és fürdés nélkül, jó alaposan betakarózva, az alkotástól feltöltődve, de kicsit mégis kiürülve fekszik le. Még megnézi a telefonját, hogy nem kell-e a töltőre raknia. Csak most látja, hogy három nem fogadott hívása van. Mindegyik alkalommal Nelli hívta, és ő észre sem vette, meg sem hallotta, pedig nem volt lehalkítva a készülék.

Majdnem dél van, amikor kinyitja a szemét. Nagyot

nyújtózkodik. Nem kell fel azonnal. Fekszik a hátán, és nem jut eszébe semmi. Nagyon jól érzi magát. Tudja, hogy mennyire fontos ő a Kun és Balogh építész irodának. És amikor ezt így megfogalmazza magában, nevetni kezd. Hangosan és jó ízűen.

Megszólal mellette a telefonja. Kezébe veszi. Zoli az.
– Szia! – szól bele.

– Hát te nem vagy semmi, Tamás! Bent voltál egész éjszaka? Öregem! Ne vedd hízelgésnek, de már nagyon vártam, hogy megint előjőjjön belőled a Kun kreativitás. Az egyetemen is pontosan ilyen voltál. Amikor már mindenki bedobta a törülközőt, akkor te egy perc alatt olyan ötletekkel jöttél elő, ami ugyan ott volt előttünk, és mi is ki találhattuk volna, de mégis te kellettél hozzá. Lazán, csuklóból. Mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne. Köszöntelek a csapatban barátom és társam! – lelkendezik.

– Én eddig is ott voltam, csak hagytam, szenvedj meg egy kicsit a megrendelővel és a társtervezőkkel együtt.

– Haha! Jössz be? – kérdezi nevetve Balogh.

– Igen. Közben küldd el kérlek a statikusnak, és a gépészeknek is az új megoldást! Biztosan örülni fognak, mert így könnyebben beleférnek.

– Jó! Oké! Addig előveszem az óvodát. Ott is van egy-két probléma.

– Azért hagyjuk az embert egy kicsit pihenni is! – szól közbe Tamás nevetve, de már az ágya szélén ülve.

Közben bejövő hívása van. Elköszön Baloghtól. „Nelli”, írja ki a kijelző. Úgy dönt, most annyira jól érzi magát, ezért nem veszi fel. Még nincs felkészülve arra, hogy meghallgassa a lány magyarázkodását.

A fürdőszobában csak futólag néz szembe a több hónapja a tükörre rajzolt Nelli képpel. A lány kék szemeivel a távoli, számára nem látható dolgok felé figyel. Tamást most egyáltalán nem érinti meg az

időnként életre kelő tükörrajz. Régebben előfordult, hogy grimaszolt rá, ha éppen olyan volt a hangulata. Volt, amikor fogkrém is került a lány arcára, és bizony csókot is sokszor érezhetett már Nelli tükörajka. Most sem ez, sem az nem történik. Igaz, le sem törli, hiszen a lány már eggyé vált a tükörrel. Hiányozna neki, ha nem látná, amikor szemben áll a mosdóval. De most erre nem gondol. Sőt, a lányra sem. Az óvodán jár az esze. Egy teljesen letisztult, díszítésmentes épületet szeretne tervezni. Olyat, ami a kétszintes házon is megmutatja a végtelenbe hajló nyugodt biztonságot. Ami nem punnyadt melegséget sugároz a belépőnek, vagy a szemlélőnek, hanem a tisztaság desztillációját. Nem arról van szó, hogy tisztítószer szaga ne terjedjen, vagy sáros, piszkos cipők ne kerüljenek be, és az is természetes, hogy ételmaradék is előkerül, no meg előfordul majd, hogy némelyik gyermek bepisil, de ennek a háznak mindezek felett kell a langyos, tiszta biztonságot adnia. Azt, amiben mindenki ugyanazt érzi. Ezt pedig csak a végtelenben lehet elérni. „Ilyet akarok!” – határozza el, és füttyörészve viszi le a biciklijét a ház elé.

– Jó napot! – köszön rá Ilonka néni.

A kilencven körüli, vékony alkatú, de feltűnően mély hangú asszonyt mindenki tiszteli és szereti a házban.

– Csókolom, Ilonka néni! – feleli mosolyogva Tamás.

– Na, adjon már egy cigarettát, és utána mehet! – állítja meg az idős hölgy.

Az építész nem dohányzik, de azért mindig tart magánál egy doboz jó minőségű füstölni valót, amire még régebben szokott rá. Betti füstölt, és előfordult, hogy nem volt mit, így aztán ő előre gondoskodott róla. Most is ott van a hátitáskájában a régi, bontatlan csomag még az előző időszakából. Ebből kínálja meg Ilonka nénit.



Dr. Somoskőy Nelli hiába igyekezett hazafelé Edina születésnap bulijáról, már van éjfél is, amikor a budai villa kapuja előtt kiszáll a taxiból.

Jól érezte magát. Nem csak a megszokott ismerősök, és kollégák voltak hivatalosak az egyik belvárosi pláza éttermének az elkülönített helyiségébe, hanem, általa eddig nem ismert érdekes férfiak és nők is. Sokan összejöttek.

Először a saját irodájukban dolgozó kollégákkal beszélgetett, de aztán valahogy odaverődött egy másik társasághoz, akiből senkit nem ismert. Két férfi szórakoztatta a többieket. Az egyik, a feltűnően mélyen ülő sötét szemű, alig leplezett kíváncsisággal nézett végig rajta. Nem volt szemtelen ez a vizslatás, inkább olyan adatgyűjtésszerű. Máskor, ilyen esetben előfordult, hogy elpirult, de most nem ez történt. Ő is érdeklődéssel nézett vissza a sötét, majdnem fekete szemű férfira. Barna öltönyében, a hozzáillő, világos bézs ingében, és a frissen fodrászolt hajával azt a benyomást keltette, mintha nem is ide készült volna. Nelli, és a rajta kívül még legalább ötven köszöntő utcai öltözékben, vagy sportos, kényelmes ruhában evett, ivott, és beszélgetett az üresen elég nagynak tűnő teremben. De nem most, amikor ennyi ember zsúfolódott össze a középen megterített asztal körül.

– Latfai Zsolt! – nyújtott kezet a férfi a lánynak.

– Somoskőy Nelli! – vizionozta a lány a bemutatkozást.

– Vigyázz vele, mert meggyógyít! – szólalt meg mellette nevetve Edina. – Ő ugyanis a nagy, és híres természetgyógyász, a füvek ismerője – folytatta.

– Ki beszél itt fűről? – nézett körbe szintén nevetve a Zsoltként bemutatkozó. – Van valahol? Edina! Mondd, merre, kitől? Jó bulit rendeztél, ha az is van itt!



– Óóó, te bolond! – húzkodta meg a férfi szakállát. – Hát tudnék én ide úgy bármilyen füvet is hozni, hogy te nem szúrnád ki már messziről a megérezéssel?

– Hát, valóban nem! – hagyta rá Latfai.

– Na, látod, aranyom! Ő az, aki vagy gyógyít, vagy éppen az ellenkezőjét teszi. Így aztán előbb, vagy utóbb, de mindenki a páciense lesz. Ne nézz a szemébe, mert csak így tudod megúszni a fotelében üldögélést, és az üveggömb nézegetését!

– Már megint milyen üvegről beszélsz, Edina? – kérdezett közbe a férfi, ezzel is utalva arra, hogy nem először évődnek egymással. – Már ezerszer elmondtam neked, hogy én nem sámán vagyok! Én a természet erejével segítek azokon, akik ezt igénylik.

– Jól, van, jól van! Nyugi, Zsoltika! – simította meg Edina a szőrös arcot. – Nincs üveggömb! Így jó?

– Na, látod, tudsz te! – lehelt egy csókot az ügyvédnö kezére.

– Csak azt nem tudom, hogy akkor miért tartasz otthon fekete macskát, és mi az a gömbölyű, ami le van takarva az asztalodon? – kérdezte nevetve, és máris tovaröppent.

Közben már csak hárman álltak egymással szemben. Nelli, és a két férfi. A többiek, akik pár perce még szintén itt voltak és beszélgettek, már odébb álltak. A meghívottak némelyike leparkírozott valamelyik sarokba, esetleg leült egy székre, és onnan el nem mozdult, de a többség állandó mozgásban volt.

–Nincs ám egyik sem! – eszkuzálta magát Nelinek a férfi. – Edina szeret élcelődni.

Aki talán meghallotta a nevét, mert:

– Géza! Jól érzed magad? – kérdezte jó házigazdaként a természetgyógyász mellett szótlanul álldogáló férfit, de a feleletet már nem várta meg. Gézáék már csak a merészen kivágott blúzból kilátszó barna hátát látták.

– Jól! – hallatszott azért a csendes válasz, de ezt inkább már csak önmagának mondta a kicsit őszülő, rövidre nyírt szakállas, középtermetű, vállas férfi. A kockás ingének az ujja félig fel volt hajtva.

Nelli és Zsolt majdnem egyszerre kértek tőle Edina nevében is elnézést.

– Tudod, milyen az Edina? – mondta a természetgyógyász férfi.

A szőrös arcú és rövid hajú ember nem válaszolt. A kezében tartott poharat nézegette, mintha valami fontos vizsgálatot végezne a narancs italon.

– Én Somoskőy Nelli vagyok – mutatkozott be a lány, megtörve a kínos hallgatást. – Az Edina kolléganője.

A halk hangú férfi lassan, mint aki nem biztos abban, hogy neki szólt-e a lány, emelte fel a fejét a pohárról, és fogta meg a felé nyújtott kezét. Nelli erős, izmos, és nagyon jó meleg tenyeret, és ujjakat érzett. A férfi hosszan fogta a kezét, és közben áthatóan nézett a szemébe. A zöld cirmos, világos barna, mély árokban ülő szempár bizalmatlanságot és érdeklődést egyaránt kifejezett.

– Molnár Géza – mondta, és a hosszúra sikerült kézfogást mintegy megbánva, ismét a kezében tartott narancsitalos pohárhoz menekült.

– Edina barátja vagy? – kérdezte tőle a lány.

Már csak ketten álltak a kivetítő vászon mellett. Edinát lepték meg a róla készült, és kicsit összefaragcsált képekkel és videó felvételekkel. Igazi érzelembombaként robbant az elkészült anyag. Volt abban minden. Némelyik kép és felvétel talán már a jó ízlés határát is súrolta volna, ha nem barátok között történik a vetítés. No meg, ha nem tudta volna mindenki, hogy a képek nagy része nem is az Edináról szól, csupán a fejét, az arcát, a kezét, vagy éppen a kedvenc cipőjébe bújtatott lábát applikálták rá

az arcpirító pózban beálló, vagy fekvő személyre. A körülbelül húszperces előadás elején bizony megállt a levegő a helyiségben, de később egyre többen és többen kezdtek el rajta nevetni. Mikor aztán Edinából is kibuggyant a felhőtlen kacagás, attól kezdve még a mellettük lévő nagytermet is betöltötte az időnként egyszerre feltörő nevetés. Görnyedtre röhögtek magukat. Nem csak a szemükből folyt a könny, de az orrukat is alig győzték fújni. Egymásra támaszkodva, őrjöngve nevettek. Minden erő kiszállt a lábukból, amikor a szőrös lábú és karú, negyven kilósnak látszó Edina tekergett a vásznon, és közben feliratozva ezt mondta: „Most a fogyókúra tablettá gyártóját, vagy a fitness klubbot pereljem be? Azt hiszen, mind a kettőt! Ha már rendszeresen szőrtelenítenem kell magamat, és többet is kell ennem, legalább fizesse meg valaki!”

– Igen! – válaszolt a férfi, és a poharat tartó keze a vászon elé lógott.

A fal elé leengedett fehér anyag adta a világítás nagy részét. A készülék, ami fényt vetített rá, a mennyezet alá volt szerelve. Géza mozdulatlan, poharat tartó kezének árnyéka Nellinek eszébe juttatta a vetítést.

– Jó volt a köszöntő! – mondta a férfinak, és a vászonra mutatott.

– Aha! – szólt a válasz, de a zöldes szempár nem nézett fel a narancsos pohárról.

– Te mindig ennyire zárkózott vagy, vagy nem érzed jól magad? – érdeklődött a lány.

Belső kényszert érzett, hogy kimozdítsa ezt az embert ebből a furcsa állapotából. Megszokta, hogy általában vele foglalkoznak, és neki csak irányítania kell az eseményeket, de ez a férfi úgy viselkedik, mintha a legszívesebben azt szeretné, hogy ő ne legyen itt, vagy ne szóljon hozzá. Egyre nagyobb érdeklődéssel nézte a nála alig magasabb, vállas, és domborodó



mellkasú, negyven körüli férfit, aki nem választott a feltett kérdésre. Nelli azonban nem sértődött meg, sőt, ellenkezőleg! Elnézte a poharat tartó kezét, amin az apró szőrszállak barnák, és a férfi szakállától és a hajától eltérően, nem volt köztük ősz.

Most már mind a ketten a narancsos poharat figyelték. Időnként Nelli a férfi szemét kereste, de hiába, ezért ő is a mozdulatlan ujjakkal szemezett.

– Nekem nagyon jó barátnőm az Edina. Nem is gondoltam, hogy ennyire sokan leszünk. De nem baj! – vágta rá, mert a megfigyelt ujjak megmozdultak. – Sőt, így talán még sokkal jobb is. Kíváncsi lennék, hogy az itt lévők közül hányan szakmabeliek? Érdekes emberek lehetnek most itt. Itt van például ez a Latfai is, a természetgyógyász. Mindenre gondoltam volna, csak arra nem, hogy kuruzsol, illetve, hogy fűvel gyógyít! – mondta, és közben aprót nevetett. – Te mit csinálsz? De ne is mondd meg, inkább kitalálom! – ért hozzá futólag a poharat tartó kézhez.

A férfi erre már felemelte a fejét, és kíváncsian nézett Nellire. A lány azt gondolta, hogy mondani akart valamit, ezért kivárt, de hiába.

– Akkor kezdjük! Nem kell semmit sem mondanod, úgy is kitalálom! – nevetett.

Kezdte élvezni ezt a különleges beszélgetést. A férfi a némaságával nagyon izgatta.

– Nézzük csak! – járta körül.

Jól megnézte magának. Arányos, erős testalkat, a szokottnál vastagabb, izmos nyak, kitaposott könnyű cipő, és farmer, amit bizony már jó lett volna kimosni. Az inge tiszta, és látszott a férfin, hogy szereti, ha ez van rajta. Lezserül, természetesen viselte. Ékszer, nyaklánc, vagy gyűrű nem volt rajta. Napcserzett arca egészséges külsőt sugárzott.

– Mit csinálsz? – súgta a fülébe a mögötte elsétáló barátnője.



– Mi csinál ez az ember, ha nincs itt? – kérdezte halkan.

Edina mosolyogva súgott valamit a fülébe. Géza ebből semmit nem vett észre, hiszen a lány akkor éppen a háta mögött volt.

– Na, akkor kérdezhetek? – fordult eléje.

A férfi ránézett, és bólintott.

– Zongoraművész – mondta komolyan Nelli.

– Úgy van! – hagyta rá Géza.

– Na, ne már! – nevetett felhőtlenül a lány. – Úgy is tudom, hogy mit csinálsz, hiszen megsúgta az Edina, és most akármit is mondhattam volna, te azt is rám hagyod. Direkt egy elképzelhetetlen foglalkozást találtam ki neked!

– Igen? – kérdezett közbe a férfi.

– Igen. Hiszen ezzel a szálkás, erős karokkal, no meg, már meg ne haragudj, hiszen nekem tetszenek a rövid ujjú férfiak, de a zongorának már nem annyira, nehezen elképzelhető, hogy zongoraművész vagy! Nem de?

– Hááát? – tette le a közeli asztalra a már megmelegedett italt a férfi, és az ujjait tördelte.

Nelli most egy kicsit tanácstalan volt. Mintha a férfi nem értette volna a viccet, és talán egy kicsit meg is sértődött. Vagy ennyire jól tud színészkedni, és most szeretné őt elbizonytalanítani? „Bizonyára elővette a pókerarcát, amit a férfiak egyébként is élvezettel tesznek! – jutott eszébe, és elhatározta, hogy ő is erősíteni fogja ezt a vonalat. – Kíváncsi leszek, hogy meddig bírja?”

– És miket szoktál játszani? – kérdezte.

– Szépeket, nagyon szépeket! – válaszolta a férfi, amin aztán teljesen lefáradt a lány, hiszen ilyen sokat még nem is szólt hozzá.

„Ez nagyon jó csinálja! Tényleg! A végén még el is hiszem!”

– Bővebben? – kérdezte. – Klasszikusokat, vagy inkább modernet?

– Az első fogalmat ismerem, de a másodikat elég nehéz körülhatárolni! – mondta a zöld szemű. – Én mindenestre magamat játszom. Pontosabban az én zenémet zongorázom, ütöm, élem, hiszen az egész élet egy zene. Egy különleges, csodálatos dallam, ami akkor születik, amikor meglátjuk, meghalljuk, megérezzük az anyaföldet, az édesanyánk illatát, hangját, a levegő ízét, a patakok csobogását, a világ élőlényeinek az örömét, amivel köszöntenek bennünket, amikor találkoznak velünk. Mindenkinek megvan ez az egyedi szimfóniája, csak meg kell hallania, és ha tehetsége van hozzá, akkor le kell tudnia játszani, vagy festeni, vagy éppen szoborba önteni. De lehet bármi, csak éppen tudnod kell, hogy az vagy te! Az én zeném én vagyok. Én magamat játszom: az én dallamomat, szimfóniámat zongorázom, és elsősorban magamnak, és a saját örömömré. Én kellek hozzá! Ezt senki más nem tudja, csakis én. És ha másokat is abban részesítek, hogy meghallgathatnak, az csak és kizárólag azért van, mert szeretném, hogy ők is megtalálják a saját szimfóniájukat, és ezáltal teljes életet éljenek.

Nézd csak meg! Mindenki éli napról napra az életét. Intézi a dolgait, végzi a munkáját. Autót vesz, majd házat, lakást épít. Gyereket szül, vagy csinál, és boldog, mert családot alapított. Elmennek nyaralni. Még távolra is eljutnak. Télen nyaralnak, vagy síelnek, esetleg mind a kettőt. És mégis érzik, és tudják, hogy valami nincs rendben velük, és ekkor kezdődnek a problémák. Hibás a férj, a feleség, az anyós, az após, a gyerek, a kormány, meg mindenki. Nem hozza ki a postás a levelet, nem jön a gázos, amikor kell, nem takarítják a járdát, rosszak az utak, a rendőr sincs ott, ahol kellene, és még sorolhatnám. Pedig csak egy

valaki maradt ki. Önmaga. A saját életének dallama, szimfóniája. Amit, ha kiszed önmagából, akkor azon nyomban teljes lesz az élete. Hiszen ráérez, rádöbben, és tudatosul benne, hogy ő egy különleges, megismételhetetlen lény, aki attól kezdve, hogy meghallotta, és meglátta önmagát, már világít. És ezzel a láthatatlan, csak érezhető, dehogys csak, sőt, inkább, de nem, egyik szó sem a megfelelő, egyszerűen kikerülhetetlenül érezhető fénnel olyan világosság költözik a lelkébe, a tudatába, hogy attól kezdve egy feladat lesz.

– Igen, és mi az a feladat? – kérdezett közbe a lány, miután a csodálkozástól sikerült erőt vennie magán.

– Az, hogy mások is megérezzék ezt, hogy mások is megtalálják a saját világításukat! – mondta a férfi.

És akkor Edina megfogta a kezét, és odavezette a terem másik oldalán lévő zongorához. Nem kellett senkinek sem szólnia. Amikor Molnár Géza odaért a zongorához, már mindenki felé fordulva várta, hogy mit fog csinálni.

Először egy puha fehér vászonnal aprólékosan még fényesebbre törölgette a sötét színű faborítást, aztán levette a cipőjét, és az időközben kihozott lavórban megmosta a lábát. Egy másik tálban pedig megmosta az arcát, és a kezét. A székhez eddig még hozzá sem ért. És amikor mindezzel végzett, felnyitotta a zongora fedelét, és kitámasztotta. Mezítláb ült le eléje.

Síri csend volt a teremben. Még az étteremből sem szűrődött be a zaj. Egy nő a bejárati ajtó közelében egy poharat tett le az asztalra, és véletlenül hozzákocantotta a mellette lévőhöz. Géza megrázkódott, a jelenlévők nagy része pedig rosszalló pillantásokat küldött a nő felé.

A férfi ismét erősen koncentrálna nézte a zongora csontberakásos billentyűjét, aztán felemelte a kezét. Most nem a zongorát, hanem a kézfejét nézte, és csak



lassan engedte le. Egy pissenést sem lehetett hallani. Mindenki, aki ott volt, érezte és tudta, hogy most valami olyan eseménynek a részese, ami az egész életére hatással lesz. Az idegek pattanásig feszültek. Nelli is teljesen a hatása alá került a férfinak. Tudta, hogy zenét fog hallani, de azt is érezte, hogy az előadás már elkezdődött. Mert már nem a hang, amit majd a zongora ad volt a lényeg, hanem ez az egész, amiben most ő, és itt mindenki benne volt.

Géza keze lassan ereszkedett le a legszélső billentyűre, és hosszan, nagyon hosszan szólt az az egy, és nagyon mély hang, ami a tisztasága mellett is a végeláthatatlan mélységet hozta elő. A hallgatóság megkönnyebbült. Sokan megmozdultak, lazítottak, és a feszes tartásuk megváltozott. Géza pedig leütötte a következő, az előbbi melletti billentyűt. És ez így ment tovább egy teljesen különleges és utánóztatlan ritmusban. Csak a hangok egymásutánisága volt az állandó, minden más változó. Különbözőek voltak a közbeni idők, és a hangok hossza, és az egész hangzásnak olyan volt a ritmusa, mint a Géza élete. Hol lassú, és elgondolkozó, sokszor percek teltek el a következő lépésig, míg máskor alig lehetett élvezni a gyorsan leütött elhalló hangot, olyan hirtelen jött a másik. Talán egy jó félóra is eltelt, mire a végére, a vékony, éppen csak meghallható hanghoz értek. Csendben hallatta magát a zongora utolsó húrja. Mint egy mindennel megbékélt ember, aki már tudja, hogy vége mindennek.

Géza az utolsó hang után hosszan ült. Keze a zongora tetején feküdt, miközben ő előre hajolva sírt. Könnyei csendesen potyogtak az élete billentyűire.

A terem hallgatósága mozgolódni kezdett. Némelyikük azt gondolta, hogy vége az előadásnak, amikor Géza hirtelen felemelte a kezét, és lecsapott. Örjögő



ütemmel verte a zongora billentyűit. Már nem volt elég a keze, a mezítlábas lábát is bevetette. Előbb az egyiket, majd a másikat. Most is kirajzolódott egy dallam, ami újra és újra visszatért, de közben, mint egy őrzöngő, boldog, és feltámadó szélvész rohangu a billentyűkön, egyiket sem kihagyva, de már egyszerre tíz, tizenötöt is leütve.

Nelliék tudták és érezték, hogy közelít az előadás vége. És amikor egy nagy hangzás után, egyetlen meleg hang szólt hosszan, mindenki örömmel, ujjongva kezdett tapsolni.

Molnár Géza nagyon lassan állt fel a zongorához tett székről. Nem hajolt meg. Csupán azért, hogy felhúzza a kitaposott cipőjét, amit mezítláb, zokni nélkül hordott. A tapsolás közben abbamaradt, és síri csendben figyelték az öszülő férfi ténykedését, aki lecsukta a zongora fedelét, majd a fehér puha vászonkendővel ismét letörölgette. Minden részét alaposan megdörzsölte, és miután végzett, a szemével Edinát kereste. Az ügyvédnő ollóval és irónnal a kezében lépett hozzá. Géza kiterítette a zongora tetejére a fehér anyagot, és nagy betűkkel ráírta: „Ma megosztottam veletek az életemet! Kérlek, vigyázzatok rá! Óvjátok, védelmezzétek, ültessétek el magatokba, hogy aztán a boldogság fája nőjön ki belőle! Kívánom, hogy a fa virágának az illata, majd pedig a gyümölcse segítsen megtalálni önmagukat! Molnár Géza.” Még ráírta a dátumot is, majd az ollóval az egészet apró darabokra vágta.

– Barátaim! – szólította meg Edina a hallgatóságát.
– Molnár Géza mindenkinek ad egy darabot a kendőből, aki részt akar venni ebben a különleges születésnapi varázslatban. Oda teszitek, ahová szeretnétek, de a lényeg az, hogy mindig magatokkal kell hordanotok. Ha a szíved közelében van, akkor a lelken keresztül éred el magad, ha a hasadnál

landol a kendődarab, akkor az egészségeden keresztül jutsz oda. De például, ha a karod, vagy a lábad érzi a Géza zenéjének, életének az erejét, akkor nagy valószínűséggel valamilyen sport segít az önmagad megtalálásban. A legnehezebb a művészetek azonosítása, hiszen a közvetítő, vagy másként a köldökzsinór, bármi lehet! – magyarázta, és máris osztogatta a kicsi kendődarabokat a sorban állóknak.

Nelliék még mindig annyira a hatása alatt voltak a történeteknek, hogy egyáltalán nem beszélgettek. Nagy csendben vették el a kendődarabokat, és többnyire megnézés nélkül tették el. Mindenkinek jutott, és egy sem maradt. Ezt csak a lány vette észre. Ez, hogy lehet, tette fel magának a kérdést, hiszen senki nem tudta, hogy mennyien voltak ott pontosan, és azt sem lehetett kiszámítani, hogy ki fog majd belőle kérni, és ki nem. Még akkor is ezen gondolkozott, amikor már elindult a beszédzsongás a teremben, és nyugodt, vagy inkább üres arckifejezéssel, és az elmaradhatatlan narancsitalos pohárral Géza megállt előtte.

– Azon gondolkozom, hogy vajon honnan tudtad, hogy mennyien kérnek majd tőled a kendőből? – kérdezte tőle.

– Nem tudtam – válaszolta halkán.

– Hát akkor?

Géza fáradt mosollyal tárta szét a karjait.

– Az embert fogantatásától kezdve csodák érik. Ez is egy ilyen csoda, és nem is olyan nagy. Ha nyitott vagy, akkor észreveszed, és úgy éled az életedet, ahogy az elvárható egy csodától, hiszen minden élőlény egy csoda. Gondold csak meg! Hát nem csoda az, hogy éppen te lettél, te fogantál meg? Nem csoda az, hogy valami, vagy valaki úgy döntött, ennek a világnak szüksége van egy kék szemű gyönyörűségre?

Nelli nem hitt a fülének. Ez az ember vagy meg

sem szólalt, vagy pedig túl sokat beszélt, és ráadásul most már udvarolt is.

– Ez nem udvarlás! – mondta Géza, mintha olvasná a lány gondolatait. – Ez egyszerűen tény. Mint megannyi más, amit természetesnek veszünk, pedig csoda. Te például természetesnek tartod, hogy egy egyszerű dolgot mondjak, a járásodat, a látásodat, pedig milyen sok ember van, aki nem tud járni, aki nem lát, és csodaként emlegeti, ha olyan élményben lenne része, mint neked! – magyarázta, de csak a szája és a szeme mozgott, a keze mozdulatlan volt.

Nelli hallgatta ezt a különös férfit. Nem figyelt már arra, hogy mit mond, az emberen próbált eligazodni. Egyéb témákat is szóba hozott, de Géza vagy nem hallotta meg, és továbbra is a saját hangjáról, szimfóniájáról beszélt, no meg a csodákról, amik akkor is megtörténtek, ha egy kicsit kortyolt a narancsos italából, vagy pedig mély hallgatásba süllyedt.

– Úgy tudom, testnevelő tanár vagy – mondta neki a lány, amikor éppen egy ilyen szünet alakult ki.

– Aham – szólt a válasz.

– És?

– Mit és?

– Kiket, hol, és egyáltalán? – kérdezte Nelli, de a férfi még jobban begubózott. Úgy állt vele szemben, mint egy erős pózna. – Most mi van? Megbántottalak? – aggodalmaskodott, de feleletet erre sem kapott.

Így álldogáltak egy jó ideig, amikor a táskájában megszólalt a telefonja.

– Bocsánat! – mondta, és kinyitotta a készüléket. – Szia, Tamás! Jaj, ne haragudj, mindjárt megyek, indulok! Az Edina szülcsi napi bulija van. Tudod? A vacsora a hűtőben van. Sietek haza! – mondta, miközben Edina kiabált feléje:

– Nelli, gyere, mert rád várunk!



Ezután már annyira gyorsan elment az idő, hogy közel éjfél volt, amikor újra az órájára nézett. Géza kitett magáért. A társaság központja volt. Többet nem zongorázott az éjszaka, de sok saját költeményt szavalt. Sokat ott helyben talált ki.

– Mindennek az alapja a ritmus! – mondta teljesen átszellemült arccal. – Nem az a lényeg, amit a szövegből megértesz, hanem az, amit hallasz a zenéből. A szavak zenéjét pedig a hangzáson felül a ritmus adja.

Molnár Géza mondott verset úgy, ahogy a vonat zakatol, ahogy a hajó úszik a tengeren, de gépkocsi autópályán, vagy városban való száguldásával is. A szavak egészen másról, illetve többnyire semmiről sem szóltak, és sok volt bennük az angol, és a német kifejezés is.

– Több nyelvet is beszél – súgták Nelli fülébe. – Eredetiben olvassa az angol, spanyol és német nyelvű könyveket – mondták a jól értesültek bizalmas hangján.

Nelli nagyon jól érezte magát ezen az estén. Ahogy a taxi hátsó ülésén nézte a főváros éjszakai fényeit, élvezte az autó gyorsaságát, és arra gondolt, amint hazaér, Tamás mellé bújik, és elmeséli az egész estéjét. „Kíváncsi vagyok, hogy mi lesz a véleménye Gézáról?” – mosolygott magában.

A ház már teljesen sötét, amikor bemegy. Halkan vetkőzik és gyorsan lezuhanyozik. Lekapcsolja a vilányt, és a félhomályos szobában odamegy az ágyhoz. Ekkor éri az első meglepetés, ugyanis az ágyterítő bordás mintázatába botlik az ujjá. Szörnyű gyanúja támad, de most még nem kapcsolja fel az éjjeli lámpát. Végigtapogatja a takaró felületét, és csak utána csinál világosságot.

Leül az ágy szélére. Hajnalig többször is telefonál Tamásnak, de a fiú nem veszi fel, ő meg nem hagy üzenetet. Felhívja a lakás vezetékes telefonját is, de



hiába. Rosszul, álmatlanul alszik reggelig, és kedvetlenül megy be az irodába.

Délig vár, hátha visszahívja Tamás. Az éjszaka többször is próbálkozott elérni, de nem sikerült, ezért arra gondol, délelőtt biztosan keresni fogja a fiút. Hát nem ez történt. Most már elbizonytalanodott.

Tudja, hogy rosszul eshetett Tamásnak a késői hazatérés, nem beszélve arról, hogy állítólag nem beszélték meg előtte a születésnapit. Ő pedig határozottan úgy emlékszik, hogy szóba került, hiszen együtt vették meg az ajándékot is a plázában, gondolkozik el, de nem jut eszébe a vásárlás körülménye.

Ül az asztala mögött. A kezébe temeti az arcát, és becsukott szemmel memorizál. „Lehet valami igaza Tamásnak – fogalmazódik meg benne –, hiszen ha beszéltünk volna a születésnapról, akkor ő is ott lett volna, miután az utóbbi időben mindenhová együtt megyünk.”

Egyre rosszabb érzés keríti a hatalmába, miután percről percre tisztul ki előtte a múlt hét. És akkor bevillan neki, hogy nem is a fiúval volt az üzletben, amikor megvette a sálát. A plázában együtt voltak ugyan, de Tamásnak valamelyik ügyfelével volt találkozója, és amíg a kávézóban megbeszélték a dolgaikat, addig ő megvette az Edina ajándékát. Most már a fiatal eladóra is emlékszik, és tudja, hogy elfelejtette megmondani a fiúnak, hogy mit csinált addig, míg ő az ügyfelével tárgyalt. Igen, sajnos így volt, jut a felismerésre.

Látja magukat, amikor visszaér Tamáshoz, aki már a korlátnak támaszkodva nézegeti az embereket. És akkor ő volt az, aki kérdezősködni kezdett a megbízásról, Tamás pedig elmesélte a terveit, az elképzeléseit. Elhatározták, hogy a következő hétvégén majd együtt kimennek a tervezendő családi villa utcájába, és körbejárják a környéket. És bizony egy szó nem esett a sálról, és az Edina születésnapjáról.

Az asztalán összerakosgatja a kiterített ügyiratokat. Feláll, odamegy az ablakhoz, és lenéz a nagy forgalmú körútra. Mind a két irányban egy helyben állnak az autók. A gépkocsik egyhangúan füstölnek. Máskor ezen mindig felháborodik, de most azon töri a fejét, hogyan hozza helyre a tévedését.

A Thököly út felé néz, hátha megpillantja a fiút, és akkor meglátja a dugó okát. A kereszteződésben baleset történhetett, mert kék villogó lámpával mentő és rendőrautók állják el az utat. Összeszedelőzködik, és sietve elköszön. Lemegy az utcára. Nehezen tartja vissza a lépteit, hogy ne rohanjon az első virágboltig. Innen aztán ugyanilyen iramban megy az építész irodájába.

– Ne haragudj, Tamás, ostobán viselkedtem! – mondja a fiúnak, aki megdöbbsent arccal fogadja. – Ezt neked hoztam! Kérlek, bocsáss meg! Nem tettem semmi rosszat, csak egyszerűen ostoba voltam! – teszi hozzá Nelli, és egy csokor vörös rózsát ad Kun Tamásnak.

Este pedig már együtt, kézen fogva, boldogan mennek a kicsi belvárosi garzonba. Úgy tervezik, hogy a lakás apró konyhájában ma együtt készítik el a vacsorájukat, melyhez útközben vesznek egy üveg vörösbort is. Aki szemben jön velük, látva a boldogságukat, rájuk nevet. Még az út szélét kaparó utcaseprő is rájuk szól:

– Kicsit távolabb kérem, nehogy a por megártson!

Ők pedig nevetve válaszolnak:

– Nekünk semmi nem árt, de köszönjük! – és megcsókolják egymást.

Így ér véget az ősz harmadik hónapja.

A szelek meghozzák a hideget, a felhők a havas esőt, havat, de a két szerelmes szívét ez sem tudja lehűteni.

A kapu melletti csengő megnyomása után máris kinyílik a nehéz faajtó. Dr. Somoskőy Nelli és Kun Tamás egymás kezét fogva mennek fel az emeletre, a nyíllal jelzett irányba.

– Somoskőy Nelli vagyok! – mondja a lány, miután a recepciós köszöntette.

– Igen, kérem, foglaljanak helyet bent, a váróban! Rögtön végez a doktor úr, és akkor ön következik! – igazítja el őket.

A fogorvosi rendelő várójában csend van. A süppedő kanapéval szemben, amiben a szerelmes pár ül, nagyméretű akvárium van. A különböző színű és nagyságú halak érdektelen egyhangúsággal úszkálnak benne. A fehér ajtón túlról fém műszerek hangja hallatszik ki, majd egy kicsit később fúró sívító hangja követel magának helyet. A lány és a fiú összenéznek. Nelli ijedten nyúl az arcához. Tamás megsimogatja a hátát.

– Minden rendben lesz, semmit nem fogsz érezni! – nyugtatja, de a lány ezt meg sem hallja.

Nellinek elegendő az is, hogy a fogorvosi rendelőben nincs egyedül. Nem mintha most Tamásra figyelne, dehogy! Minden érzékszervével befelé hallgat, az ajtón túlra. Már egy hete szenved a most kinőtt bölcsességfogával. Meg sem gondolta volna, hogy ilyen csálén, minden szabályt felrúgva képes egy csont, amit bölcsességfognak neveznek, a szájában nőni, és ilyen nagy fájdalmat okozni. Körbetelefonált több rendelőt is, amíg itt elvállalták. Ahogy a halakat nézegeti, amint azok egykedvűen ússzák a köreiket, az ajtón túl csend lesz. Mind a ketten a rendelő felé figyelnek. Tamás megfogja a Nelli kezét. A lány nyirkos tenyere elárulja az idegességét. Az előttük lévő alacsony asztalon vizes kancsó van leborított üveg poharakkal.



– Kérsz egy pohár vizet? – kérdezi Tamás.

– Nem, köszönöm! – válaszol a lány, és közben le nem veszi a szemét az ajtóról.

Megnyomkodja az arcát a fájdalmas fog felett. Most egyáltalán nem fáj, sőt, azt sem érzi, hogy az elmúlt héten probléma lett volna vele.

– Nem fáj, ugye? – veszi észre a fiú Nelli arctapogatását.

A lány csak a fejével jelzi, hogy nem, a száját összeszorítja.

– Igen, ez ilyenkor így szokott lenni. De ha netán elmennénk, akkor már a lépcsőházban hasogatna – magyarázza Tamás, és közben visszafogottan mosolyog. Így próbálkozik erőt önteni a lányba, nem sok sikerrel. Nelli hatalmas kék szemei félelemmel, és amikor kinyílik az ajtó, belenyugvással van tele. Nem várja meg, amíg az orvos szólítja. Egy könnyű blézerben áll az alacsony asztal mögött. A kabátját, sálját és a táskáját már az előbb Tamásra bízta.

Az orvos, aki szemüveges, mert miért is ne lenne az, és középkorú, mélyhangú magas férfi, az előző páciensét kíséri ki, és látja el tanácsokkal. A távozó, szintén középkorú nőn látszik, hogy a legszívesebben már kint lenne az utcán, és hogy most nem sok minden jut el a tudatáig. Majd otthon, ha lenyugszik, memorizál, vagy felhívja az orvost, figyelni Tamás, de közben már ő is felállt Nelli mellé.

– Én rám? – kérdezi a fehér köpenyes.

– Somoskőy Nelli – feleli a lány.

– Igen, bocsánat! Kérem, tessék, erre! – mutat az ajtó felé a fogorvos.

Most Tamáson van a hallgatózás sora. Először beszédfozlányok szűrődnek ki, majd üveg és fém hangok, aztán hosszú ideig csend, amit csak a recepcióban meg-megcsörrenő telefon tör meg időnként.



A vizes kancsó mellett újság hever. Tamás felveszi. Kinyitja. Valaki, valakivel találkozott, és mondott neki valamit, amiről az újságíró tudomást szerzett, és nagy, öles betűkkel adja hírül, amíg alatta gyilkosság, pedofília. A fiú átfutja a sorokat, de ha most valaki megkérdezné, hogy mit olvasott, nem tudná elmondani. Még mindig az ajtón túlra figyel. Mit csinálhatnak ebben a nagy csendben, kérdezi magától, és rögtön eszébe jut, amit Zoltán mesélt az egyik rokonáról, akinek szintén ferdén nőtt a bölcsességfoga, és meg kellett műteni, mert nem lehetett kihúzni. Lehet, hogy már el is altatták a lányt! Ááá, foggal nem altatnak, mosolyodik el a saját buta felvetésén. De az lehet, hogy már eléréstelenítették, és most műti ki az orvos, találgatja.

Az akvárium felett egy nagyméretű, szép kivitelű óra van. Neki is van karórája, no meg itt a rádiótelefon is a zsebében, amin meglehet nézni az időt, de mégis a falon lógó óra vonzza a szemét. Van másodperc mutatója is. A piros színű pálcika minden lépésnél meglódul, és amikor egy pillanatra megáll, összerázkódik. Tamás elbűvölve nézi. Amikor a mutató meglódul, azt olyan erővel teszi, mintha soha nem akarna megállni, és aztán máris úgy befékez, hogy szinte beleremeg. Vagy a boldogságtól, mert sikerült, vagy éppen azért remeg, mert valaki befékezte, és szeretne továbbhaladni. Tamás figyel, ahogy körbe ér. Mintha nem mindegyik másodpercnél viselkedne így, állapítja meg, és most már várja a hatos környékét, mert talán ott vette észre csak a mutató belenyugvását.

Így telik el egy újabb hosszabb idő, de ez most nem annyira elviselhetetlen. Az óra kapcsán sok minden az eszébe jut, de aztán hamar el is illan. És amikor végre kinyílik a rendelő ajtaja, felkészületlenül éri.

– Akkor minden rendben van! – mondja az orvos Nellinek, és enyhén meghajol.

– Igen, köszönöm doktor úr! – így a lány, és kézfogásra nyújtja a kezét. – Mehetünk, Tamás! – szól a fiúnak félig nyitott szájjal, és elcsigázott, de nevető szemmel.

Gyorsan kiérnek az utcára. Befordulnak a sarkon, ahol nagy tömeg állja az útjukat.

– Várj, megnézem mi az! – szól a lánynak az építész.

– Ne, Tamás, menjünk! Nem szabad megfáznia a sebemnek! – suttogja Nelli.

Egymás kezébe kapaszkodva törnek utat a körtér széles, de zsúfolt járdáján. Az egyik üzlet üvegportálja felé bámészkodó emberek nehezen engedik őket tovább. A fiú megy elől, és húzza maga után a lányt, miközben a feszülten figyelő embereket nyomkodja el jobbra, és balra. Nelli az orrán át szívja be a hideg levegőt, és erősen kapaszkodik a Tamás kezébe. Így jutnak át az emberek alkotta gyűrűn, amikor hirtelen egy olyan helyre érnek, ahol a sok bámészkodó, és figyelő szempár mind rájuk szegeződik. Legalábbis a fiatalok így érzik, és ijedten állnak meg az emberek által alkotott tér szélén.

– Menjenek már az útból! Mit ácsorognak itt? – szól rájuk agresszív hangon egy férfi a tömegből.

Ekkor látják meg közvetlenül mellettük a járdán fekvő embert, és a körülötte sürgölődő két mentőt. A sötét arcú, és meztelen felsőtesttel élettelenül kiterített férfi nagyokat rángatózik, amikor az újraélesztő szerkezetre áramot adnak, és a mellére ragasztott fekete lapok megpróbálják beindítani a valamiért leállt szívet.

A lány és fiú nem állnak félre a felszólításra. Kövé meredten nézik a férfit, és az életéért küzdőket. A középkorúnál alig idősebb férfin barna nadrág van. A jó minőségű, vasalt éllel készült ruha, mintha csak tudná, hogy a gazdájának már nem lesz rá szüksége, kesze-kuszán, és kicsit megcsavarodva csúszott fel a lábszárán. Kilátszik a fekete, anyagában mintás zokni-

ja. A lábfején fényes fekete cipő van. Mintha csak most jött volna ki a lakásából, vagy esetleg a cipőboltból, ahol a régi cipőjét becsomagoltatta, és az újat húzta a lábára. Az inge és a kabátja mellette fekszik. A szájából csövek lógnak ki, a karján vérnyomásmérő.

– Most! – vezényel a férfi mellét a tenyerével erősen nyomkodó mentős, mire ő ismét nagyot rándul a földön, de a feje mellé helyezett szállítható monitor most sem jelez semmit.

Tamás és Nelli közben – félelemmel a szemükben –, lassan araszolnak el ettől a helytől. A fiú erősen szorítja a lány kezét. Nelli talán fel is kiáltana a fájdalomtól, ha nem kötné le most minden érzékszervét az, ami a szeme előtt történik.

A mentősök felállnak. Az egyikük elsiet a még mindig villogó autóhoz, majd egy szürke pokróccal, és egy fekete fóliával tér vissza. Hangtalanul, magukba fordulva, begyakorlott mozdulatokkal, szomorúan takarják le a férfi testét. Az összeverődött bámészkodó tömeg egy szempillantás alatt oszlik szét. Tamás és Nelli marad utoljára. Még mindig egymás kezét szorongatják.

– Itt meghalt egy ember – suttogja a lány.

A fiú nem szól, csak bólint. Aztán kicsit odébb mennek. A közelben van a Nelli kocsija, amivel idejöttek. Szótlanul ülnek be az autóba. A lány kiveszi a szájából a vérzést elállító tampont, és papír zsebkendőbe csavarja az érdekes módon egyáltalán nem véres rudacs-kát. És akkor Nelli oldalra fordul, és feledve a fogorvos intelmeit, hangos zokogással borul Tamás mellére. A fiú átöleli a szerelmét, és erősen megszorítja. Így próbál neki erőt adni, de az ő szeme is bepárasodik.

Az édesapja jut az eszébe, aki szintén így halt meg. Víz- és gázszerelő mester volt. Nagyon sokat dolgozott. Csak a munkája, és a családja volt számára fontos. Nem ivott, nem dohányzott, mégis a szíve vitte el.



Már régen jutott az eszébe, és még régebben jött elő a lelki szemei előtt. Most látja, amikor először odahívja magához, és megmutatja, hogy hogyan használja a csökulcsot. Ezt a szerszámot szerette a legjobban. Ahogy öleli Nellit, akinek a zokogástól rázkódik a válla, eszébe jut az édesanyja, aki hosszú ideig sírni sem tudott. Aztán, talán egy hónap múlva, megtörtént. Ültek csendben a vacsora asztalnál. Az édesapja helye természetesen üres volt, de a tányér ki volt készítve. Középen egy fehér színű, virágmintás tálban gulyásleves gőzölgött.

Tamás még ma sem tudja, hogy miért, de az apja széke felé nézett, és arra várt, hogy merjen magának a levesből. Úgy, mint mindig. És az édesanyja is így tett. Aztán egyszerre fordultak egymás felé, és akkor Kun Tamásné arcán lassan elindultak a fájdalom sós cseppjei. Először csak egy-egy, majd megrázkódott a válla is. Nem hajolt előre, pedig egy ilyen helyzetben az emberek többsége talán ezt tette volna. Nem törölte meg sem a szemét, sem az arcát, és nem szólalt meg, hanem összeszorított szájjal nézett előre, majd a magasba. És amikor már Tamás ott állt mögötte, és átölelte a sírástól rázkódó vállát, akkor tört ki belőle az egész házat betöltő hatalmas kiáltás, amiben minden, amit szeretetnek, ragaszkodásnak, és haragnak mondanak, benne volt.

– Miért? Mit vétett Neked, hogy elvitted ezt a drága embert? Mit tettem én, és ez a gyermek, hogy ilyen szerencsétlenséget zúdítottál ránk? Miért? Miért? Ezt soha nem bocsátom meg Neked! – sikította, majd felállt, röviden átölelte őt, és napokra bezárkózott a szobájába. Csak akkor jött ki, amikor egyedül volt otthon. Még az iskolába se járt be, ahol az alsósokat tanította.

Amikor aztán Tamás az egyik este ismét találko-



zott az édesanyjával, hirtelen rá sem ismert. Nem a külseje változott meg, bár a haját másként fésülte, de az máskor is előfordult. Még csak nem is az öltözéke, hiszen akkor már több mint egy hónapja, hogy ha nem is teljesen sötét színű ruhákban járt, de mindig volt rajta egy fekete szoknya, vagy blúz. Szóval nem a ruházata miatt, de mégis más lett. Másképpen szólt a hangja. Hol kemény volt vele, hol pedig partner. Utána soha nem beszéltek arról az estéről, pedig talán jó lett volna, mert attól kezdve minden más lett.

Évek múltak el, de az édesanyját úgy nevetni, mint azelőtt, egyszer sem látta. Előfordult, hogy felszínesen elnevette magát, vagy mosolygott a hirtelen mélybarázdákat összegyűjtött arca, de aztán ismét szomorú lett a szeme.

Ahogy Tamás átölelve tartja a zokogó lányt, és ezek a gondolatok bejárják a lelkét, elhatározza, hogy karácsonykor bemutatja az édesanyjának, és megkéri a kezét. És ettől fogva a rázkódó váll és a sok könny ellenére is csak az illatos nyakat veszi észre, és az előbbi rossz érzése azonnal elmúlik. Vigasztalni kezdi szerelmét. Nem szóval, simogatásokkal. A hátát, és a haját tapogatja, mintha a kabátot igazgatná rajta. Aztán nem tud parancsolni a szájának, és a lány nyakát csókolja.

Nelli nem reagál. Ő most az édesapját siratja. Nagyon megijedt, amikor meglátta a jól öltözött férfit ott a járdán, félmeztelenül kifektetve. Édesapja korú lehetett. Ott halt meg előttük egy ember, és senki nem kiáltott fel, senki nem rúgott a falba, senki nem háborodott fel! Egyedül a mentősökön látta a szomorúságot, de a sok nézelődő csak a kíváncsiságát elégítette ki. Miért van ez így, kérdezi magától, és közben az édesapja jár az eszében. Amióta az édesanya meghalt, Nelli akkor volt 12 éves, attól retteg, nehogy az édesapjának is valami baja legyen. Gyakran

álmodik rosszat: ilyenkor mindig az apját keresi, mert elveszett, elhagyta, ő is meghalt az anyukájával együtt, és ő ott áll a dupla koporsó mellett a temetőben. Felnyitattja a koporsó fedelét, de amikor belenéz, nincs ott az édesapja. Ekkor általában mindig felriad, és a pizsamája teljesen át van nedvesedve.

Nem tudja megállni, hogy ilyenkor át ne menjen a ház tulsó felében lévő hálószobába, ahol egyetlen halk horkolással alszik az édesapja, aki, miután az orvosi ügyelet miatt mindig éberén alszik, már az ajtónyitásra kinyitja a szemét.

– Rosszat álmodtál kislányom? – kérdezi.

– Igen! – válaszolja Nelli.

– Minden rendben van! Ne aggódj! Menj, aludj csak nyugodtan! – küldi vissza a szobájába.

Ez a rövid párbeszéd hangzik el minden alkalommal közöttük. És ahogy a gondolatai tengeréből felfelbukkan egy-egy újabb fantazmagória, a szerint sírhol jobban, hol kevésbé. Most egy kicsit megnyugodni látszik, mert az édesapja nevető, optimista arcát látja maga előtt.

A nyakán érzi Tamás puha ajkát. Végigfut rajta a bizsergő érzés, aztán a tenyere közé fogja a fiú arcát, és egy kicsit eltolja magától. Csak éppen annyira, hogy szembe nézzenek egymással. Szereti ezt a fiút. Tudna vele élni. Sőt, vele szeretné leélni az életét! Mosolyra húzódik a szája, és fény költözik a kékségbe. Tamás boldogan reagál a változásra. Ajkuk a másik arcát keresi, és ekkor Nelli gondolatban visszatér az édesapjához. „Mi lesz vele, ha én Tamással összekötöm az életemet?” – jut az eszébe, és már nem az ölelésre figyel. Úgy érzi, most boldog lehetne, de mégis egy megoldatlan problémával áll szemben. És már kijárt, még fénylő úton indulnak el ismét a könnyecseppek az arcra tapadó ajkak felé.

– Mi baj van? – kérdezi Tamás, amikor észreveszi, hogy sós lett a szája széle. – Nyugodj meg szerelmem! Mi élünk, és boldogok vagyunk, és most csak ez a lényeg. Hát nem? Nem mi haltunk meg! Sőt, még csak nem is ismertük azt az embert! Miénk a világ, és az egész élet! Ne engedjük, hogy bármi is elrontsa, hiszen nem történhet semmi olyan, ami a szerelmünket kioltaná! – magyarázza egyre nagyobb szuggesztióval. – A szerelmünk mindent legyőz! Bármit odaadhatunk, bármit elhagyhatunk, de egymást soha! Nelli! Nelli! – szólítja meg kétszer is, mert úgy látja, a lány nem figyel rá.

– Igen? – válaszolja ő.

– Hallottad, amit mondtam?

– Igen, de nem értem! – mondja Nelli, mert ismét az édesapja, és a megoldatlannak látszó helyzet jut az eszébe.

– Dehogynem! – folytatja a fiú, és mintha gondolatolvasó lenne, hozzá teszi: – Tudom, hogy mennyire össze vagytok nőve az édesapáddal!

A lány kikerekedett szemekkel bámul Tamásra, mintha csak most látná meg, hogy ki beszél hozzá.

– De ez nem baj! Én is tisztetem, sőt, azt is mondhatnám, hogy ennyi idő alatt egy kicsit meg is szerettem. Majd meglátod, te is szeretni fogod az édesanyámat! És nem elszakítani akarlak az apukádtól, hanem azt szeretném, ha mindannyian boldogok lennénk!

– De most is azok vagyunk, nem? – veti közbe a lány.

– Igen, de itt nincs határ! Gyere szerelmem, ölelj meg!

És az ölelés előtt halkán a lány fülébe súgja:

– Karácsonykor szeretném megkérni a kezedet. Hozzám jössz? – és aztán olyan gyorsan fogja be a lány ajkát a kezével, hogy annak lehetősége sincs válaszolni.



– Vállalnod kell a meghallgatás felelősségét Tamás! – mondja komoly arccal a lány. – Annyira gyorsan befogtad a szám, mintha félnél a választól! – néz szembe a fiúval.

– És van rá okom? – kérdezi Tamás.

– Nincs! És igen! És nagyon szeretlek! – mondja Nelli határozottan, komoly hanggal, és most ismét elindulnak a kékséget tisztára mosó könnycseppek.

A tél első hónapjára, mintha a sors csak be akarná pótolni az év közben elmulasztott ügyek, és események lerendezését. A megpróbáltatásoknak még nincs vége, de a szerelmesek erről a sorsjátékból mit sem vesznek észre. Élik boldog napjaikat, és készülődnek a karácsonyra. Ugyan addig még kicsit kevesebb, mint három hét van, de nem lehet elég korán tervezgetni erre a bensőséges, szép családi ünnepre, amikor Tamás hivatalosan is megkéri Nelli kezét.

Vasárnap délután van. Az éjszaka esett friss hóban a Halászbástya síkos kövezetén sétálnak. A fiú hirtelen elhatározással a fal tetején lévő puha hóból golyót gyúr, és megcélozza Nellit, aki addigra már futásnak ered, de aztán ő sem hagyja magát, és a következő percben komoly hógolyócsata alakul ki közöttük.

Rajtuk kívül senki nincs itt. A templomból kiszűrődik az orgona hangja. Ugyanaz a dallam hallatszik ki újból, és újból. Próbál az organista. A szerelmesek ezt nem hallják. Nagyokat kurjongatva gyűjtik össze a havat, és dobják a még puha golyókat egymás felé.

Nelli új taktikát választ. Elbújik az egyik bástyafal mögé, ahol sorban gyártja a golyókat. És amikor már egy jó nagy halommal elkészül, akkor kiugrik, és mint egy sorozat lövő, úgy dobálja azokat Tamás felé. A fiú hátrálni kezd. A lány látva az előnyét, támadásba lendül. Tamás a lépcső elé érve megcsúszik,



és a jobb lába oldalról maga alá kerül. Az első ijedtség után jót nevetnek. Sokáig, és nagyon kacagnak, majd összeborulnak, és ajkuk a párját keresi. Amikor aztán Tamás feláll, az ágyéka felől fájdalmas szúrást érez.

Szorongva, egymás kezét fogva lépnek be az orvosi rendelő kicsi szobájába.

– És ki a beteg? – kérdezi bátorító mosollyal a fehérköpenyes fiatal orvos.

– Én – válaszolja Tamás.

– És mi a probléma?

– Tegnap megcsúsztam, és az ágyékomnál lett egy dudor.

– Megnézem! – mondja az orvos.

Tamás letolt nadrággal áll, és mind a hárman az építész meztelenségét nézik.

– Itt nem is egy, de kettő dudor is van. Egy kisebb, és egy nagyobb sérv. Látja? Jobb oldalon egy szép termetes. Ez már régebben is meg lehetett – jelenti ki az orvos, és kérdőn néz Tamásra, de miután nem kap rögtön választ, folytatja: – A baloldalon pedig, egy kicsit feljebb, ez is az.

– Ez a sérv? – tapogatja meg a fiú is a hasa alját.

– Igen. Megműtjük, ha akarja! – hangzik a rövid válasz.

Kun Tamás a kórházi ágyon fekszik. Szeme minduntalan becsukódik. Most hozták ki a műtőből. Nelli vele szemben ül, és figyel. Amikor a fiú egy-egy pillanatra felébred, szól hozzá, de a lány válasza alig-alig jut el hozzá. Több órányi idő múlik így el.

A lány gondolatai a műtét előtti héten járnak. Még alig egy hete, hogy itt voltak a rendelőben, ahol az orvos felfedezte a Tamás sérveit, most pedig már a műtét utáni altatásból ébrednek a szerelme.

A múlt hét napjai eltértek a megszokottól. Sokat sétáltak a hirtelen jött decemberi fagyban. Szótlanul lépkedtek egymás mellett. Tamás a saját gondolatai fogságában alig figyelt rá.

– Ez a hideg, mindegy mikor jön, de valahogy mindig felkészületlenül ér bennünket, igaz? – próbálta Nelli kimozdítani a fiút, amikor már túl hosszúra nyúlt a szótlansága.

– Igen – volt a rövid válasz, de ez a majdnem elutasító felelet sem vette el a lány kedvét.

– Észrevetted? Tudjuk, hogy most a tél következik. Talán még várjuk is egy kicsit, hiszen lehet menni síelni, no és a karácsony az egyik legszebb ünnep. Tényleg! Megint elkéstem az ajándékokkal! Nálatok milyen szokások vannak? Mit szoktatok főzni, és enni szenteste? Ki díszíti fel a fát? Egyáltalán, hogyan történik ez nálatok? – kérdezősködött.

– Majd elmondom! – tapogatta le a cipőjére ráragadt havat a fiú. – Most azon a három kicsi nyílason jár az eszem, amit a hasamon vágnak, majd az egyikken felfújnak, és azon át vágják fel a hashártyámat, és teszik be és rögzítik a hálót. Mi van, ha véletlenül hozzáérnek a fő eremhez?

Nelli az elmúlt napokban ezt már nagyon sokszor végighallgatta és meg is nézte a neten. Tamás ugyanis a tizennyolc éven felülieknek feltett anyagot is számtalanszor megmutatta neki. Többször a nyelve hegyén volt, hogy lassan már ő is meg tudná műteni, de visszanyelte a megjegyzést, és e helyett szembe fordult az építésszel, és megcsókolta.

– Minden rendben lesz, ne izgulj!

Na, az utolsó két szót kár volt hozzátennie!

– De izgulok, és a helyemben te is ideges lennél! Tele vagyok munkával, és már december eleje van, és ez a hónap egyébként is mindig nagyon hamar elillan.

Észre sem vesszük, és máris szilveszter van. És akkor itt ez a sérv is. Mit sérv? Sérvek! Mert ha már van egy, akkor miért is ne kettő legyen egyszerre?! Csak azt tudnám, hogy miért pontosan nekem van?

– Másoknak is volt, van! – vetette közbe a lány, de ettől csak még rosszabb lett.

– Tudom, tudom! Már százszor elmesélted a kollégád esetét, aki a műtét után egy hétre már Horvátországba utazott, a tengerpartra! De az ő, én meg én vagyok! Nincs két egyforma eset! Most könnyen vagy vele, de ha valami bajom lesz, akkor majd kíváncsi leszek, hogy hová teszed a lelkiismeretedet?

– Jaj, Tamás! De nem lesz semmi probléma! – tiltakozott a lány.

– Neked biztosan nem, hiszen az én hasamat vágják fel!

– De nem felvágják, hanem csak egy centis lyukakat ...

– Nem mindegy? – vágott közbe a fiú. – Kilyukasszák és kész!

– Akkor ne csináltasd meg! – dobta be a szokásos, már többször felhasznált utolsó kártyát Nelli.

– Azt nem lehet! – mondta egy percnyi hallgatás után a fiú. – Ne haragudj, csak annyira feszült vagyok! Legszívesebben futnák egy jó nagyot!

– Hát fussunk! – indult el a lány, de alig húsz méter után megálltak.

– Gyere, vegyünk sült gesztenyét! Beletesszük a zsebünkbe, és jó meleg lesz tőle a kezünk! – javasolta Tamás, és a jó illat felé vették az irányt.

És a sötétben, ami hirtelen ereszkedett rájuk, egymás zsebében turkáltak az ízletes meleg gyümölcsöt keresve, és nagyokat nevettek.

És ez így ment napról napra.

Nelli arca most derűsen csillog a kórházi szoba



világításában, amint ezekre a múlt heti eseményekre gondol.

– Hogy van Tamás? Hogy érzi magát? – lép be dr. Somoskőy Emil, Nelli édesapja.

Ő is ebben a kórházban dolgozik, de a laparoszkópos műtéteket nem ő végzi.

– Jól, gondolom jól! – válaszol a lány. Feláll, és puszt nyom az apja fehér szakállas arcára.

– Az altató hatása! Amikor teljesen felébred, adj neki sok vizet, attól hamarabb tiszta lesz! Beszéltem Kovács doktorral, azt mondta, hogy minden jól sikerült, nem volt semmi komplikáció. Majd jön ő is, csak most egy másik műtétben van bent. Kicsit késésben vannak. Megyek én is, mert engem is várnak! – mondja.

– Itt ilyen nagyüzem van? – kérdezi Nelli az édesapját, miközben ő már a kilincset fogja.

– Hát igen, kislányom. Nagyon kevesen vagyunk, a beteg pedig egyre több. Na de az a lényeg, hogy Tamás már túl van rajta, és szép karácsonyotok lesz! – simogatja meg a lánya haját, és hosszú léptekkel elmegy.

Ismét csend van a kórteremben. Csak a fiú horkantásai törik meg időnként a furcsa kórházi csendet. A csend is többféle lehet, gondolkozik el Nelli. „A csend alapján vajon meg lehet-e mondani, hogy egyébként hol vagyunk? – teszi fel magának a kérdést. – Biztosan! – felel is rá egy rövid gondolkodás után. – Hiszen abszolút csend, itt a földön, nincs. És a háttér zajok, amiket mi csendnek hallunk, megadják magát a helyet.”

Előveszi a telefonját, és időtöltésül beszámol Edinának a helyzetről. A barátnője sokat beszél, és ez most jó, de Nelinek még sem ott jár az esze, amiről az ügyvédnö beszél. Pedig fontos amit mond, mert az iroda jövőjéről van szó. Nelinek azonban a hosszú monológról a karácsonyi lánykérés jut az eszébe. Egyszer ott, a Villányi út melletti kicsi utcában



mondta el neki Tamás a tervét, de azóta nem hozta szóba, még érintőlegesen sem. Pedig láttak olyan filmet, és nézegettek olyan kirakatokat, ahol az esküvő és a házasságkötés volt a téma. „Talán jobb is így!” – nyugtatja magát, miközben nézi az alvó építész. Tetszik neki ez a fiú. Van benne valami, amitől, ha a közelében van, minden megváltozik. Elég, ha tudja, hogy mellette van, és máris jobba kedve. Az is jó, amikor napokig együtt vannak a belvárosban Tamás lakásában, vagy éppen fent a hegyen, Budán, náluk. De az is nagyon jó, amikor egy kicsit mind a ketten visszamennek a sajátjukba.

– Vajon tudnék-e állandóan együtt élni vele?
– csúszik ki az eddig visszatartott kérdés hangtalanul a száján.

Kicsit oldalra dönti a fejét, és a gyenge fényű világításban alaposabban szemügyre veszi a feltűnően piros arcú férfit. Tudja, hogy azért van ez az egészségtelen arcszín, mert a műtét közben a felső testét alacsonyabb pozitúrába helyezték.

Tamás csendben lélegzik, közben horkangot egyet-egyed. „Ha együtt élünk, és a felesége leszek, vajon mennyire fog megváltozni? – gondolkozik el a lány. – Mert az biztos, hogy kicsit másmilyen lesz, mint amilyen most.” Hátradől a fotelben. Ha valaki most látná, akkor nem feltétlenül a szerelem jutna róla az eszébe. A bírósági folyosók és tárgyalók éleslátású, csak azt hiszem el, amit látok, sőt, talán még azt sem mindig ügyvédje nézi a szőke fiút, aki mit sem sejtve alussza ki az altató hatását. „Vajon milyen konfliktusok fognak kialakulni abból, amikor esetleg beleszól a munkámba, ha majd megjegyzései lesznek az időbeosztásomra, és az ügyfeleimre? Meg fog-e sértődni, ha nem mondok el neki olyan eseteket, amik nem rá tartoznak? Pakolnom kell-e utána? Lemossa-e

a cipőjét, vagy elvárja, hogy megtegyem, mint a nagyanyám a nagyapámnak?” És amikor idáig ér a gondolataiban, elneveti magát. Nem magában, hangosan. Teheti, mert a fiú még mindig alszik. Eszébe jut a nagymamája. Neki voltak olyan kék szemei, mint amilyen az övé. Egyszer, iskolai szünetben, éppen ott volt náluk, amikor a nagyapja egy kicsit pityókásan jött haza. A nagymamája szépen levetkőztette, és ágyba tette az ő férjét. Egy rossz szava nem volt hozzá. Nelli meg is kérdezte:

– Nem vagy mérges a papára?

– Miért lennék? – kérdezett vissza. – Tanuld meg kislányom: a férfi, az mindig férfi. Még akkor is, ha netán neked kell lehúznod a lábáról a sáros cipőt és a nadrágot, vagy ha beteg, és neked kell őt fürösztened! Te pedig a nő vagy, akinek ez a kötelessége!

Nelli most is fülében hallja az azóta már eltávozott nagyanyja szavait. Feláll. Odamegy az ágyhoz, és megsimogatja Tamás arcát. Eligazítja a haját a homlokából, és felhúzza a lecsúszott takaróját. Ásványvizet tölt ki egy pohárba, és ráteszi az éjjeli szekrényre. Van egy szék a bejárati ajtó mellett. Felemeli, és az alvó társa mellé teszi. Erre ül. Kezébe veszi az építész kezét, és játszani kezd az ellazult ujjakkal, és érzi, hogy azokba ismét élet költözik. A fiú kinyitja a szemét.

– Nelli, édes Nellim! – suttogja, mint aki nagyon messziről érkezett vissza.

– Szia!– szól a válasz olyan hangon, hogy ebben az egyszerű, és szinte banális köszönésben minden benne van, ami csak a szerelemről szól.

Hosszan néznek egymás szemébe. Először apró mosollyal, majd halálos komolysággal, végül biztatással, optimizmussal, és gyönyörűséggel.

Úgy tűnik, hogy az egész világ, és még az is, aki mind- ezért felelős, tud a fiatalak szerelméről, mert ebben az évben a karácsony nagy hóval lepi meg az ország lakóit. 24-én reggelre mindent beborít a fehérség.

Az ünnep másnapján Nelli és Tamás boldogan összeölelkezve, vagy éppen egymásba karolva, esetleg egymás kezét szorongatva mennek. Ismét mennek. Igazából céltalanul, de nem is a merre a lényeg, hanem az együttlét. Nem tudnak betelni a másikkal.

Tegnap este Tamás megkérte a lány kezét, és Nelli az édesapja beleegyezése után szintén igent mondott. Most aztán mind a ketten úgy érzik, hogy kint kell lenniük a szabadban, a tiszta ég alatt, mert szívüket majd szétrobbantja a boldogság. Most egy lakásba, vagy szobába bezárni az érzéseiket, az szinte kibírhatatlan lenne számukra.

Fényesen süt a nap, és a friss hó felületén megannyi szemkápráztató csillag táncol. Mind a kettejük zsebe tele van szaloncukorral, és akivel csak találkoznak, azt megkínálják vele. Tamás találta ki. Nelli kezdetben némi távolságtartással figyeli a fiút, aki, amikor szemben jön velük egy pár, boldog karácsonnyal köszönti őket, majd a színes papírba csomagolt édességet kínálja nekik, miközben boldogan, nevetve mondja:

– Tegnap eljegyeztem a szerelmemet! Ő az – mutat a lány felé.

Nelli ennél a párnál elvörösödött, és még a következőnél is, de amikor már a sokadiknak újságolja Tamás a hírt, ő is nevet, és csókot lehel a párja ajkára. Így mennek Budán utcáról utcára. Kisgyerekes szülőkkel is találkoznak. A három gyermekből kettő a szánkón ül, a kicsit nagyobb pedig, a nagy hó ellenére, biciklivel próbálkozik.

– A Jézuska hozta? – kérdezi tőle Tamás, miután segít a kerékre ragadt havat lekaparni.



– Igen! – így a válasz.

A szülők gratulálnak a szerelmeseknek.

– És mikor lesz az esküvő? – kérdezik.

– Tőlem már holnap is lehetne! – mondja boldogan, de komoly arccal a fiú. Nelli nem szól semmit, csak megsimogatja a szerelme kezét.

– Sok gyermeket kívánunk! – köszönnek el tőlük, miután a szánkón ülők már türelmetlenek.

– Köszönjük, mi is azt szeretnénk! – válaszolja az építész.

– Na és engem meg sem kérdez, mérnök úr? – szól nevetve Nelli, és máris összeölelkezve csókolják egymást.

Így múlnak az ünnepek.

Boldogságuk nem ismer határokat. Most mindenhol nevető, és az életnek örvendő embereket látnak, mert aki csak meglátja őket, máris eléri a belőlük áramló szikrák valamelyike, és ha eddig volt is, mostantól azonnal elfelejti a bűját, baját. Már Tamás és Nelli sem emlékszik sem a bölcsességfog által okozott fájdalomra, sem a körtéren kifektetett férfira, és a sérvműtét is csak érintőlegesen jut az eszükbe. Az is csak azért, mert a fiúnak még óvakodnia kell a hirtelen mozdulatoktól.

A tél első hónapja hozott számukra hideget és meleget is, de ők most nem látnak mást, csak a szerelmüket, és nem éreznek egyebet, csak boldogságot, aminek a kulcsa, a záloga, szerelmük szívében van.



A januári télben Tamás belvárosi lakásában a fürdőszoba falára szerelt gázkazán szinte megállás nélkül működik. Kint hideg, jeges szél fúj. A hónap elején három napra egy kicsit jobb idő lett, és elolvadt az összes hó, majd másnap az északról betört hidegfronttól minden kőkeménységűre fagyott, és ez már napok óta tart. Csak azok mennek ki az utcára, akiknek feltétlenül szükséges, az emberek többsége, ha teheti, otthon marad. Átmenetileg az iskolák egy része is bezár.

A pesti utcákat hiába védelmezik a nagy háztömbök: a jeges északi szél mire ideér, teljesen kiismeri magát az utcák között, mert szinte mindegyikben végigszáguld, söpörni szeretne. Igen ám, de a hidegtől az eldobott, vagy éppen a kukából kiszabadult papírdarabok is ledermednek, és nem tudnak engedelmeskedni az elemnek. Ettől aztán az még mérgeesebb lesz, és most már nem csak az utcák csupasz kövezetét söpri végig örült erővel, de nekiesik a házaknak is. Döngeti az ablakokat, szaggatja a tető cserepeit. Megbontja a kicsit laza bádogg szerkezeteket, és boldogan veri a saját zenéjének ütemét a leengedett redőnyökön.

Tamás és Nelli a pesti garzon szőnyegén ülnek. Kártyáznak. Mindketten tudnak kanasztázni, ezért a francia kártyát vették elő. A keverésig, majd az osztásig jutnak el, de aztán a jeges szél szerezte zenét hallgatják.

– Szeretnél valamit mondani? – kérdezi Nelli a fiút, miután látja, hogy erősen figyel.

– Csak annyit, hogy szeretlek! – válaszol Tamás.

– Én is téged! – így a lány, és a kártyáit nézegeti.

– De én jobban! – bizonygatja Tamás.

– Nem is igaz, mert én szeretlek jobban!

– Jó, akkor bizonyítsd be! – veszi ki a kártyalapokat a lány kezéből az építész.

Nelli ültében hátradől, és a kezére támaszkodik. Fel-
emeli a fejét, és szembe néz a fiúval. Tamás látja, hogy
a kétség most egy kicsit másként fényes, mint olyan-
kor, amikor a lány csodálja őt. A szem körülötti arc is
mozdulatlan, és ettől a látványtól hirtelen megijed.

– Megbántottalak? – kérdezi bátortalanul.

– Nem, most nem! – válaszolja Nelli.

Kicsit hallgatnak. Vészes ez a csend. A fiú érzi,
hogy nem szabad megkérdeznie, hogy akkor mikor
bántotta meg, mert az neki nem lesz jó, ezért hiába a
lány félbeharapott mondata, nem szólal meg.

– Mi van? Arra nem vagy kíváncsi, hogy mikor
bántottál meg? – hozza fel a témát ismét a lány.

– Nem is tudom! – válaszol kényszeredett nevetés-
sel. – Úgy érzem, ezt most ki kellene hagynom!

– Azt elhiszem, hogy a mérnök úr szívesen kihagy-
ná, de én akkor is elmondom, ha már azt bizonygatjuk,
hogy ki szereti jobban a másikat! – húzódik gúnyos
mosolyra Nelli szája, és a szemei résnyire szűkülnek.

– Most mi történt? Hirtelen úgy megváltoztál
szerelmem! – próbálkozik a fiú.

– Még hogy én változtam meg? Igen, az lehet! –
engedi el a füle mellett Tamás szerelmes megszólítását.

– De te, barátom, te bizony semmit nem változol!

– Én? Még mindig nem értem! – áll fel a szőnyegről
rosszkedvűen az építész, és a közelben lévő asztalról
felveszi a megbontott vörösboros üveget.

Visszaül. A lány előtt üresen várja a pohár a sötétpi-
ros hegyi nedűt. Tamás óvatosan háromnegyedig tölti,
majd a sajátját is megborítja. Nelli olyan bizalmatlanul
nézi a szűk szemnyíláson át, mintha méreggel töltődne
a pohara. Ennek ellenére felveszi, és belenyal.

– Szépen kérlek, ne veszekedjünk! Most ne! –
szólal meg Tamás, miután egy kortyot ő is ivott. –
Olyan jó itt bent, a meleg szobában, miközben kint

a hideg, jeges szél csapkodja a redőnyt! Inkább keressünk valami vacsorának valót! – mondja.

Nelli feláll, és szótlanul kimegy az apró konyhába. A fiú szintén feltápászkodik. Rosszkedvű lett, és ez meg is látszik a tétovaságán. Nem tudja, hogy most mit tegyen, mit csináljon? Érti az elkerülhetetlent. Tudja, hiszen már többször volt benne része, hogy valamivel megsértette a lányt. De az is lehet, hogy nem volt ilyen, csak Nelli gondolja így. Az ablak felé lép. Megigazítja, majd lejjebb és szorosabbra engedi a redőnyt. Így nem zörög annyira a szél korbácsolásától. És amikor visszafordul, a nyitott fürdőszoba ajtóból, a mosdó felett meglátja a lány színes ceruzával rajzolt, kicsit már megfakult képét. Csaknem egy éve rajzolta. Hosszan nézi. Most nem mosolyog, és még csak nem is kacsint rá a rajz, mint ahogyan máskor szokott. Most keményen néz a szemébe. És amikor Tamás közelebb lép hozzá, és így szeretné az ő tükörképét szembe állítani vele, akkor a rajz elhajlik, és kitér a mágikus találkozás elől.

„Ilyet még nem csinált!” – ijed meg Tamás, és szeretné megsimogatni a rajzot, de az a keze elől is elhajlik. Nem megy neki könnyen, hiszen a tükör nem nagy, és a színes ceruzás lány a fogságában van, de azért mégis sikerül kikerülnie a simogató kezet.

Tamás ezt látva kifordul a fürdőszobából. A konyhából edénycsörgés hallatszik, majd a mosogató vízcsapjának a prüsszkölése. Kezébe veszi a ceruzakészletét, és visszamegy a fürdőszobába. Előveszi a piros, a sárga, és a lila színű rudacskákat, és a tükör felé lép velük. A lány kétségbeesetten szeretne kitérni előle, de nem kell félnie. Úgy tűnik, még mindig nem ismeri eléggé a szállásadóját, pedig már régóta társbérletben laknak. Tamás a lány mellé egy nagy, háromszínű kérdőjelet, és egy felkiáltó jelet ír. A tükörkép ránéz a



színes vonalakra, és mint tollpihét, úgy fújja el a semmibe. Tamás csodálkozva nézi, és elhatározza, hogy nem hagyja annyiban. Újra felírja a két jelet, mire a rajzolt kék szemű lány ismét eltűnteti. Ez így megy három alkalommal is, amikor mögötte megszólal Nelli.

– Tálalva a rendelt vacsorája a mérnök úrnak! – mondja, de továbbra is ott áll a fürdőszoba ajtajában, és a saját tükörképét nézi, majd pedig a Tamás kezében lévő színes rudakat. – Nem a visszaszólni és mozogni képtelen rajzommal kellene megbeszélned a problémádat, hanem velem, ha megtisztelnél ezzel!

– Nekem nincs, pontosabban nem volt semmi bajom egészen addig, amíg megint rád nem jött valami! – vág vissza a fiú.

Feldühítette a rajz viselkedése, amit csak ő látott, és az is idegesíti, hogy a legszívesebben már vacsorázna, nem pedig holmi hülye veszekedéssel hagyja kihűlni az ételt. Kinéz a lány válla felett az asztalra, amin rántott csirke-, vagy pulykamell van barnarizzsel, és salátával. Összegyűlik a nyál a szájában. Indulna az egyszemélyes fürdőszobából az ajtó felé, de Nelli nem mozdul el az útból, ezért megáll. Visszalép, és leül a fürdőkád szélére. Keresztbe teszi a lábát, és figyelmesen néz a kék szemek felé. Kivár. Megadja magát. Tudja, hogy elkerülhetetlen a veszekedés.

Amint ott ül, és alulról néz fel a tükörrre, majd körbe, eszébe jut, hogy hányszor, és milyen jól érezték magukat ebben a csöppnyi fürdőszobában. Amikor még alig várták, hogy együtt fürödhessenek. Órákat töltöttek el a jó meleg vízben, és folyamatosan engedték a kádba a meleg víz utánpótlását, hogy meg ne fázzanak. Hosszan szerették egymást. Csókolóztak, boldogok voltak. Egyszer annyira belefeledkeztek egymásba, hogy észre sem vették, és már a fél lakás vízben úszott. Az történt, hogy a kád dugója valahogy



visszakerült a helyére, de az is lehet, hogy éppen ők dugaszolták el a lefolyót, a meleg vizet viszont folyamatosan engedték. Végül túlfolyt a kádon, és a lakás padlóján igyekezett helyet keresni magának, de ők ebből semmit nem vettek észre. Az alattuk lakó csengetett be hozzájuk. Még szerencse, hogy a gázvezetéket a fürdőszoba sarkában vezették el, és mellette könnyen le tudott folyni a kiömlő víz, így csak a fürdőszoba, a kicsi előszoba, és a szobaajtó előtti rész ázott át.

Ettől az emléktől jó kedve lesz. Látja, ahogy először köntösben, majd miután annak is átázott az alja, meztelenül csúsznak-másznak a padlón. Nevetve merik fel a vizet, majd felmosóronggyal törlik, itatják, amit közösen csavarnak ki, mert a Nelli kezéből a csavaráskor rendre kifordul. A lány végül kijelenti, hogy ő nem bohóckodik tovább, és duzzogva szárítani kezdi a haját.

Tamás azt a látványt, amíg él, soha nem felejtja el: ahogy a hajszárító fújja a lány sötét haját, ő pedig a másik kezével igazgatja, emelgeti, fésüli, teljesen magába temetkezve, mintha egy mágikus kör közepén állna, amit ő rajzolt maga köré, és ami teljes szabadságot és biztonságot ad, úgy mozog, és úgy sugározza a szépségét. Tamás akkor is pontosan úgy ült a fürdőkád szélén, mint most. Csak ez most teljesen más. Ez alkalommal ugyanis hiába keresi a mindent magába szippantó varázslatos kék szemeket, azok most egy kicsi résen át figyelik őt.

– Mi ez a jó kedv, barátom? – szólítja meg a lány az ajtófélfának támaszkodva, mintha Tamás az előbb nem is mondott volna semmit.

– Inkább szomorú vagyok! – hangzik a válasz.

– Az előbb nem ezt láttam rajtad. Nekem ne játszd itt el a bűnbánót! Nagyon jól tudod, hogy az nálam nem célravezető! Csak azt nem értem, hogy miért

nem lehet egyenesen megmondani: már nem szeretlek, már nem kellesz! Miért kellene ezek az aljas dolgok? – hergeli magát a lány, miközben fiú egyre nagyobb értetlenséggel hallgatja.

– Miről is van szó? – vág közbe ingerülten. – Ki itt az aljas? Mi van? Ugyan már! Mondd meg, hogy mi a bajod, és legyünk végre túl rajta!

– Na, nézd csak! Hogy megjött a hangja a mérnök úrnak!

– Ne mérnök urazz itt engem!

– Miért, nem vagy az?

– De igen, csak éppen alig egy órája még Maci így, meg Maci úgy voltam!

Na, ezt kár volt mondania, mert Nelli most úgy ejti ki a Maci szót, hogy abból maró sav tör elő.

– Maci! Macikám! Te szemét Macikám! Még neked áll feljebb, miközben a hátam mögött a kis barátnőddel meg összeszűröd a levelet! Azt hiszed, hogy nem tudom, hogy a Betti, a Bettike, a kicsi szőke Bettike bent volt a kórházban, amikor megműtöttek? – mondja olyan hangon, ami még az eddigieken is tútesz. – Jó volt simogatnod? Talán még alá is nyúltál? És mit tapasztaltál Maci, Macika, te szemét Macika? Miben változott az a közönséges nő? Abban semmiképpen nem, hogy elvegye azt, ami nem az övé! Persze ehhez ketten kellene, úgyhogy ebben barátom te is benne vagy a fejed búbjáig! És még engem kábítottál a szerelmi valomásaiddal: fogd meg a kezem édes Nellim, mert így gyorsabban gyógyulok! – mondja affektálva.

– Honnan veszed ezt? – vág a fiú az esetenként túl hangos monológba.

– Miért? Talán nem igaz? Már a kézzelfoghatót is letetszik tagadni? Láttam már egy-két hazug embert, de úgy tűnik, hogy te, barátom, mindegyiken túteszel. Ott volt, vagy nem? Erre felelj!! – emeli fel a hangját, és előrehajol.

- Igen, eljött meglátogatni, de ehhez senkinek semmi köze!
- Ja, úgy! Értem! Szóval ehhez senkinek nincs köze?
- Igen, úgy van!
- Érdekes! Amikor én beültem egy kávéra Molnár Gézával, akkor mennyire ki tetszett akadni!
- Hát igen, arról volna mit beszélnünk, ha már itt tartunk! – lendül támadásba Tamás.
- Na persze, de a kicsi ribanc, az tabu!
- Ezt most inkább meg sem hallottam! Már megkértelek, hogy a barátaimat ne ribancozd le, mint ahogyan én sem mondok semmi rosszat az állítólagos zongora, vagy mi a fene, életművész, testnevelő tanár barátodra, pedig igen csak furcsán, pontosabban ijedten viselkedtél, amikor találkoztam veletek. Szerinted az helyes, hogy te karonfogva sétálsz egy mosdatlan alakkal, az pedig megvetendő elveteműtség, ha engem a kórházi ágyon műtét után meglátogat a régi barátnőm, aki, ha végiggondolom, lehet, hogy sokkal jobban szeretett, mint te, hiszen ő soha nem mondott volna olyanokat rám, mint te az előbb.
- Miért, mit mondtam, ami nem volt igaz?
- Hagyjuk, nem akarom megismételni! Én, már meg ne haragudj, de ennél több vagyok!
- Na, szóval így állunk! Azt hiszed, ezzel meg tudod magyarázni azzal a közönséges, jaj, bocsánat, a kicsi Bettikével való viszonyodat? – affektál ismét.
- Mert ne tagadd, hogy ide járkál ebbe a lakásba, amikor én apámmal vagyok, és itt kefélték ebben az ágyban, amibe engem is belefektetsz!
- Na, most már elég ebből a hülyeségből! – szól erélyesen a fiú, és feláll a fürdőkád széléről. – Egyébként is honnan veszed a Betti látogatását? Ki kavar itt körülöttem?
- Tudom, amit tudok, és éppen eleget, hiába is igyek-



szel hírzárlatot csinálni körülöttem. Láttam én rajtad, amikor visszamentem, hogy történt közben valami, pedig csak egy fél délelőttre hagytalak magadra! Amikor felébredtél, akkor így, meg úgy Nellikém, édes Nellim! Aztán ez még reggel is folytatódott, de érdekes, hogy dél körül már igen csak fickósan csoszogott az úr.

A fiú egyre nagyobb csodálkozással nézi a lányt. Egyszerűen nem ismer rá! Hol van az a bájos szépség, aki a nyakát átölelve csókolja úgy, mint eddig senki? Hová lett az a lány, akiért úgy érezte, mindenre képes? Mi lett azokkal az örömkönnyekkel, amelyek maszatossá tették a szemfestéktől mind a kettőjük arcát, amikor karácsonykor megkérte az édesapjától a kezét? Hol van az a Nelli, aki minden szavát itta, amikor az izgalmas harmóniáról beszélt? Amiről sokan azt gondolnák, hogy nyugodtság és belenyugvás, pedig a legizgalmasabb dolog a világon! Ezért is igyekszik mindenki elérni, megtalálni. Ebben a harmóniában található meg minden emberi érzés, ami jó. Itt nincs rossz, nincs utálat, gyűlölet, erőszak és csúnyaság! És hol van az a lány, aki kiveszi a kezéből a törülközőt, mert ő akarja megtörölni a hátát? A lány folytatja:

– A hazugság hamar elnyeri a méltó büntetését kedves Tamáska! – becézi.

A fiú erre hirtelen felé lép, az arca lángol. Ez nem volt szép tőle, futja el a méreg. Tamást az édesanyja hívja így. Még kicsi korától maradt rajta, és senki más nem tudja ezt úgy mondani, mint az anyukája. Tőle nagyon jól esik ez a megszólítás. Talán egyszer, ha Tamásnak hívta eddig, de akkor jó oka volt rá. Méltatlanul viselkedett ugyanis a szülőktől kapott névhez.

– Nelli! Most fejezd be azonnal, amíg nem késő! – emeli fel a hangját, és egészen közel hajol a lány arcához.

Nelli megijed és kilép az ajtóból, így Tamás el tud



menni mellette. Leül a kicsi asztal mellé, és hozzálát a kihűlt ételhez.

A lány most a szobában áll, vele szemben, és a szekrényt támasztja. Fitymálón nézi a fiú igyekezetét, aki a kimeredt húst darabolja. Nem szólnak semmit, csak a kés hangja hallatszik, ami néha-néha megkoccan a tányéron. Végül Tamás elégteli meg a feszültséget. Feltűnően nemtörődöm mozdulattal dobja a félig elfogyasztott ételre a villát és a kést. Feláll és bemegy a fürdőszobába. Kell egy fél óra, mire elkészül. Hosszan zuhanyozik, de közben kifelé hallgatózik. Törülközés közben már egyáltalán nem önmagán jár az esze, hanem Nellin. „Vajon most mi csinálhat? – gondolkozik el, és résnyire megnyitja a fürdőszoba ajtaját. Így próbálja a zajokból kikövetkeztetni a lány ügyködését, de az ajtón túlról semmi nesz nem hallatszik. Egyre nagyobb idegességgel veszi fel a pizsamáját. – Csak nem elment?” – fut át rajta. Tett már ilyet nem is egy alkalommal a semmitmondó nézeteltérésekből fakadó veszekedések után. Volt, hogy a lépcsőház kapujában érte utol, és csak hosszas rábeszéléssel sikerült visszafordítania, de az egyik alkalommal, amikor már szinte kibírhatatlan volt a kötekedése és a stílusa, nem ment utána, viszont egy félóra múlva felhívta. Nelli fel-alá járkált az éjszakai utcákon, és bizonyára arra várt, hogy ő mikor telefonál már, mert azonnal felvette. Akkor is visszajött, és nem beszéltek többet erről. Sőt, a másikról sem! Mintha meg sem történt volna.

Tamásban a feszültség szinte tapintható. Megdörzsöli a homlokát. Elképzeli, hogy a lány elment, amíg ő a fürdőszobában volt. Most azért még bizakodik, hogy talán csak csendben ül a kicsi konyhában, vagy a szoba nem látható sarkában. Mosolyt erőltet az arcára, és kimegy a fürdőből. Azonnal meglátja,

hogyan az asztalt leszedte, és csak a pohár bor van a fehér színű terítón. Azonnal kimegy az előszobába, és benyit a konyhába. A lány mindent elmosogatott, de ott sincs. Tamás ekkor felnéz az előszoba fogasra. A lány kabátját keresi, de az sem lóg a szokott helyén. Megereszkedett vállal áll meg a fal mellé lerakott cipők előtt. Kábultan néz le, már nem is keresi a női csizmát, mert tudja, hogy az sincs ott.

Visszamegy a szobába. Leül az asztal mögé, kezébe veszi a félig teli borospoharat, de nem iszik belőle. Nagyon rosszul érzi magát. Azon töri a fejét, hogy miért van ez az egész, hiszen ő nem tett semmit, ami a szerelmüknek ártana. Mit akarhat ezzel a magatartásával a lány, teszi fel magának már sokadszorra a kérdést. Mennyire ellenségesen viselkedett vele, milyen kiábrándító volt, gondolkozik el. „Egyszerűen nem lehet rajta elmenni, ráadásul folyamatosan rombol, és én ki nem állhatom a romboló embereket! – piszkálja fel magát. – Milyen alapon gyanúsítgat engem, hiszen semmi nem történt, csak éppen a Betti meglátogatott. Tényleg, milyen helyes volt, amikor levette a kabátját, és a lila színű pulóverje sejtetni engedte azt, amit már nagyon jó ismerek! Ha nem lettem volna éppen a műtét után, egy kicsit udvaroltam volna neki, de a hasamban érzett fájdalom minden egyebet elnyomott. Tényleg! Lilába öltözött! – jut eszébe, amikor gondolatban idáig jut. – Pedig Betti nem szereti ezt a színt, de tudja, hogy nekem ez a kedvencem!” Itt megáll egy pillanatra. A szeme előtt van a lány, amikor utoljára találkoztak, még mint egy pár, és szó nélkül is tudta, hogy ő már valójában nincs itt, mert a Somoskőy Nellin jár állandóan az esze.

Pedig lehetett volna másként is. Betti soha nem beszélt vele így. Soha nem használt ilyen szavakat, mondatokat, és egyetlen alkalommal sem volt vele el-

lenséges. Véletlenül sem jutott eszébe, hogy kételkedjen abban, amit ő mond neki. Ha beszélt a terveiről, az elképzeléseiről, és az álmairól, figyelmesen, szótlanul hallgatta. Ha megkérdezte, hogy mi a véleménye erről, vagy arról, akkor igyekezett mindig erősíteni őt, és még véletlenül sem gyengítette, és soha nem ébresztett benne kétséget. Nem úgy, mint a Nelli! Betti mindig az ő kedvében járt.

Hátradől a széken, és a mennyezetet figyeli, mintha bizony valami érdekeset látna ott, miközben a lelki szemei előtt a Betti nevető arca van. „Tényleg soha nem ellenkezett velem! – döbben rá, és egy kicsit el is érzékenyül. – Pedig nem butább a Nellinél, és nem is kevésbé szép, sőt! Az ajkai, azok a puha, vastag párnácskák, amik igyekeztek nekem örömet szerezni, azok...” – nem fejezi be a gondolatot, mert ismét átéli az utolsó sétájukat. Emlékszik a szomorú barna szemekre, és a kicsit rekedtes hangra. Nem beszélt sokat, sőt! Igaz, azelőtt sem volt bőbeszédű, de akkor ott a séta alatt különösen hallgatag volt. Tamás még rá is kérdezett a hangjára, hogy talán megfázott, vagy influenzás lett, és azért ilyen rekedt, mire Betti csak annyit mondott, hogy nincs semmi baj Tamás.

És a fiú csak most döbben rá, hogy Betti akkor nem magáról beszélt, hanem éppen őt mentette fel a döntése következményei alól. Miért is nem szólt rá, amikor ő a Somoskőyről beszélt olyan lelkesen. Akkor még nem volt semmi közöttük, de Tamás úgy gondolta, hogy el kell mondania valamit az érzéseiből. Még az a szerencse, hogy nem mindent tálalt ki, de Betti okos, és nagyon szerette őt, ezért szavak nélkül is felismerte a benne történő változásokat. Most jön csak rá, hogy kit vesztett el! Leizzad. Gyöngyözni kezd a homloka attól az érzéketlenségtől, amit akkor ő ott elkövetett. „De mit tudtam volna tenni? – vitatkozik



önmagával. – Ez így volt tisztességes! De vajon tisztességes dolog-e valakit, aki évekig háttérbe szorítva magát szeret téged, így otthagyni?” – szól a másik éne, és most Nelli jut az eszébe. Vajon megérdemli-e ez a lány, hogy Bettit ennyire megbántotta vele? És akkor a Betti illatát, amit már érezni vél, felváltja a Nellié. Innen a székbe be lehet látni a fürdőszoba tükreire. Ránéz a rajzra.

Az asztal lapja alatti rakodón fényképalbumok vannak. Közös képek egy részét őrzik. Megvannak a gépben is, de ő jobban szereti papírképeken megnézni, ha esetenként eszébe jut. Itt például a hegyekben vannak. Sok képen a lány csak egyedül van, de ha valaki épp arra járt, akkor megkérték, hogy fotózza le őket, így együtt is vannak néhány fotón.

A lány ránéz és nevet. A kétség úgy tündököl, mint a legszebb éjszakai csillag. A következő fotón a Balaton mellett vannak. A Tihanyi sétányon mennek, fagyalattal a kezükben. Emlékszik is a fiatal anyukára, aki lefényképezte őket. Egy kisfiúval volt, aki vagy húsz méterre lemaradt tőle. Az anyuka folyamatosan hívta a gyermeket, hogy menjen már, de a kisfiú mindig nemet mondott. És ez így ment egészen addig, amíg ők ott voltak, és el nem nyalták a fagyalattjukat. Persze lehet, hogy még utána is tartott a kisfiú vonakodása, de ezt ők már nem látták. Mindenesetre most, hogy újranézi a képeket, mosolyogni kezd azon a hallatlan kitartáson, amit a felnőtt és a gyermek produkált egymással szemben.

Ott beszéltek először a családról, a gyerekről, hogy ki mennyit szeretne, és hogy mikor. Sokban egyetértettek. „Érdekes, Bettivel soha nem került szóba ez a téma! – jut eszébe ismét a lány. – Talán nem akart ezzel befolyásolni, nekem meg valahogy nem jutott az eszembe! – sóhajt. – Nellivel pedig? Igen, én kezdtem



el a családról, és a gyerekekről beszélni!” – emlékszik vissza, és most már másképpen nézi a képeket. Egy fél perce még, amikor meglátta a fotókat, ismét hatalmába kerítette az a semmihez nem fogható érzés, és most egy kicsit másként látja a lányt. „Lehet, hogy csak én erőltettem ezt az egészet?” – bizonytalanodik el.

Továbblapozza az albumot, és most meglátja azt a fotót, amin a lány egyedül van a nemet mondó kisfiúval. Ahogy átöleli, és a fényképezőgép mögött fotózó Tamásra néz, abban minden benne van. Ott van a biztatás, a szeretet, és a feltétlen hit a szerelmükben.

Előre hajolva nézi a képet, szemez a lánnyal, és ahogy Nelli ránéz azokkal a kék, mindent beszippantó szemekkel, érzi, hogy minden más megszűnik körülötte. Amikor átöleli a nyakát és csókolja, akkor tudja, hogy ez a teljes eggyé olvadás. Lehet, hogy a következő percben már ismét csúnya dolgokat mond, és azt úgy teszi, mintha egy idegen, vagy éppen a halálos ellensége állna vele szemben, de csók és ölelés közben a gyenge, és az ő védelmében bízó, és mindent, akár még az életét is oérte feladó nő van a karjaiban.

Ellágyul, de a következő pillanatban meg is ijed. A falon az óra rendületlenül járja a kijelölt útját. Belehasít, hogy már egy órája is van annak, hogy itt üldögél. Újra kimegy a konyhába. Talán arra számít, hogy ott lesz a lány, ki tudja. De az biztos, hogy nincs ott senki. Elhatározza, hogy telefonál neki. Lehet, hogy beült valamelyik étterembe, vagy kávéházba, és ott valaki kikezd vele. Vagy taxival megy haza, Budára, és miután látják, hogy mennyire szép nő, elkapják, mert nem nézte meg rendesen, hogy milyen kocsiba ült be. Mi van, ha valaki egyszerűen taxisnak adta ki magát, vagy éppen csak felkínálta a kocsit, hogy hazaviszi, hiszen biztosan nagyon ki volt akadva, amikor elment, jár az agya. De az is lehet, hogy felhívta a művész testnevelő

tanárt, és már az ő lakásában borozgatnak és nevetnek. „Nem lehet csak így eltűnni!” – lesz egyre idegesebb, és mielőtt visszalépne a szobába, az érzései azt súgják, hogy nézze meg a bejárati ajtó kilincset. Ekkor veszi észre, hogy az ajtó nyitva van. Nelli, miután kiment rajta, csak behajtott. Tamás kinyitja és meglátja a lányt, aki a függőfolyosó korlátján támaszkodik. Nelli meghallja az ajtó nyitódását. Megfordul, és most szemben állnak egymással.

– Csakhogy megvagy! – mondja megkönnyebbülten Tamás. – Bejössz?

A lány nem felel, de lassan bemegy a lakásba. Mind a ketten a szobában vannak.

– Hiányoztál! – így a fiú.

– Nem vettem észre! – így a lány. – Jó sokáig elvoltál magadban! Gondolom, kibeszéltétek magatokat azzal a közönséges barátnőddel! – mondja, mintha mi sem történt volna az elmúlt egy óra alatt.

Tamás értetlenül tárja szét a karját.

– Csak azt ne mondd, hogy nem vele beszélteél egészen idáig? – támad neki a lány.

– Ne csináld már Nelli, mert nekem ebből már elegendem van! Nem beszéltem senkivel! A képeket nézegettem, amik rólad, amik rólunk készültek! – mutat az asztalra, ahol még mindig nyitva van a fényképalbum.

– Hát, ha így, akkor legyen! – mondja mérgesen a lány, és a fényképek mellől felveszi a Tamás mobilját, és a fiú előtt lapozni kezd benne. – Látom, kitörölted a mostani beszélgetést, de a fényképet, azt nem. Mi ez? – nyújtja oda Tamásnak a készüléket, aminek a kijelzőjén fénykép van. A fotón a fiú fekszik a kórházi ágyon, becsukott szemmel. Alatta: Maci pihizik a műtét után. Aki átküldte: Betti. Az építész csodálkozva nézi a képet, és veszi kezébe a telefont.

– Ezt én hogyhogy nem láttam eddig? – kér-

dezi inkább magától, mint a lánytól. – Meg sem köszöntem neki! – teszi hozzá.

Nelli a fiú reagálására egy pillanatra elbizonytalanodik, de utána szinte azonnal folytatja a támadást.

– De jól tetszik színészkedni! Neked barátom, nem építésznek, hanem előadó művésznek kellett volna lenned! Ezt én hogyan nem láttam eddig? – utánozza affektálva. – Meg sem köszöntem neki!

Odamegy az asztalhoz, a fényképalbumokat összeszukja, majd lassú mozdulattal felteszi a szemben lévő szekrény nyitott polcára. Hirtelen nagy csend lesz a kicsi lakásban, és még a lépcsőházban sem közlekedik senki. A lift hangja, ha használják, tökéletesen behalatszik, de most azt sem használja senki. Olyan, mint ha az egész ház csak őrájuk figyelt volna eddig, és most a folytatást várják.

Tamás leveszi a vastag, frottír anyagból készült köntösét, felkapcsolja az éjjeli lámpát, és lefekszik a francia ágy jobb oldalára. Könyvet vesz a kezébe. Általában kettő, vagy három könyvet olvas egyszerre, és mindig azt folytatja, ami a hangulatának éppen megfelel. Most is ilyet választ, de még sem köti le az eseménydús regény. Gondolatai a telefonján járnak. „Nelli nézegeti a hívásaimat, és minden mást, ami a mobilban van!” – állapítja meg, és ettől szabályosan rosszul érzi magát. Nem azért, mert takargatnivalója van, és nem is azért, mert egyébként, ha kérné, akkor nem engedné meg neki, hanem egészen másért. A bizalmatlanság miatt. Ő az, aki szégyellni kezdi magát. Gyöngyözni kezd a homloka. Összefolynak előtte a könyv sorai. Egy papír zsebkendővel letörli az izzadtságot, de egyre jobban eluralkodik rajta a rossz érzés.

A lányra néz, aki neki hátat fordítva veszi le a ruháját, és bemegy a fürdőszobába. Látja, amint kibújik a nadrágjából, és megmutatja a világos színű,



feszes bugyiját. Máskor a szép fenék látványa mindig férfias gondolatokat ébresztett benne, amit legfeljebb csak a büszkeség tudott felülmúlni, hogy ez a szép nő hozzá tartozik, de most egy konok, és idegen lányt lát maga előtt. Leveszi róla a tekintetét, és próbál a könyvre koncentrálni. Újra és újra elolvassa ugyanazokat a bekezdéseket, és közben azon jár az esze, vajon mi lehet most a megoldás. Csalódottan veszi tudomásul, hogy ő nem ezt a lányt kérte meg, és nem ezzel a lánnyal képzelel el az életét. A legszívesebben nem is lenne most itt! Mi lenne, ha bemenne az irodába és dolgozna az éjszaka? Ez jó ötletnek tűnik. Már jobb is a kedve, hiszen ott az a tenger munka az asztalán, és a munkaterápia mindig segít. És neki most időre van szüksége.

Felnéz a szemközti falon lógó órára: éjfél múlt. A jeges szél változatlanul be szeretne jönni a meleg szobába, ezért üti-veri a redőnyt. Tamás azonban ezzel most nem foglalkozik. Már a szeme előtt van az emeleti építész iroda tervektől, és egyéb papiroktól zsúfolt megszokott látványa, és az orrában érzi azt az illatot, ami csak náluk, a Kun és Balogh Architekben érezhető. Oldalra fordul, a lámpája felé. Egy budai családi ház vázlatai vannak előtte. Figyeli a megrendelő kicsi, mozgékony szemét, és azt, ahogy a férfi teljes átéléssel sorolja az elképzeléseit a vékony, szinte nőies hangján.

Nelli a fürdőszobában a lehajtott WC tetejére ül. Előre hajol, a térdén könyököl. Próbálja összeszedni a gondolatait. A jó előbb kint, a függőfolyosó korlátjának dőlve már többször is végiggondolta az események láncolatát, de nem jutott előre. Csak azt érte el, hogy rendesen átfagyott a hideg és szeles januári sötétben, ugyanis a mindent megfagyasztó szélvihar időnként a zárt udvarra is betalált.

Hallotta Tamás motozását, és tudta, hogy őt keresi, de addig nem akart visszamenni, amíg be nem



hívja. Nagyon várta a telefon csörgését. Többször is ellenőrizte a készülék kijelzőjét, hogy hátha halk üzemmódra váltott, de hiába: a telefon magától nem változtatja meg az üzemmódját, és a fiú sem hívta.

Azért ment ki, mert egyszerűen nem szeretett volna egy légtérben lenni Tamással. Felvette a kabátját, a sálját, belebújt a csizmájába, és elindult a lift irányába. Mindegy hova, csak el innen, dobolt a fülében az elhatározás. Aztán végül gyalog indult le a lépcsőn. Nem jutott messze. Az alattuk lakó idős asszony az ajtó melletti székre ételt tett ki a lépcsőház kóbor macskájának. Még éppen idejében vette észre az ajtó nyitását, és a lépcsőfordulóban megállt. Akkor ez látszott a legjobb megoldásnak, mert nem akart sem magyarázkodni, sem hazudni neki, pedig ő biztosan megkérdezte volna, hogy hová megy ebben a rossz időben. Mit mondott volna? Hogy mindegy, csak el innen, és hogy minél messzebbre? Ezt mégsem mondhatta, így aztán megállt az alig megvilágított lépcsőházban, és nekidőlt a falnak. Zsebre dugta a kezét, és hallgatózott.

– Cic, cic, cic! – hallotta az asszony hívását, mire egy kicsi idő múlva vissza is nyávogott neki a tarka szőrű háziállat, éppen a Nelli lába mellől. Eddig észre sem vette a négylábú házi kedvencet. Az idős hölgy újra hívta a macskát, és Nelli felé nézett, ő pedig önkéntelenül hátra lépett a lift takarásába.

Miközben a macska csámcsogását hallgatta, Tamáson járt az esze, és próbálta magában összerakni az elmúlt időszak eseményeit. Meggyőződése, hogy a fiú egyáltalán nem szakította meg a kapcsolatát Bettivel. Ehhez kereste most a bizonyítékokat. Visszagondolt arra az esetre, amikor Edina látta Tamást és a szőke nőt a korzón ölelkezve sétálni. Mennyire tagadta akkor a fiú az egészet, pedig ha nem is teljes bizo-

nyossággal, de feltételezéssel mondta neki Edina. Kár volt hinnie utána az építésznek! És utána még mennyi ideig figyelte, és csak több hét elteltével jutott el odáig, hogy nem hallgatózott, amikor Tamás kicsit távolabbra ment tőle, és úgy beszélt telefonon a partnereivel. Az első időben mindig tudta, ki az, aki éppen hívja. Még azt is észrevette, hogy melyik megrendelő, vagy társtervező volt az, aki esetleg egy kicsit tetszik Tamásnak. Ilyenkor a hangja és a viselkedése mindig annyira mesterkéltnak tűnt, hogy sokszor csak nehezen tudta visszatartani a nevetését.

És a WC tetőn ülve bevillan neki a buszon látott öreg néni is. Már nem emlékszik, hogy hová utaztak, de arra igen, hogy nagyon jó kedvük volt. Velük szemben egy sokszoknyás, szép arcú néni ült. Hosszan, érdeklődéssel nézte őket, amire kezdetben ügyet sem vetettek, de aztán, a megszólításra már illett felelniük.

– Hová mennek kedveseim? – kérdezte, mire ők megcsókolták egymást, és ezt felelték:

– Mindegy, mi ugyanis a boldogság vizén utazunk!

Ez akkor igaz is volt, mosolyodik el. Utána még hosszú ideig beszélgettek a nénivel. Helyes, bőbeszédű, idős kora ellenére is jó észjárású volt.

– Én is így voltam valamikor régen. Sajnos, már több mint tíz éve egyedül vagyok. Meghalt az uram. Ötven évet éltünk együtt. Sokszor eszembe jut ő is, de az is, hogy mi lett volna, ha nem hozzá adnak feleségül. Bár, végül is én döntöttem így. A drága jó apám megkérdezett előtte, és nem csak úgy odaadott, mint abban az időben szokás volt. Úgy voltam vele, hogy rossz sorom nem lesz, hiszen egy szépen vezetett házban laktak, és kertészettel foglalkozott a család. Először kicsit furcsák voltak a szokásaik, mert ők dalmátok voltak. És amikor az esküvőre megérkeztek Görögországból a rokonok, mondták is neki, a fe-

jüket jobbra és balra ingatva, hogy milyen feleséget szereztél magadnak? De, azt hiszem, szeretett engem. Idősebb is volt jócskán. Ő akkor már harmincöt éves volt, én meg tizennyolc. Azért, jó volt. Pedáns, szigorú ember. A rózsáknak is mindig pontosan kellett kinyílniuk. Anyák napja előtt két nappal például öt, vagy akár tízszeres áron is elkelt a nagycsarnokban. Ha vendégségbe mentünk, ő felnézett az égre, és csak annyit mondott: gyere, hazamegyünk! És még éppen időben csuktuk be a vihar előtt az üvegház ablakait. Nem volt se karácsony, se szilveszter, vagy más ünnep. Mindig csak a rózsza. Hát, így éltünk. Jó elnézni benneteket, fiatalokat! – mondta. Megsimogatta a Nelli kezét, és lassan felállt. – Én itt leszálok! – búcsúzott el, és mélyen belenézett a szemébe. – Vigyázz erre a fiúra, kedvesem! – mondta.

És most, hogy a lány emlékeiben ismét lejátszódik a jelenet, döbben rá, hogy a néninek is kék szemei voltak. Igaz, azok a szemek már mutatták az idő múlását, és éppen ezért, mintha önmaga időskori énjével nézett volna szembe.

A gondolattól a hátán végigszalad a hideg, majd az arca lángolni kezd. Nekitámaszkodik a falnak, és nagy levegőt vesz. Próbál elszakadni a nénitől, és az általa mondottaktól, mert úgy érzi, hogy mindjárt rosszul lesz. Kicsi idő múlva megnyugszik. Már nem Tamás esetleges hűtlensége jár az eszében, és még csak nem is az, amit a néni az elköszönésnél mondott neki, hiszen az többféleképpen is érthető. Bizonyára nem arra gondolt, hogy a fiúnak az életében egy másik nő is van, vagy esetleg lehet, hanem a boldogságukra, amiben részük van. Neki talán ilyenben soha nem volt része, vagy nem annyira felhőtlenül mélyen, mint amiben ők akkor voltak. „De én most is ugyanúgy szeretem!” – mondaná ki hangosan, ha valami nem szorítaná össze a száját.



Elgondolkozik az estén, és eszébe jut a telefon, ami-
ben ott van Tamás kórházi ágyon fekvő képe, amit az
a Betti csinált róla, és aztán átküldte. Maci pihizik a
műtét után. Ez az egy rövid mondat folyamatosan ott
lebeg a szeme előtt, és ismét előnti a méreg. Mit kere-
sett ott ez a nő? Bizonyára kileste, hogy ő mikor megy
el, és akkor gyorsan bedobta magát. De az is lehet,
hogy a Tamás szólt neki:

– Gyere édesem, annyira szenvedek! Kérlek, láto-
gass meg!

Mire az a közönséges nő:

– Maci, nem akarok problémát a barátnőddel!

– Nincs itt semmi probléma, gyere, hiányzol! –
hívta Tamás.

És ezt az elképzelt beszélgetést szinte hallja is a fü-
lében. Mindig is hazug volt, jut a gondolatai végére,
és feláll. Odalép a mosdóhoz. A tükörben nézi magát,
ahol egy szomorú, feszült arcú és apró szemű Nelli áll,
és néz vele szembe. Egy apró szőrszálát vesz észre a
jobb füle előtt, az arca felől. Próbálja a körmével meg-
fogni és kihúzni, de nem sikerül. Vagy megfogni nem
tudja, hiszen túl rövid és vékony, vagy ha mégis si-
kerül, akkor a húzásnál csúszik ki. Az oldalsó polcon
egy nyitott manikűrkészlet van: Nelli kivesz belőle
egy csipeszt, amivel egy pillanat alatt eltünteti a hiába
nőtt szőrszálát. Most továbbvizsgálódik, mert ha egy
van, akkor található több is, jut eszébe a közmondás,
de az most erre az esetre nem érvényes.

Megengedi a kádba a vizet, és beállítja a megfelelő
melegségűre. Nem szereti a langyosat. Vagy égessen,
vagy legyen hideg, de ne langymeleg! És amíg a forró
fürdővíz zubogva folyik a kádba, addig a tükör előtt
megmossa a fogát, majd szájuhany, és a fogselyem
következik. Hátra néz, de még nincs elég víz a kád-
ban, ezért nyugodtan tűzőgeti fel a haját.



A zubogó víz hangja megnyugtatja. Most nem idegesíti magát Tamáson, sőt, azon sem töri a fejét, hogyan tovább. Olyan „majd lesz valahogy” hangulat uralkodik el rajta.

Belelép a kádba: a víz szinte perzseli a lábát. Tudja, hogy ez nem egészséges, hiszen számtalanszor halotta már az édesapjától, de ha ő egyszer ezt szereti! Most nyugalomra, a nagy semmire van szüksége. Lassan ereszkedik bele a vízbe, majd kinyújtja a lábát. A homloka és a fejbőre izzadni kezd a forróságtól. Kezével maga előtt lögyböli a vizet, és meregeti a felkarjára, a vállára. „Ha nem velem fürdik, akkor mindig megmossa a hátamat” – jön elő a kép emlékei kibogozhatatlan bugyrából, és ahogy előrehajolva megmossa az arcát, szinte érzi a fiú erős kezét, amint a hátát masszírozza. Milyen sokat nevettek ilyenkor.

– Jaj, Tamás, ne ennyire erősen, mert kilyukad a hátam! – mondta neki, mire ő, ahol csak megnyomkodta és megdörzsölte, ott csókolni kezdte. Aztán egyre lejjebb és lejjebb csókolta, míg végül vagy mind a ketten a kádban kötöttek ki, vagy őt emelte ki magához.

„Mindez hazugság volt? – teszi fel magának a kérdést. – Nem, biztosan nem! – válaszol is rá azonnal, és ettől a gondolattól egy kicsit el is szégyelli magát. – De akkor mit keres ez a nő mindig körülötte? – szólal meg benne ismét a vitatkozó hang, de már közel sem annyira erősen és követelőzően, mint eddig. – Szegény! Amikor megmutattam neki a fotót, hirtelen azt sem tudta miről van szó! – mosolyodik el magában. – És az az értetlenséget mutató arc a fürdőkád szélén! Ha biztos lennék benne, hogy nem hazudik, akkor ezért még külön is beleszeretnék –, elmélikedik. – Szoktak telefonon is beszélni. Egyszer ő maga mondta. Milyen úri nő voltam akkor, hogy

nem tettem rá megjegyzést, pedig annyira a számon volt. Most is... Mióta is? – gondolkozik el, miközben törülközik. – Igen, már egy hónapja tudom a fotót, és nem szóltam érte. És ő képes volt megkérni a kezemet, és elmondani, hogy mennyire szeret, és az édesapámnak is bizonygatni, hogy ő soha, senkit, soha ennyire, miközben a telefonjában meg ott van a Bettike által készített fotó. És még azt mondja, hogy nem is tudott róla! Hihető ez? Na, ne már! Ennyire hülyének azért ne nézzen, még akkor sem, ha azt gondolja magáról, hogy nagyon jó hapsi, és döglenek utána a nők. Bár ezt soha nem mondta! – vitatkozik önmagával. – Az viszont tény, hogy igazi férfi! A nők a hibásak! – szól közbe a másik éneke. – Miu-tán kevés a jó hapsi, és ha mégis találkoznak eggyel, akkor máris többen versengenek érte. El vannak kényeztetve. Na, én nem állok be a sorba! Harcoljon meg értem! Milyen aranyos volt, amikor elmesélte, hogy mennyit biciklizett utánam, amikor még kere-sett! – ugrik be neki, és most már a fürdőkád szélén ülve mosolyog. – Kár ezért az estéért, de ha szeret, akkor úgy sem lesz semmi baj. Én mindenesetre nem fogok bocsánatért esedezni! – határozza el. – Hiszen, nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél! És egyébként is, ha nem lenne takargatnivalója, akkor elmagyarázhatta volna a találkozásukat, amikor bejöttem, vagy még előtte! Mindegy! Ebből a fiúból te, Bettikém, nem eszel! – dönti el. – Tamás csak az enyém lehet, vagy senkié! – dobol a fülében a mon-dat, de ki is neveti magát, hiszen ez már túl színhá-ziasra sikeredett. – Az a lényeg, hogy nem adom! Ha menni szeretne, akkor menjen, de ha vinni akarják, azt nem engedem! Persze, ha nem szeret, az más! De ez a fiú szeret engem!”

Amint feláll a fürdőkád széléről, a tükörből most



egy szép kék szemű, és egy határozottan gyönyörű kisugárzású nő szemez vele. „Azért ez nem menti fel a hazudásai alól! Persze csak akkor, ha valóban hazudott! – teszi hozzá. – Engem mindenesetre nem lehet átverni!” – mondja, és magabiztosan lép ki a fürdőszobából.

Megkerüli az ágyat, lefekszik, és betakarozik a nagyméretű paplan felé eső részével, ügyelve arra, nehogy hozzáérjen Tamáshoz. A fiú éjjeli lámpája le van kapcsolva. Egyenletes szuszogással veszi a levegőt. Úgy látszik, elaludt. Nelli is eloltja a lámpát, és Tamásnak hátat fordítva becsukja a szemét, és aludni próbál.

Az egyszobás garzonban a fürdőszoba nyitott ajtaján át a tükör éppen a dupla ágyra lát. A leengedett redőnyök miatt teljes a sötétség, csak a digitális óra számlapja ad egy egészen kicsi világosságot, amitől a polc könyv nélküli része halvány bordó színbe öltözött. A Nelli tükörcarca először kíváncsian nézeget kifelé, és keresi az alig látható fény okozóját, de az ajtófélfá miatt nem lát el odáig. Végül belefárad a hiábavaló keresésbe, és elfordul ő is. Nem így a szerelmesek lenyomata, ami, miután ma este hosszan nézegették magukat a mosdó feletti tükörben, ott maradt. Akkor észre sem vették, hogy ott hagyták az énjük egy darabját, hiszen egészen máshol járt az eszük.

A sötétben most életre kell a tükör tükörlelke, és ők ketten megjelennek a fényes felület alatt. Ezt senki nem láthatja, de a Tamás által készített rajzolat valamit sejtethet, mert teljesen eltűnik.

A tükörnyomatok különleges teremtményei ennek a világnak. Akik az üvegben laknak, azok nem tudnak egymásról, viszont a külvilágból mindent látnak és éreznek. Mint most is, amikor mind a ketten a franciaágyat nézik, amint Tamás és Nelli méterre egymástól forgolódnak. Ettől az élménytől ez egyik pillanatban mosolyognak, a másikban pedig szomorkodnak.



Tamás nem aludt, amikor a lány kilépett a fürdőszobából, de az is lehet, hogy az ajtónyitástól ébredt fel. Nagyon rosszul érzi magát. Nem fizikálisan, hanem lelkileg. Becsukott szemmel követi Nelli minden mozdulatát. Vajon amikor lefekszik, a közelébe húzódik-e, átkarolja-e, mint szokta, és kap-e tőle jó éjt csókot? Szinte teljesen biztos benne, hogy nem, de azért reménykedik. Hallja és érzi az ágy rugózásán szerelmének elhelyezkedését, majd a közös nagy paplan óvatos eligazítását. Ekkor alvást tettetve megfordul, és a hátára fekszik. Közben, mintha nem volna tudatában a mozdulatainak, a bal kezével megérinti a haját, és a kezét otthagyja a Nelli feje mellett.

A tükörmások feszülten figyelnek, és ha tudnának egymásról, akkor biztosan fogadást is kötnének a folytatásról, de hozzájuk sajnos csak kintről jutnak el az impulzusok, és gondolkozni sem tudnak. Csak mutatnak, de azt általában pontosan. Most is ezt teszik.

Nelli sem alszik. Érzi Tamás kezét a haján. „Na, ezt már nem!” – szólal meg benne alig hallhatóan a hang, és arrébb húzódik. Erre a fiú, aki nem ezt a reakciót várta, a legszívesebben azonnal visszarántaná a kezét, de még sem teszi. „Hiszen alszok – mondja magának –, ezért nem is tudhatok semmiről!” És változatlanul hanyatt fekvve, az egyik kezével a lány felé nyúlva, becsukott szemmel bóbiskol.

A másnapra gondol. Vajon miképpen fog viselkedni vele Nelli? Eszébe jutnak a megszokott reggelek, amikor cicáskodva átöleli, és kényezteti őt a lány. Amikor nem tudnak egymással, a szerelmükkel betelni. Amikor olyan gyorsan múlik az idő, hogy majd mindig elkésnek. Amikor a Hungárián, ahol két házzal odébb van az irodájuk, többször is visszarahannak egymáshoz, hogy még egy csókot kiköveteljenek maguknak. Amikor vasárnap egy szál semmi-



ben ülnek az asztal mellett, és reggeliznek. Nevetve, mosolyogva adják a másik szájába a legjobb falatokat. Amikor a friss omlett és pirítós illata bejárja a kicsi lakás minden szegletét, amikor a falatnyi fürdőszoba egyetlen mosdójánál egyszerre mossák a fogukat, vagy amikor Nelli ül a vécén, és ő bemegy, a lány pedig affektálva kiabál vele, hogy menjen ki, mert így nem tud vécézni. Amikor térül-fordul, és egy fésűvel próbálja kisimítani Tamás hullámos haját, és amikor a tükör előtt hátulról átöleli, és a válla felett farkasszemet néznek. E gondolatai közben zuhan le az álmok mezejére. Itt már idegenekkel találkozik, és a lakás, az iroda kulcsát keresi. Tudja, hogy meg kell lennie, hogy nem hagyta el, de valamiért mégis keresnie kell. Balogh E. Zoltán néz rá elmarasztaló szemekkel, és ő nem érti a miértjét, hiszen mindent megcsinált, pedig nem volt egyszerű a feladat. A családi házat legalább öten tervezték. A megrendelő egy lefesthetetlen kék szemű férfi, aki most ott ül vele szemben. Valamit magyaráz, amit ő nem hall, mert a kulcon jár az esze, ami nincs meg. És közben rádöbben, hogy hol látta ezeket a szemeket. Ez a Nelli kéksége. „Ezek a Nelli szemei! – ismeri fel. – Honnan vette ezeket? – söpri le az asztról a vázlatterveket, mire a férfiből nő lesz, aki az egyik pillanatban a Betti arcát veszi fel, a másikban pedig a Nelliét. – Ez nem a valóság, ez álom!” – állapítja meg, és mondja ki hangosan, de a most Nellivé vált lány nem válaszol, hanem a tervlapokat veszi fel a padlóról. Ő is lenéz, és ekkor látja meg a két kulcsot az egyik papírlap alatt. A lány felveszi.

– Ez már az enyém! – mondja.

Tamásnak rosszul esik. Mit tegyen? Nézi a lányt, vajon komolyan gondolja-e a kijelentését? Már éppen megszólalna, és mondaná, hogy ezek az én irodám és lakásom kulcsai, amikor Nelli megelőzi:

– Ne félj, nem kellenek, sőt, más kulcsára fáj a fogam!

És ennél a mondatnál Tamás felébred. Ránéz az óra világító számlapjára: kettő órát mutat. A szeme már teljesen hozzászokott a sötéthez, mert amint felül, látja az ágy túlsó oldalán fekvő lányt. Nelli a mellén keresztbe tett kézzel fekszik, és szemlátomást alszik. Erre Tamás ismét visszahelyezkedik, az oldalára fordul, fejével az éjjeli lámpa felé, de most azért egy kicsit közelebb a lányhoz.

A paplan alatt megcsapja Nelli testének az illata, és ez arra készteti, hogy egy arasznyival még közelebb húzódjon hozzá.

Nelli egy Tamás által hangosan kiejtett mondatra ébred az előbbi furcsa álmából. Elalvása előtt az egyik pillanatban még dühös volt a fiúra, a másikban pedig elsősorban önmagával volt elfoglalva. „Miért kell neki rajtam kívül más is? Én miért nem vagyok elég neki? Nem teszek meg mindent, amit csak akar? Még azt is kitalálom, hogy mihez van kedve. Minden mindig úgy van, ahogy ő szeretné, és még ez sem elég neki! Pedig annyira, de annyira szeretem, és nem hiszem el, hogy ezt ő nem tudja! Miért nem tud ellenállni annak a nőnek? Lehet, hogy ő számára az igazi? – teszi fel magának a kérdéseket, miközben azt hiszi, hogy Tamás alszik. – És mi van, ha tényleg csak engem szeret, és nem hazudik, amikor azt mondja, hogy nincs rajtam kívül senkije sem? Sőt még a Betti sem! Én meg állandóan gyanúsítgatom, ami, ha belegondolok, igen rossz lehet neki. De mi van, ha mégis igaz, és akkor én vagyok a legnevetésesebb nő Pesten! A Betti elmondja a barátnőjének, az meg a többinek, és ujjal mutogatnak a hátam mögött, hogy ott van ez az ilyen-olyan nő, aki azt hiszi, hogy Tamás egyedül az övé. Annak a másiknak is biztosan ugyanazokat mondja, mint nekem. Milyen hülyék is vagyunk, mi nők! A

Betti is elhiszi neki, amit mond, meg én is. De azért csak nem minden van így! – vitatkozik önmagával. – Hiszen naphosszat velem van, és este velem fekszik le. Az elmúlt közel egy évben alig volt olyan nap, hogy ne találkoztunk volna. Lehet, tényleg meglehet, hogy csak én találom ki ezt az egészet. Hiszen nekem biztosan nem volna elég, ha csak nagyon ritkán szökne el hozzám!” És amikor gondolatban idáig ér, hanyatt fordul az ágyon, és most már nem annyira óvatosan igazítja el magán a paplant.

„Szeretem, amikor rám néz és megfogja a kezem! – folytatja magában, miközben a fürdőszobai mása követi a gondolatait. – Ezt úgy, de úgy tudja tenni, hogy most is beleborsószik a hátam! Áll velem szemben, és belém lát. Közben a két markában tartja az ujjaimat, és mindent érzek, amit csak gondol. Ilyenkor olyan szeretettel körbevett biztonságban vagyok, amit eddig elképzelni sem tudtam. De az is nagyon jó, amikor kezébe veszi a kést, és kenyeret szel, vagy éppen valamit vág vele. Ilyenkor, azon kívül, amit éppen csinál, nem lát és nem hall. Akkor is nagyon szeretem, amikor szerel. Még egy villanykörte kicserélésénél is kinyújtja egy kicsit a nyelve hegyét, és közben nagyokat sóhajt. Amikor pedig végigsimítja a hátamat teljesen le, a fenekemig, vagy a két kezébe fogja az arcomat, vagy amikor elmegy mellettem, és éppen csak hozzám ér, azt senki nem tudja úgy tenni, mint ő. Ölelni pedig mindig annyira, de annyira ölel, mintha attól félne, ha nem teszi, akkor elsodor az ár. Sokszor szinte fáj, de ez a fájdalom annyira édes, hogy elkábulok tőle!” – sorolja, miközben újra és újra átél mindent. Így alszik el.

Zuhan lefelé az álmok közé, ahol egy sötét szobában van. Egy nagy ágy sarkában bújik meg a takaró alatt, és közben hallja, hogy valaki nyitja a bejárati ajtót.



Nem látja ki az, de tudja, hogy rossz ember, aki rosszat akar. Megpróbál még jobban elbújni. Halkan hívja az édesapját, nehogy a betörő meghallja. Valahogy ki lát a szoba ablakán is. Tamás van ott, aki a két kicsi gödröcskével az arca közepén nevet, és beszáll egy nagy autóba, amiben mások is ülnek. Jobban megnézi, és nőket lát ott. Az egyik ismerősnek tűnik, de rájön, hogy csak képzelet, mert neki kellene ott lennie, nem pedig másoknak. Közben a betolakodó hirtelen megfogja a lábát. Sikítani akar, de nem jön ki hang a száján.

A hátán fekvé kinyitja a szemét. A mellette alvó Tamás egyenletes szuszogása biztonsággal tölti el. És amikor rádöbben, hogy az előbb csak álmodott, jó kedve kerekedik, ami már-már majdnem boldogságba csap át.

Felül. A sötétséget már megszokta a szeme, így látja a fiút. Még az arcvonásait is ki tudja venni. Most nem az a nyugodt, laza és mosolygós Tamás fekszik mellette, mint máskor. A legszívesebben megsimogatná, és szorosán mellé feküdne, de mégsem teszi. Amint azonban a fiú felé fordulva egy kicsit közelebb húzódik hozzá, eszébe jut az este. Már nem haragszik rá. „És ha nincs semmi közte és a Betti között, akkor még igazat is adok neki, de akkor miért nem kerüli ki az ilyen helyzeteket? – teszi fel magának a kérdést. – Én biztosan nagyon figyelnék rá, ha tudnám, hogy ő kire allergiás. Ott van például a Molnár Géza. Nagyon jól tudom, hogy tetszem neki, és jó fej is. Nem olyan, mint a Tamás, de azért van benne valami, ami megfog – emlékezik, miközben a fürdőszobai tükörynematok egyre feszültebben figyelik a gondolatai csapongását. – Talán egy kicsit bele is szédültem” – mondja ki magában, és ettől az arca érezhetően lángolni kezd. Nem azért, mert beleszeretett abba a különleges és furcsa emberbe, hanem a szégyen miatt, amit akkor



érezte, amikor Tamással a Broadway-n találkoztak.

Sétáltak a művésszel, és észre sem vette, hogy a beszélgetés alatt belekarolt. És amikor meglátta az építész, el sem jutott a tudatáig a helyzet fonáksága, csak akkor, amikor meglátta a fiú arcán átsuhanó, majd visszajövő és ott maradó feszültséget. Azóta nem találkozott a Molnárral, pedig hónapokig hívogatta, de végül megértette, és feladta. Az is igaz, hogy Tamás soha nem emlékeztette az esetre, kivéve a tegnapi estét.

Elnézi így fektében a fiút. A keze, amikor felébredt, a hajához ért. Most a feje fölé kerül, amint közelebb húzódik hozzá. Tamás kinyitja a szemét, és forgolódni kezd, miközben nagyokat sóhajt. A lánynak háttal, az oldalára fekszik. Többször megmozdul. Hol a lábát, hol meg a kezét rakja újabb és újabb helyekre, közben Nellire figyel. Tudja, hogy a lány is ébren van, csak úgy tesz, mintha aludna. Most kicsit a lány felé izeg-mozog. Hátra nyújtja a lábát, és véletlenül hozzáér a szeretett nő lábfejehez. Egy percig egyikőjük sem mozdul, majd a lábujjak barátkozni kezdenek egymással.

A levegővételük egyre szabálytalanabb. Hol nagyokat sóhajtanak, hol pedig lélegzetüket visszafogva figyelik a másikat. Végül Nelli egy határozott mozdulattal Tamás mellé csúszik és átöleli. A fiú belefészkel magát a lány ölébe. Nelli szorosan öleli, de azért engedi, hogy Tamás visszaforduljon.

– Nagyon-nagyon szeretlek! – mondja a csókok után a fiú.

– Én pedig még annál is jobban! – válaszolja a lány, de azon, hogy ki szereti jobban a másikat, most már nem vitatkoznak.

Összefonódva, és a jó meleg paplan alatt egy kicsit össze is izzadva, egy gyors zuhanás után szerelmesen érnek le a csak nekik fenntartott Álomországba.

A reggelből délelőtt lesz, mire felébrednek. A jeges

szélorkán nem csak odébbállt, és hagyta érvényesülni a téli napot, de belőlük is elfújta a tegnapi rossz érzéseket. És ezt olyan erővel tette, hogy még írmagja sem maradt egyikőjük lelkében sem. Amin nincs is mit csodálkozni, hiszen ilyen dermesztően hideg és viharos erősségű szelet nagyon régen jegyezték fel az időjárást megfigyelők hazánkban.

Hosszú volt ez a harmincegy nap, de ezt Tamás és Nelli észre sem vette.

Így köszönt rájuk a tél harmadik hónapja.

– Halló!

– Igen!

– Megérkeztünk, Nill! Milyen jó, hogy kitaláltuk egymásnak, csak nekünk, ezeket a neveket! Ízlelgetem. Nill, Nelli. Nekem jobban tetszik a Nelli, de a Nill csak az enyém, mint neked a Tom. El ne mondd másnak! Itt nincs annyira hideg, mint otthon. Most itt vagyunk a reptéren, és bérletet veszünk. Ezzel mindenhol lehet utazni. Akár busszal, akár metróval szeretnénk menni.

– És jó volt az út, Tom?

– Igen, fogjuk rá! Csak hát nagyon hiányzol. Már most irtó rosszul érzem magam, hiszen mennyivel jobb lett volna, ha te is itt vagy velünk!

– Tudod, hogy nem volt megoldható! Az édesapámmal most nem tehettem meg, hogy elutazom!

– Igen, persze, de azért nem baj, ugye, hogy elmondom? És még többször is hallani fogod tőlem, szerelmem! Bár, amikor belekerültünk egy légörvénybe, arra gondoltam, még jó, hogy nem vagy itt, mert ha lezuhanunk, és meg kell halnom, akkor te, Nill, legalább életben maradsz. Mert azt biztos nem élném túl, ha valami bajod lenne!

– Jól van, Tom! Egy kicsit össze- visszabeszélsz. Ha lezuhansz, akkor már mindennek vége.

Egyébként is, butaság! Nem fog semmi rossz történni veletek!

– Hát, remélem! Édesapád?

– Jaj, kicsim! Hát alig három órája, hogy beszéltünk! Akkor is elmondtam, hogy jobban van, de én nem tudtam volna kikapcsolódni, ha tudom, hogy ő itthon van valaki ismeretlennel, aki segít neki. Olyan drága volt! Amikor beértem az irodába a reptérről, meg sem várta a telefonomat, hanem ő hívott fel, és kérdezett téged.

– Igen? És mit?



– Ááá, semmi érdekeset! Hogy elutaztál-e, meg ilyeneket. Csak egyáltalán, érted? Ő nekem egyben a pótanyukám is.

– Igen, tudom! Itt süt a nap, és se hó nincs, se fagy. Most még nem voltam kint, csak annyit, amíg a gépről átszálltunk a buszra, de szerintem nincs kevesebb nyolc, vagy tíz foknál. Jó ez a Barcelona! Ígérd meg, hogy később, valamikor, mondjuk jövőre, együtt jövünk ide!

– Jó, majd meglátjuk!

– Nill! Ígérd meg! Kérlek, annyira szeretném! Akkor csak mi ketten leszünk, és semmi szakmai program, mint most.

– Jól van ez így, mert amíg ti megbeszélték, meg előadásokat hallgattok, addig én mit csináltam volna? Egyedül járkalni, azért az nem annyira szívderítő.

– Azért mondom, hogy jövőre, és csak mi! Most mennem kell, ne haragudj!

– Persze, menjetek, majd hívj, ha alkalmas!

– Nekem mindig az! Szeretlek, és nagyon-nagyon hiányzol, Nill! Kérlek, légy jó lány!

– Én is téged! Szia, Tom.

Kicsit később.

– Halló!

– Igen?

– Csókollak, Nill! Itt vagyunk a Catalunya-n. Leszálltunk a buszról, amikor megláttuk ezt a szép teret szemben a palotával, mögöttünk az arénával. Nagyon hiányzol! Annyira akarom, hogy majd együtt is eljyjünk ide! Csoda ez az egész! Most elmegyünk a szállodába, de még visszajövünk ide, mert itt van a Katalán Nemzeti Múzeum, és azt még ma megnézzük. Azt mondják, a tizenegyes busszal innen két megálló felfelé, az olimpiai falu irányába, ahol a spanyol falu



van, ami építészetileg nagyon különleges. Minden országrészből hoztak ide egy-egy házat, és ezek nem csupán bemutatásra készültek, hanem az eredeti, a falura jellemző tevékenységet is űzik benne. Így van üvegfúvó, ötvös, fafaragó, kovács, kerámia is, no meg szövés, ruhakészítés. Te mit csinálsz?

– Én dolgoznék, Tamás.

– Jaj, ne haragudj, de ezt el kellett mondanom!

– Értem.

– Tényleg ne haragudj, majd megpróbálom visszafogni magam, de hidd el, nagyon nehéz! Amikor a buszon ülve megláttuk ezt a teret, egymásra néztünk, és máris szedelőzködni kezdtünk, pedig a szállodánk még legalább három megállóval odébb van, legalábbis a térkép szerint. Közel a La-Ramblához. Na, arra is nagyon kíváncsi vagyok! Azt hittük, ebben az időszakban kevesen lesznek, de nem. Olyan, mintha tavasz, vagy nyár lenne! Elég jó idő van, bár ezt már mondtam, ugye?

– Igen Tom, de dolgoznom kellene!

– Hát jó, akkor én most el! Csókollak, szeretlek!

– Én is. Szia!

– Szia, szia! Ugye nem felejtetted el?

– Nem, de mit is?

– Hogy jövünk, eljövünk!

– Igen, feltétlenül, de most tényleg, ne haragudj, de a főnököm már kezd kiakadni!

– Jól van! Illetve, dehogy van jól, de hát ez van. Szia, Nill. Szeretlek.

– Szia.

Két órával később

– Megint én vagyok. Nem zavarlak?

– Nem, csak...

– Végül lekéstük a Katalán Nemzeti Múzeumot, mert mire odaértünk, bezárt, ezért végigsétáltunk a La-Ramblán. Nem is tudom, mit meséljek, mert annyi a látnivaló, hogy a legszívesebben veled nézném mindezt végig. Úgy szeretlek, és annyira, de annyira hiányzol Nill! Na, majd jövőre, amikor eljövünk, igaz? Halló! Halló!

– Igen, itt vagyok.

– Mondom jövőre majd eljövünk.

– Igen, de ezt már megbeszéltük Tamás!

– Jól van, csak szeretném, ha nem felejténék el!

– Dehogy!

– Mondhatom még a La-Ramblát?

– Ahogy akarod.

– Miért, mit csinálsz?

– Na, vajon mit csinálnék itt az irodában, este nyolckor?

– Hú, már annyi idő van?

– Bizony, bizony!

– És miért nem mész haza édesapádhoz?

– Már voltam otthon, de vissza kellett jönnöm.

– Csak nem megint a főnököd?

– Mindegy, ezt ne most beszéljük meg!

– Ja, nem vagy egyedül?

– Úgy van.

– Te Nelli, képzeld, a La-Ramblán a Míró mozaikján járkalunk! Ezzel van kirakva az egész utca középső járdarésze. Nagyon jó itt a hangulat. Az emberek sétálnak le a tenger felé, majd vissza. Madarak, virágárusok, különleges élő szobrok, és ami a legfontosabb, nagyon szép házak vannak itt. Hamarabb kellett volna ide eljönnöm! Most még eszünk valahol valamit, majd vissza a szállásra.

– Jól van.

– Most nem szeretsz engem.



– Miért mondasz ilyent?

– Mert úgy érzem.

– Jaj, Tom! Itt vagyok bent. Megbeszélésünk van, és rám várnak, és nézegetnek kifelé, hogy mikor fejezem be a telefonálást.

– Hát nem az irodádban vagy?

– De igen, és mégsem! Itt vagyok, de a főnökömnél, az ügyvéd úrnál. Amikor megláttam a kijelzőn, hogy te hívsz, kijöttem.

– Értem.

– Most aztán meg ne sértődj!

– Nem, nem! De annyira szeretlek!

– Én is téged, de most ne haragudj, mennem kell!

– Jó, menj csak!

– Később majd felhívsz?

– Igen.

– Akkor, szia!

– Szia Nill!

Késő este.

– Szia, Tamás! Nem győztem kivárni, amíg telefonálsz!

– Én meg nem akartalak zavarni! Csókollak Nellim!

– Na, mi újság?

– És nálad?

– Nálam minden rendben. Gyorsan megkaptuk az eligazítást, kiosztotta a feladatot, és egy taxival hazajöttem. Most itt ülök a fotelben, és veled beszélek.

– Lehalkítod a tévét, mert alig hallok valamit!

– Persze, egy pillanat!

– Na, így már jobb! Mi is most jöttünk fel a szobánkba. Ezek aztán minden kicsi helyet kiadnak. A szobánk talán 7-8 négyzetméter, és egy kicsi zuhanyzó van hozzá vécével. Az ablak egy világítóud-



varra néz, amibe csak éppen a világosság nem jön be.

- Rossz kedved van Tamás?
- Nem, nem! De azt hiszem, elfáradtam.
- Akkor hagylak, készülődj, és aludjatok!
- Nem, még ne tegyük le!
- Jó. Milyen napod volt?
- Jó, de fárasztó.
- A holnapi program?
- Délelőtt előadás, délután pedig megint elindulunk.
- Az jó lesz.
- Igen, szerintem is.
- Na, akkor jó éjszakát Tamás!
- Neked is Nelli!
- Szeretlek.
- Én is szeretlek, nagyon szeretlek.

Második nap reggel.

- Hahó!
- Itt vagyok!
- Menetkészen vagyunk, szerelmem. Itt állunk az utcán, és várjuk a vezetőt, aki most először kísér el bennünket. Rendesek, nem?

- De igen.
- Kicsit karcos a levegő, de nem veszélyes.
- Hogy aludtál?
- Mint akit leoltottak.
- Szegény, jól elfáradtál tegnap!
- Igen, de nagyon jó volt. Este veled aludtam el. Annyira jó, hogy szeretjük egymást, és akkora csoda, hogy vagy nekem! Szinte most is érzem a jelenlétedet. Nagyon szeretlek.

– ...

- Mi baj van? Miért vagy csendben? Pontosabban, mintha sírnál.



– Nem sírok.

– Dehogynem, hiszen hallom! Mi baj van, édesem? Édesapád?

– Igen. Az éjszaka rosszul lett, és amíg a mentőt vártuk, szörnyű dolgokat mondott.

– Mit?

– Hogy hová temessem, és hogy mit tegyek a dolgaival, és ezt mind végig kellett hallgatnom. Én ezt nem bírom Tamás! Nem halhat meg az édesapám! Akkor nekem ki marad? Egyedül leszek.

– Miért mondasz ilyeneket? Miért halna meg? Még gondolni sem szabad rá! Mi történt? Most kórházban van?

– Nem. Végül is nem kellett bevinni, otthon elláták. A mentős régi ismerőse.

– És utána már jól telt az éjszaka?

– Igen.

– Na, látod! Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni!

– Igen, de akkor miért mond nekem ilyeneket? Hiszen ő is orvos! Ha valaki, hát ő biztosan tudja, hogy meggyógyul-e?

– Jó, lehetséges, de azért mégiscsak a mentős segített. És én is itt vagyok neked.

– Igen, tudom. És ne haragudj, de annyira messze vagyok, és most csak magamra számíthatok.

– De hiszen csak egy hét! Ennyit igazán ki lehet bírni!

– Igen, de mégis!

– Azt hiszed nekem könnyű, de kell egy kis ...

– Szabadság?

– Nem, nem így mondanám! Inkább új élmények, amik kizökkentik az embert a megszokott hétköznapiakból. Nekem ez jót tesz. Jobb lenne persze, ha itt lennél velem, de már az, hogy eljöttem, és itt vagyok, már attól szinte vérátömlesztést kaptam.

– Jó neked!

– Kérlek, ne érts félre!

– Nem értek én semmit sem félre, inkább meg! Akkor, ezen túl, ha a mérnök úr besokall valamitől, akkor elindul valahová külföldre, vagy éppen egy jó wellness-re, igaz?

– Nelli! Nelli! Szépen kérlek, ne magyarázd félre azt, amit mondtam! Szó sincs róla! De igen, jó az idegrendszeremnek, jó a lelkemnek, és jó a testemnek. Újabb izgalmas impulzusok érnek. Alig győzöm őket befogadni. Amit csak tudok, lefényképezek, de a levegőt, a hangulatot, és ezt az egészet csakúgy habzsolom. Nem szeretném, ha egy kicsi morzsa is kimaradna. Ez a város kinyitott engem. Igen, ez a pontos meghatározás. Kinyitotta a lelkem és a testem minden kapuját, és annyira nyitottá tett, amilyenek még soha nem éreztem magam. Már alig várom a délutánt, de a délelőtti előadás is biztosan jó lesz.

– Persze, értem. Menjetek csak!

– Most haragszol?

– Nem, nem! Csak valahogy rossz volt mindezt hallgatnom. Azt, hogy miért, nem tudom, ne is kérdezd!

– De miért?

– Mondtam, ne kérdezd! Erre nem tudok válaszolni.

– Akkor jól van.

– Már indultok?

– Igen, megjött a vezető.

– Akkor, szia!

– Szia, Nelli, szeretlek!

– Én is szeretlek, szia.

Délután.

– Csókollak édesem!

– Én is.



– Hmm.

– Na, mi történt?

– Mire vagy kíváncsi?

– Hogy merre vagytok, mit csináltok, mi az, ami tetszik, és mi az, ami nem, meg ilyenek.

– Itt vagyok a katedrális tetején. Hatalmas tömegű, és nagyon szép ez a templom. Leültem bent egy kicsit. Érezni Isten jelenlétét. Még most is magamba vagyok zuhanva, de nem is, rosszul mondom. Magammal és Vele vagyok. Vagy inkább Vele, és magammal, de mindegy is. Tele volt a katedrális, és mindenki érezte a jelenlétét. Senki nem sietett kifelé, mindenki maradni akart. Bent van egy kis udvar is, tóval. A szentemnek, Szent Ritának gyújtottam gyertyát, és kértem tőle, hogy minden probléma oldódjon meg, és forduljon jóra, ami bánt bennünket. A padban ülve Rád gondoltam.

– Igen? És mit, Tom?

– Egyet találhatsz!

– Én is téged.

Délelőtt az előadás is jó volt. Ez Gaudí Program, ezért róla, és az építészetéről szól az egész. Már nagyon várom, hogy emberközelségbe kerüljek a házaival. Nagyon jó az előadás, mert felkészít rá, és így az egész folyamatot megismerjük.

– Igen, értem.

– És, veled mi újság?

– Semmi érdekes. Itt vagyok az irodában, és dolgozom. Nem sokára megyek haza.

– Jól van. A csoportban van aki skype-ol az otthoniakkal. Én is felhívhatlak így, ha akarod!

– Ahogy jónak látod, Tamás! Nekem ez is jó, a telefon.

– Igen, nekem is az a bajom a számítógéppel, hogy azzal helyhez kötött az ember. Most is, az előadás után betettem a megőrzőbe, a kulturális központban.



Bár, ha arra gondolok, hogy ha mégis itt lenne, akkor te is láthatnád azt, amit én...

– Nem, jól van ez így! Majd ha hazajössz, együtt megnézzük a felvételeket!

– Ahogy gondolod.

– Van még valami, Tamás?

– Miért, mi baj van?

– Nincs semmi, csak nem szeretném, ha valamiből kimaradnál!

– Igen, talán igazad van! A többiek már mind lementek.

– Egyébként jó a csoport?

– Persze. Van egy-két ismerős is, de mi a Zolival vagyunk együtt. A szobánk is közös, meg minden, hiszen tudod.

– Tudom. A két jó barát.

– Ezt most gúnyosan mondtad?

– Miért tennék ilyet? Csak azt mondtam, ami igaz. Két jó barát.

– Hááát, elég félreérthető!

– Nincs ebben semmi félreérthető, Tamás! Azt mondtam, hogy a Balogh Zoli jó barátod. Az egyetlen és a legjobb, bár ez egy kicsit ellentmondásos, mert ha egyetlen, akkor nem tud a legjobb lenni. Ő az, aki ha kell, segít, ő az, akire számíthatsz. Így van?

– Igen, de mégis úgy érzem, hogy valamiért olyan furcsán mondd.

– Igen, lehetséges. Valahogy nem tudom elfelejteni, amikor egy este rá hivatkoztál, és aztán kiderült, hogy ő nem is volt ott.

– Jaj, Nelli! Az egy félreértés volt. Nem jól emlékezett a Zoli. Később elmondta neked, nem?

– Igen, persze, utólag. Mikor már megbeszélte.

– Nill, meddig töltjük az időnket ezekkel a buta félreértésekkel?



– Semeddig! Igazad van! Menjetek csak a barátodal, mert már biztosan keresnek benneteket!

– Legfeljebb engem keresnek, Zoli nem jött fel ide. Én viszont szerettem volna innen elmondani az érzéseimet.

– Elmondtad.

– Ne legyél már ilyen!

– Mert milyen is vagyok én?

– Most ellenséges vagy velem, és nem tudom, hogy miért?

– Na, inkább hagyjuk!

– De mit, könyörgök?!

– Na, ez egy újabb! Már könyörgünk is!

– Ez nekem így nagyon rossz, Nelli!

– Igazad van! Nekem is! Ne haragudj, de nem vagyok jó passzban! Menj, és érezd jól magad! Szia.

– Szia. Szere.

Második nap este.

– Szia, Nelli!

– Szia, Tamás! Már aggódtam. Arra gondoltam, ha nem hívsz fel fél órán belül, akkor én kereslek. Hogy vagy királyfim? Merre voltatok?

– Krrrr.

– Megfáztál? Van nálad torokfertőtlenítő?

– Nem, nem fáztam meg, csak a torkomat köszörültem. Tudod, rossz szokás.

– Igen, tudom. Már nagyon hiányzik, hogy élőben is hallhassam. Tehát, hol voltatok Tom?

– Láttuk a Sagrada Familia-t.

– Jaj, de jó! És milyen volt? Olyan, mint amikor a tévében néztük?

– Hát, nem egészen! Képzeld el, hogy amikor a metróból feljöttünk, ami közvetlenül ott van a temp-

lom együttes mellett, és a mozgólépcsőről leszálltunk, szemben találtuk magunkat vele. Még a lélegzetem is elakadt. Csak néztem, és néztem. Aztán, nem tudom megmagyarázni az okát, de határtalan jókedvem kerekedett. Szinte senki nem bírta velem. Nem voltam ott sem építész, sem Kun Tamás, hanem egy egyszerű földi hallandó, aki rácsodálkozott valamire, amitől még a kicsit hideg szél is felmelegedett. Ilyen nincs! Tényleg nincs! Én láttam az egyiptomi piramisokat is, de ez, amit a Gaudí megálmodott, és még a mai napig is építik, ez mindenen túltesz. Egyszerűen már a látványtól megváltozol. Beszippant magába, és nem enged el. Nem fizikálisan, hanem érzelmileg. Két óra múlva már indultunk is tovább. Még egy utolsó visszanezés, és a metró máris zakatolt veled, de te mégis ott maradtál, vagy elhoztad egy részét. Nem, inkább az előbbi. Ott maradt belőlem egy részem, az, amitől, ha csak rá gondolkodom, azon nyomban jó kedvem lesz.

– Nem a Ritától?

– Ritától?

– Igen, attól a pécsi építésztől.

– Ez most, hogy jön ide?

– Semmi, nem érdekes, csak úgy kérdeztem.

– Te soha nem kérdezel feleslegesen!

– De most tényleg, nincs semmi probléma! Csak úgy megjegyeztem, hogy tudom, hogy ott van veletek egy szőke lány Pécsről.

– Édesem, Nellim, Nill! Van itt több nő is, nem csak a Rita.

– Ajvé! Akkor jól összejött a társaság!

– Igen, szerintem is, de még nem nagyon ismerjük egymást.

– De a Ritát ismered, ugye?

– Igen.

– Még jó, hogy emlékszel rá!

– Jaj, Nelli! Kérlek, ne ezzel foglalkozzunk! Még az egyetemen voltunk egy társaságban, amikor a Zolival járt egy időben.

– A Zolival?

– Igen, vele.

– Lám, mire jó egy jó barát!

– Nem mire jó, hanem vele járt.

– Jól van! Legyen így, ha ez jó neked!

– Most egyébként hol vagy, és mit csinálsz, szerelmem?

– Itthon vagyok, és ülök a fotelban. Veled beszélek.

– Édesapád?

– Köszöni, jól van.

– Most rossz kedved lett valamitől?

– Nem, nem hiszem, csak nem szeretem, ha hülyének néznek!

– Senki nem néz annak, csak kerülni szeretném azokat a témákat, amikről hiába mondom el az igazságot, te mégis úgy viselkedsz, mintha nem hallanád meg, amit mondok. Nagyon szeretlek, de a féltékenységed mindent elront. Most azt találtad ki, hogy a Rita, a Hortobágyi Rita játszik valamit az életemben. Mondd, miért van ez? Itt vagyok kint Barcelonában. Tervezzük, hogy majd együtt is eljövünk. Annyira szép és jó dolgokat, épületeket látok, annyira sokat szívok be magamba, mint nagyon régen, illetve nem is emlékszem, hogy volt-e valaha ilyenben részem, te pedig nekem esel valami miatt, amit kitaláltál. Még védekezni sem tudok, ha nincs mit védenem! Nekem rajtad kívül nem kell, és soha nem is fog kelleni más. Akármerre vagyok, állandóan csak te vagy az eszemben, állandóan csak téged látlok. Azt tervezem, mennyire jó lesz majd, amikor csak mi ketten leszünk itt. Este, amikor lefekszem, veled alszom el, reggel veled ébredek. Alig győzöm kivárni az esküvőnk időpontját,



de ez így nem jó, ez nekem így nagyon rossz! Ha ennyire nem bízol bennem, akkor én mit mondjak? Mit tegyek? Ha úgy hozza az alkalom, persze, hogy beszélgetek Ritával. Sőt, a katedrálisban, a padban hárman voltunk egymás mellett. A Rita, Zoli és én. És közben nem csak, hogy rád, ránk gondoltam, és imádkoztam, de amikor felálltunk, és elmentem a szentemhez, rólad, rólunk beszéltem neki. A tavaszi esküvőnkéről, és hogy hol lesz, meg hogy segítsen, hogy csodálatos életünk legyen. És éreztem, hidd el, éreztem, hogy válaszolt. Azt mondta, csak a szeretet számít. És én nagyon szeretlek téged.

– Talán meg is hívtad a Ritátokat?

– Nem, igen, vagyis...

– Most igen, vagy nem?

– Azt mondtam, majd értesítjük.

– Tehát, akkor igen! Köszönöm! Még a Bettikét is legyél szíves, meg az összes régi, vagy éppen új barátnődet!

– Úgy látom, nem lehet ebből kimozdítani téged, Nelli!

– Engem? Miből? Miről beszélünk itt egyáltalán?

– Semmiről! Bocsánat, félreértettem!

– Nem! Ez így nem tisztességes! Tessék megmondani, hogy mi az, amiből engem nem lehet kimozdítani!

– Ááá, nem érdekes! Majd ha hazaérek, úgyis minden rendbe jön.

– Gondolod?

– Miért, te nem így látod?

– Ha azt hiszed, hogy én mindent lenyelek, és mindenem túlteszem magam, akkor tévedsz! Nem elég, hogy a közönséges barátnődet, a Bettikét kénytelen vagyok itt Pesten elviselni, most pedig Spanyolországba szervezed meg magadnak a Ritácskát! Ez azért már sok, nagyon sok! Csak tudnám, hogy



miért nem mondd meg egyenesen, hogy már nem kellek neked! Miért van szükséged ezekre a cafka nőkre? Apukám előre megmondta, hogy vigyázzak veled, mert majd másoknak is kellesz. Ami nem is volna baj, de te sem vagy különb a barátnőidnél, miközben engem bolondítasz. Elmondod, ismétlem, elmondod, hogy így, meg úgy szeretsz, miközben másokkal mész ide meg oda, és a Bettikével beszélgetsz. Élvezetes lehet engem hülyére venni!

– Nelli! Együtt döntöttük el az utamat. Hívtalak, kértelek, hogy gyere el, akkor most mi a baj? Miért találsz ki minden butaságot? Ülj fel egy gépre, és gyere utánam! Akkor majd meglátod, hogy mennyire félreérted az egészséget, és szégyellni fogod magad amiatt, amiket itt összehordasz. Olyan jó kedvem volt, és nézd meg, most teljesen elromlott.

– Mert ennek is én vagyok az oka!

– Már most is, amikor kijelentesz, alig tudok rá mit válaszolni, hiszen azonnal újabb veszekedés tör ki. Itt vagyok Barcelonában. Nagyon vártam a találkozást ezzel a várossal, ahol Gaudíval, Picassóval, Miróval találkozhatasz. Ahol olyan érzések érnek el, amik örökké beléd égnek, és amikor mindezt elmesélem a szerelmemnek, akiről eddig azt gondoltam, hogy ő is nagyon szeret engem, és nem csak én őt, akit mindig magam mellett érzek, miközben hírességek műveit nézem, és a katedrálisban érte, és értünk imádkozom, de nem is folytatom tovább. Mindegy. Már nincs jó kedvem. Üres vagyok, teljesen üres. Tényleg olyan nagy elvárás az, hogy ha már valaki nem tud veled jól tenni, akkor legalább rosszat ne tegyen? De én vagyok a buta! És tudom, hogy én vagyok a hülye, mert felépítettem magamban egy légvárat, és azt próbálom belakni. Aztán, amikor jön egy kicsi fuvallat, hirtelen minden a feje tetejére áll, és a már behordott bútorok

és edények csörömpölve, és összetörve, nagy összevisszaságban hevernek. És amikor kinézek, hogy mi történhetett, akkor jövök rá, hogy ez az egész csak egy alapozás nélküli légvár volt, ezért nem is kellett hozzá nagy szél, vagy tornádó, esetleg földrengés, csak egy kis szellő, ami nem előhírnöke a nagy viharnek, csak éppen frissíti, jobbá teszi az egyébként is kellemes közérzetet, és máris romba dől minden. Most nagyon rosszat tettél nekem! Nagyon! Nem is tudom, hogyan fogjuk ezt lerendezni, és talán nem is tudod, hogy most mennyire kiábrándult vagyok.

– Hmssz.

– Most sírsz?

– Nem.

– Akkor jó, bár úgy hallom.

– Csak egy kicsit.

– És miért?

– Miért, miért? Mert olyan szerencsétlen vagyok. Megtaláltam életem nagy szerelmét, akiről mindig álmodtam, akire állandóan vágytam, akinél szebbet, jobbat elképzelni sem tudtam, és most elveszítem. Mondd meg bátran, merd kimondani, hogy már nem kellesz Somoskőy Nelli! Nehezen, de túlélem. Igaz, több férfi biztos nem lesz az életemben, mert utánad már nem kell más. Ha nem te, akkor senki! Éreztem én, csak nem hittem, hogy ez bekövetkezhet.

– Mi?

– Hát ez, hogy kiábrándultál belőlem. Lehullott a fátyol. Most már nem látod a te kék szemű szépségedet, ugye?

– Nem erről van szó!

– Dehogynem! Tudom én! De ne félj, nem leszek öngyilkos! Csak, mint nő temetem el magam. És nem is hibáztatlak, te nem tehetsz semmiről! Ilyen a véred, ilyenek születtél!

– Milyen a vérem? Milyennek születtem?

– Hagyjuk, már úgyis mindegy!

– Semmit ne hagyjunk! Most érvünk a végére! Terítsük ki a lapokat! Mondd Nelli, miről van itt szó? Milyen vérről? Talán az a baj, hogy az én apám víz-, csatorna-, és gázszerelő mester volt, nem pedig főorvos? Vagy az, hogy amikor eljöttél hozzánk, az édesanyám nem borult azonnal az ügyvédnö nyakába, mert előtte még szeretne volna megismerni?

– Nem, de ha már szóba hoztad, az igenis nagyon rosszul esett, ahogy a Bettiről beszélt.

– Miért, mit mondott?

– Arra már nem emlékszem, de azért az durva volt tőle!

– A féltékenység most már tényleg elvette az eszedet, mert ha nem emlékeznél, akkor elmondom, hogy csak annyit mondott, hogy az ő fia nagyon ritkán mutatja be neki a barátnőjét, és hogy te vagy a második, akit megismer. A Bettit ismerte még, de azt nem tudja, hogy igazából milyen barátnőm volt. Ezt mondta. Most már emlékszel?

– Lehet, hogy így volt, de én ezt nem jól éltem meg.

– Ezek is csak kifogások. Jó lenne, ha végre megmondanád, hogy mi a fene bajod van, Nelli?

– Mi lenne, semmi! Csak éppen annyi, hogy elvesztettem az életem értelmét, a szerelmemet. Ez igazán nem nagy ügy, végül is ilyen minden nap megeshet!

– Ezt most honnan veszed?

– Hát nem te mondtad az előbb? Kiábrándultál belőlem, kész, vége!

– Ugyan már, ne kezdjük előlről! Az ember sok mindent mond, ha elfutja a méreg. És ne sírj, nincs semmi baj!

– Dehogy nincs! Elrontottam. Ott vagy, messze tőlem, a Ritával, én pedig itt veszekszem veled, aminek



kiábrándulás, elhidegülés a következménye. Aztán majd a szőke építésznek a karjai között felejtesz.

– Nelli, Nill! Mi változott meg az elmúlt egy nap alatt?

– Hát?

– Na, látod, semmi! Tegnap reggel még együtt ébredtünk. Szerettük egymást. Én nem változtam. Éppen annyira szeretlek, mint egy napja, sőt, jobban, mert nagyon hiányzol.

– És akkor nem haragszol rám?

– Nem, egyáltalán nem! Csak kérlek, ne bánts!

– De te se Ritázz!

– Ne kezdjük! Nem Ritázok. Így jó?

– Jó.

– Már nem sírsz?

– Nem, csak egy kicsit.

– Miért?

– Sajnálalak, mert elrontottam a kedvedet.

– Ne törődj vele, már jobb! Most alszunk egy jót, és holnap új nap következik.

– Akkor?

– Nagyon szeretlek! Jó éjszakát! Holnap hívlak!

– Én is téged, és ne haragudj!

– Dehogy! Ne is beszéljünk róla! Csókollak.

– Szia, Tamás, szeretlek. És ugye tudod, mit ígértél?

Harmadik nap reggel.

– Halló!

– Itt vagyok.

– Szia, Nelli.

– Szia.

– Milyen éjszakád volt, hogy aludtál?

– Jól.

– És édesapád?



– Köszönöm, ő is jól.

– Most készülődök le a reggelihez, és gondoltam, inkább ilyenkor hívlak, nem pedig utána, amikor már a többiekkel együtt vagyunk, és a következő programra megyünk.

– Jól van.

– És te mit csinálsz?

– Felöltözve állok az előszobában.

– Jaj, akkor rosszkor hívtalak. Beszéljünk később?

– Nem, most már mindegy. Úgy is elment a buszom. Mondd csak nyugodtan, leültem!

– Rossz kedved van?

– Nem, nincs.

– Olyan furcsa vagy szerelmem! Nem szeretsz már? Olyan rosszat álmódtam!

– Igen?

– Igen. Fel is ébredtem rá, és utána már nem tudtam visszaaludni. Azt álmódtam, hogy ablaktisztítóval lemostad a kislakásunk tükréről az odarajzolt képedet, majd valahogy a markodba kerültek a kicsi, tépett lila papírdarabok, amiket te tettél el a szülői házatokban, a szobádban, és azt kéjes arccal meggyújtottad. Aztán, amikor láttad, hogy ez nekem mennyire rosszul esik, telefonáltál Molnár Gézának, akinek pénzt adtál, de nem tudom, hogy miért, csak azt, hogy utána találkozottál vele, rajtam pedig úgy keresztülnéztek, mintha nem is lennék. Nagyon rossz volt. Ekkor ébredtem fel, és annyira dobogott a szívem, hogy majdnem kiugrott a helyéről. Csak néztem a sötét szobában a mennyezetet, és hallgattam Zoli horkolását. Nem is tudtam, hogy így horkol. Reggel mondtam is neki, de ő nevetve azzal ütötte el, hogy éjszaka aludni kell, nem pedig bigyerészni. Csak tudnám, mit értett ezen? Máskor talán még nevettem is volna is ezen a szón, de most nem volt kedvem. Gondoltam,

elmondom, hátha elfelejteted velem ezt a rossz álmot.

– Én is szoktam álmodni, és bizony nem mindig jókat, főleg ha rólad álmodom.

– Hááát, ettől most nem lettem jobban Nellim!

– Sajnálom, Tamás! Ma estére biztosan jól elfáradsz, és nem fogsz ilyeneket álmodni!

– Gondolod?

– Igen.

– És mi van, ha van alapja az álomnak? Mi van, ha előre jelez valamit, ami köztünk fog történni?

– Mit jelezne? Hogy égetek, meg tükröt takarítok, esetleg pénzt adok? Ugyan már Tamás! Csak nem hiszel az álomfejtésben, meg az ilyen badarságokban?

– Volt idő, amikor még a horoszkópot is együtt olvastuk. Most mi történt? Csak nézek ki a fejemből, és nem értem! Nem értem mi az, amiben most benne vagyunk, Nelli. Alig jöttem el otthonról, és máris úgy érzem, megváltoztál. Tegnapelőtt még egészen másképpen szóltál hozzám! Történt valami, amiről tudnom kellene?

– Bizony, bizony, de azt neked kell tudnod!

– Nekem? Mit? Kérlek, ne Ritázzunk!

– Jó! Inkább Gabizzunk?

– Ki az a Gabi?

– Na, helyben vagyunk! Ki az a Gabi? Mennyire ártatlanul tudod ezt kérdezni!

– Tényleg nem tudom, kiről beszélsz!

– Pedig a hangja alapján igazán fiatal kis fruska lehet. Biztosan ez is szóke.

– Most már tényleg nem értem!

– Tamás! Az itthon hagyott nadrágodat készültem a tisztítóba vinni, és tegnap este kipakoltam a zsebéből. Ott találtam egy szépen összehajtogatott papírt, amire a Gabi név mellé a telefonszáma is oda volt írva.

– Nem emlékszem, nem hinném, hogy én ír-

tam volna fel! És egyébként is, elég érdekes, hogy elolvasod a zsebemben lévő dolgaimat.

– Hoppá! Hát ez az! Most sem nekem segítesz, hanem pont ellenkezőleg! Úgy is olyan nehezen hiszem el, hogy egyedül csak én vagyok neked, és hogy csak engem szeretsz, és ezek után még felelősségre is vonsz! Édesapám is pontosan ezt mondta.

– Talán neki is eldicsekedtél?

– El bizony!

– Hát, akkor nekem már nem is kell semmit sem mondanom!

– Dehogynem! Tessék megmondani, hogy ki az a vékony hangú nő!

– Úristen! Te fel is hívtad?

– Természetesen.

– És mit mondtál neki?

– Semmit, letettem.

– Hmmm! Jó lesz, ha haza megyek. Soha többet nem foglak még egy napra sem magadra hagyni!

– Az jó lesz, de ne terej Tamás! Ki ez a nő?

– Nem tudom, nem tudom! Százszor is megkérdezheted, tényleg, de akkor sem jut az eszembe! Ha azt mondom, hogy ügyfél, és kiderül, hogy nem az, akkor az is baj, de ha azt mondom, hogy valami ismerős, és kiderül, hogy még sem az, akkor az is probléma. Nem lehet normális választ adni, mert nem tudom. Dobd ki a papírt a telefonszámmal együtt, és kész!

– Már biztosan benne van a telefonodban is!

– Ez teljesen meddő vita, lapozzunk! Én ezt így nem tudom csinálni!

– Én sem!

– Akkor szép napot neked!

– Neked is! Érezd jól magad a nőiddel! Szia!

– Szia!



Harmadik nap este.

– Na, megnyugodtál? Csókollak, Nill!

– Nem is voltam ideges! Mi van veletek?

– Itt minden rendben. Sokat mentünk, és még többet láttunk. Jó napom volt.

– Örülök.

– Csak ennyi?

– Hát, mit mondjak? Neked legalább jó napod volt!

– Miért, van valami, amiből kimaradtam?

– Nem, nincs! Legalábbis nem tudok róla.

– Csak azért, mert úgy monddod, mintha valami baj lenne otthon.

– Nem, nincs. És nem is mondtam ilyet!

– Krrr.

– Megfáztál?

– Nem, csak megköszörültem a torkom! Ma Gaudí házakat néztünk. Mint például a La Pedrera. Erről nem lehet mit mondani, ezt látni kell! És tudod, mi az érdekes, Nill?

– Igen?

– Ismertem, láttam róla fotókat, filmet, de előtte állva, a túloldadról beszippantani az íves hullámzó homlokzatot, a kovácsoltvas korlátokat, amik igazából nem is korlátok, hanem térdfalak, aztán bent, amikor körbenézel, kiderül, hogy itt minden – a kilincstől a mennyezetig, a virágmintás festésig – ki van találva. Ha pedig felérsz a tetőre, az olyan, mintha egy szürrealista világba csöppentél volna bele. A kémények nem is kémények, hanem középkori harcosok, akik a házat vigyázzák. Szóval, aki ezt még nem látta, az nem is tudja, mennyire szegény. Tényleg, már ettől többnek érzem magam!

– Gondolom!

– De tényleg, és ne érts félre! Ez nem beképzeltség,



ez maga a valóság! Mint a Sagrada Familiánál. Ez is beszippantja a lelkedet, és magáévá tesz. Csak nézek, és csodálom ezt az embert, hogy honnan jöttek elő benne ezek a gondolatok?

- Örülök, hogy jól érzed magad!
- Tényleg jól, nagyon jól! Csak egy bajom van!
- Gondolom.
- De tényleg!
- Ne hogy azt mondd!
- De igen! Nagyon hiányzol!
- Na, ezt nem kellett volna!
- Miért? Nem ezt vártad?
- Hát?!

– Édesem! Szerelmem! Nellim! Egyedül és mindenekelőtt Te vagy az, akitől igazán boldog lennék! Ha itt volnál, akkor szerintem a magasból nézném mindezt a csodát, amit Barcelona nyújt. Te nem így gondold, szerelmem?

- Nem mondom, jó lenne!
- Hát, ülj fel egy gépre, és gyere el!
- Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne!
- Kár, pedig.... Még a gondolattal is jó eljátszani!
- Ne álmodozz, Tamás! Majd lesz még rá alkalom!
- A kevésnél ez is több! Most örömet szereztl nekem!

– Szívesen és szívből teszem, ha rendes vagy velem, és nincsenek egyéb zavaró körülmények.

- Azok soha sincsenek, drágám!
- Persze, tudom én!

– És otthon mi újság? Édesapád, a munkahelyen a főnököd?

– Semmi érdekes! Az ügyvédúrnak meghalt a felesége. Nem is tudtam, hogy majdnem ötven éve ismerték egymást. Leukémiás volt. Mi nem ismertük a hölgyet, de azt mondják a régi kollégák, hogy nagyon

szolid, csendes, szerény asszony volt. Egészen más, mint a férje. Sajnálom őket. Egy egész élet leélése után elveszíteni azt, aki mindig veled volt, az maga a vég! Ahhoz képest elég jól viseli. Mondjuk, kevés időt tölt bent, és az ügyei nagy részét is átadta, de én a helyben biztosan világgá is mennék.

– Ebbe ne is gondoljunk bele, Nellim!

– Csak próbálom átérezni a helyzetét, de megmondom őszintén, hogy nem igazán megy, mert azért előttem van a csesztetése is, no meg a krákogása, ha valakivel, mondjuk, éppen veled beszélek telefonon. De nem bánom! Bár sokszor kívántam neki ezt, meg azt, de a felesége halálát véletlenül sem.

– Nem rossz ember ő!

– Neked nem is! Nem te vagy itt, és viseled el!

– Igen, de téged meg tanít, és a gyakornoka vagy!

– Igen? És ez már feljogosít valakit arra, hogy úgy beszéljen veled, mintha a kapcája lennél? Na, nem barátom! Meglátszik, hogy te is dolgoztatni szeretsz!

– Én? Hiszen mi csak ketten vagyunk az irodában a Zolival!

– Na, a Zolikát jobb, ha nem is hozod szóba! Egyébként nem is a jó barátodról beszélek, hanem azokról a szerencsétlenekről, akiket, ha több a munkátok, előhívtok, és befogtok.

– Kiket?

– Mit tudom én! Szerkesztő, vagy mik ezek?

– És mi van velük?

– A múltkor, amikor ott voltam nálad, te is mennyire utálatosan beszéltél azzal a göndör, oldalt felnyírt hajú fiúval.

– Jaj, hát az csak hülyéskedés volt! Mindig ebben a stílusban szövegelünk!

– Hát, kösz! Lehet, hogy neked ez hülyeség, meg vicc, de én láttam, hogy neki nagyon rosszul esett!

- Na, majd megkérdezem tőle!
- Már csak az hiányzik, hogy engem is belekeverj!
- Én nem mondtam semmit! A te dolgod, csak éppen megjegyeztem!
- Jó! Nem is mondtad, hogy hiányzom-e neked?
- Nem mondtam volna?
- Nem bizony!
- Hiszen úgy is tudod!
- Igen, lehet, de jó volna hallani is!
- Hiányzol!
- Látod, nem is volt olyan nehéz! És mennyire?
- Amennyire kell!
- Na, ezzel aztán jól ki lettem fizetve!
- Csak annyira, mint én!
- Nekem te nagyon hiányzol!
- Persze, gondolom! És hogy van a Ritácska?
- Köszöni szépen jól, de én téged szeretlek, és rólunk szeretnék beszélni!
- Én is szeretlek. Aludjunk, Tamás!
- Máris?
- Persze. Hiszen holnap is nap lesz!
- Jól van! Csókollak. Szép álmokat! Szeretlek.
- Jó éjszakát, vigyázzatok magatokra! Szia!

Negyedik nap este.

- ...
- Halló!
- Igen, itt vagyok!
- Na, végre! Már aggódtam, Nill!
- Nem kellett volna!
- Kerestelek többször is, de nem értelek el!
- Én csak egyről tudok! Akkor éppen tárgyaltam, és mire kimentem, és felvettem, addigra letted.
- Azért visszahívhattál volna!



- Hát, majd legközelebb!
- Jó alaposan elfáradtam.
- Akkor jó napod volt megint.

– Igen, a Güell Parkban is voltunk. Már nem tudom tovább fokozni azokat az érzéseket, amik itt, ebben a városban érnek. Pedig már nagyon várom Picassót, Mirót. Egy jót sétáltunk a Katalunnyán is. Jól érzem magam. Itt most olyan idő van, mint otthon tavasszal. Még a napnak is van ereje. Azt mondják, nem jellemző az ennyire meleg, de nagy tél sem szokott lenni. Mindenesetre mi jól kifogtuk, az már biztos. Képzeld el, hogy még a vékony kabátban is melegem van. A Güll Parkban leültünk egy padra, és napoztunk. Akivel beszélünk, mindenki azt kérdezi, hogy honnan jöttünk, és hogy kik vagyunk. Amikor megtudják, hogy Magyarország a hazánk, és hogy építészek vagyunk, azonnal tudják, milyen programon veszünk részt. Vettem neked egy nagyon érdekes dolgot.

- Nem kellett volna!
- Hiába kérdezed, nem mondom el mi az!
- De nem is kérdezem! Igazából most nem nagyon érdekel. Nekem is nagyon sok dolgom és bajom van.
- Akkor nem is hiányzom, szerelmem?
- De igen, bár talán jobb is most ez így. Ha itthon lennél, kevesebb időm lenne a munkámra és az egyéb ügyeimre.
- Na, ezt jól megmondtad!
- Mit?
- Hogy jobb, ha itt vagyok, mint otthon, melletted.
- Ne fordítsd ki a szavamat, Tamás! Azt mondtam, ha már így alakult, akkor ez jobb is így, mert nagyon sok a dolgom.
- Jó, jó! Nem akarok veszekedni.
- Nem is tudnál. Alig várom, hogy aludhassak!
- Ja, már ágyban vagy?



– Hát, még éppen nem, de már nem sokára. Ha befejeztük, akkor két perc múlva.

– Jó, akkor elbúcsúzom.

– Rendben

– Holnap szkájpoljunk egy kicsit! Annyira szeretnék látni, jó?

– Majd meglátjuk! Tudod, hogy én nem vagyok annyira oda érte. A telefonért sem. Azt szeretem, ha szemtől szemben beszélünk, és úgy látlak, ha pedig nem, akkor a levelet tartom még jónak. Én már csak ilyen maradi vagyok.

– Ez nem maradiság, de ha nem haragszol, akkor én most mégsem írnék, hanem megpróbállak gépen keresni, hátha mégis láthatom a kék szépséget.

– Ugyan már! Hagyjuk ezt a szöveget másnak, Tamás! Van ott olyan, akinek ezeket a lemezeket elsütheted, és talán még el is bódul tőle.

– Nill, kérlek, ne csináld már!

– Én? Mit ne csináljak?

– Nem, semmit!

– Helyes, aludjunk!

– Igen! Szia. Csókollak, szeretlek!

– Szia.

Két perc múlva.

– Igen, itt vagyok! Mi van, elfelejtettél valamit, Tamás?

– Nem én, hanem Te, Nill.

– Én? És vajon mit?

– Azt, hogy szeretsz-e?

– Hiszen úgy is tudod, de téged nagyon nehéz szeretni!

– Én ezt nem hiszem. Olyan vagyok, mint egy nyitott könyv. Mindent tudsz rólam, még a legbelső érzéseimet is.

- Cccc, jó szöveg! Ha sokáig mondogatod, még a végén magad is elhiszed!
- Pedig ez tényleg így van!
- Hát, ha ezt gondolod, akkor jól van.
- Nincs jó kedvem.
- Miért?
- Nem is tudom, de rossz érzésem van Nelli. Olyan, mintha hadakoznom kellene valami, vagy valaki ellen, akiről még azt sem tudom, létezik-e egyáltalán.
- Hát igen. Van így az ember.
- Talán az édesapád mondott rólam valami olyat, ami elbizonytalanított?
- Hogy kerül ide az apukám?
- Nem is tudom, csak mert tegnap is beszéltek rólam.
- Mi van Tamás? Azt gondolod, rajtad kívül nincs más beszélőnivalónk? Azért, mert egyszer szóba kerülte, attól még ne hidd, hogy állandóan te vagy a téma!
- Látod, most is milyen hirtelen felhúztad magad.
- Persze. Miért is ne? Az édesapámnak sorban maradnak el a műtétei, amikre a betegek vártak. Éppen elég baj ez neki! Kisebb gondja is nagyobb annál, hogy Kun Tamás építész lelki problémáival, vagy kiterjedt szexuális életével foglalkozzon!
- Na, helyben vagyunk!
- Igen, de milyen helyen is?
- A szexuális életéről szóló megjegyzésedet már észre sem veszem, de a főorvos úr édesapa felsőbbrendűségét, már számolatlanul sokszor hallottam. Teljes elismerésem neki, és tényleg így is gondolom. Jó fej az apád. Jobb, mint amit te látsz, gondolsz róla. Neki eszébe sem jutnak azok, amiket te a szájába adsz.
- Na-na!
- Semmi, na-na! Hadd folytassam! Tehát jó fej

az öreg, én mondom, és még az építészetben is nagyon megszívlelendő meglátásai vannak. De mondok neked valamit Nelli. Amit ő elért, az az ő teljesítménye, nem pedig a tied. Örülj neki, hogy ő az édesapád, és nem pedig valaki más, aki történetesen nem köztisztviselőnek örvendő sebész főorvos. De ha jól belegondolsz, ez inkább teher! Még szerencse, hogy jó eszű nő vagy, mert képzelj csak el, ha nem így lenne, hiszen neked az ő nyomdokaiba kell lépned. Ha nem is a gyógyítás terén, hanem a saját hivatásodban, de mindenképpen elvárás tőled az a szint, amit ő elért. De nem is ez a lényeg, hanem az, hogy amit ő elért, az az övé, nem pedig a tied!

– Állítom, hogy neked valami mániád van, Tamás!

– Nekem? Miért lenne?

– Nem is értem, miről beszélsz ilyenkor! Ki mondta neked ennek az ellenkezőjét? Mikor beszéltem én másképpen? Egyáltalán, hogyan jön ez ide?

– Mindegy, ezt el kellett mondanom!

– De ezt már többször is kifejtetted, csak éppen mindig másként. Értsd meg, engem nem érdekelnek a szülők! Csak annyira, mint általában mindenkit, aki szereti az édesanyját, és az édesapját. Nekem megvan a saját életem, és elsősorban azért felelek. Ne gyere nekem a fóbiáiddal! Ezzel szemben arra biztatlak, hogy ne hazudj, mert amit te is megtanulhattál az édesanyádtól, az az igazmondás, és a tisztaság!

– Na, akkor most ismét jön a régi sláger. Nem tudnál valami új nyulat előhúzni a kalapból?

– Azokat te húzkodod elő, barátom!

– Nem szeretem ezt a megszólítást!

– Tudom.

– És akkor miért?

– Mert ezt érdemeled.

– Azért hívtalak ismét fel, mert nem mondtad, hogy szeretsz.



– Hát persze, hogy szeretlek. Én, érted, én, szeretlek.
– Ezt úgy mondd, mintha én nem szeretnék téged.
– Hát, nekem úgy tűnik. Elég, ha csak a Ritára, a Gabira, ja, és hogy el ne feledkezzek a kis szőke babáról, a Bettire gondolok. Dehogy gondolok! Ezek annyit sem érdemelnek meg, hogy egy pillanatra is az eszembe jussanak. De te barátom, bocsánat, Kun Tamás, gondoskodsz arról, hogy ez ne így legyen. Remélem, jókat üldögéltetek, és ki tudja még mit csináltatok a Güell parki padon. Ha csak rá gondolok is rosszul leszek tőled!

– Kérlek, Nill, ne hergeld bele magad a semmibe! Nincs semmi, és nem is lesz! Sőt, nem is volt! Ez az egész csak a te agyad szüleménye!

– Na, tessék, már hülye is vagyok! Most inkább tegyük le, jó?

– Jól van. Sajnálom! Már egyre kevesebb nap van hátra, és megyek haza.

– Ahogy gondolod.

– Csókollak, Nelli!

– Én is. Szia.

Hatodik nap reggel.

– Halló!

– Halló!

– Na, végre, hogy elértelek Nelli!

– Programra mentek?

– Nem, ma már nem. Egész nap szabadok vagyunk. Hol voltál tegnap? Késő éjszakáig próbáltalak elérni gépen és telefonon is, de nem sikerült. Még az Edinát is hívtam. Neki kicsörgött a telefonja, de nem vette fel.

– Ne haragudj, Tamás, de tegnap nagyon mozgalmas napom volt, semmire nem értem rá!

– De mégis, valami baj van? Talán az édesapád?



– Nem, dehogy! Ő jól van! Már dolgozik. Lekötni sem lehetne. Amint kicsit jobban érezte magát, már a kórházban volt.

– Akkor mi történt?

– Igazából semmi, de mégis annyira hosszú volt a nap, hogy későn, valamikor kettő körül értem haza.

– Elmondod?

– Ha kíváncsi vagy rá?

– Nagyon!

– De először mesélj, mi van veled?

– Itt minden rendben! Készülődünk haza. Holnap repülünk. Remélem, örülsz?

– És te?

– Én nagyon.

– Akkor én is.

– Tehát, mi volt tegnap?

– Mindjárt. Ti merre voltatok?

– Majd elmondom, ha hazaértünk. Úgyis nem-sokára csókolhatlak.

– Igen?

– Hát persze! Vagy nem? Olyan furcsa vagy! Azt gondolnám, ha nem beszélsz velem egy napja, és nem látjuk egymást egy hete, bár én szerettem volna a szkájpon megmerülni a kékségedben, csak nem jött össze, akkor nem ilyen vagy velem.

– Miért, milyen vagyok? Sírnom kellene? Vagy bezárkóznom egy szobába, és eldobnom a kulcsot, amit, majd ha hazaérsz, akkor keresel meg, és akkor nyitod ki velem az ajtót? Egyébként tegnap voltam fent a lakásodban is.

– A lakásunkban.

– Jó, akkor a lakásunkban. A lényeg az, hogy fent voltam.

– És miért?

– Mert engem értek el. A szomszédban felújítanak,

és a fürdőszobafal túloldalán bontottak. Mondták, hogy nézzem meg, nincs-e valami kárunk? Még szerencse, hogy szóltak, mert a tükröt már csak egy csavar tartotta! Aztán átjöttek, és leszerelték. Képzeld, eltűnt róla a színes rajz! De az is lehet, hogy amikor a szerelő csavarozta, akkor véletlenül letörölte a ruhájával. De nem baj, hiszen az én szobámban lévő, szerinted mágikus papír fecniket pedig az Ági dobta ki.

– Hát, nem is tudom, mit mondjak!

– Semmit! Ez van. Mondtam Áginak, tudod, ki az, aki rendben tartja a házat. Szóval mondtam neki, ebből baj lesz, de csak nevetett. Majd újakat tépkednek, válaszolt, és elrontotta a mikrót. Képzeld el, hogy olyan a természete, hogy bármilyen géphez hozzáér, az azon nyomban megbolondul! A múltkor ráállt a mérlegemre, és egy hónapig nem működött.

Biztos ilyen a kisugárzása, de ehhez inkább te értesz. Én annyira nem hiszek ebben, de az Ági az más, mert nála naponta találkozom ezzel a képességével.

– Sajnálom a rajzot, tényleg sajnálom! Már egy éve ott volt.

– Jól van, ne siránkozz már rajta! Egyébként is, tudni kell megújulni!

– Te most ezen az úton vagy, Nelli?

– Milyen úton?

– A megújulás útján?

– Ne már, Tamás! Azért, mert tegnap este a Molnár Gézával koncerteztem, az még nem jelent semmit!

– A Gézával voltál az este, és ezért nem tudtál rám szánni egy kicsi időt sem?

– Te meg a Ritával, meg még mit tudom én kivel, de nem is ez a lényeg.

– Hát mi, ha szabad kérdeznem?

– Nem hallottad? Koncerteztem! Én, akiről aztán nem lehet elmondani az erős művészi hajlandóságot, igaz?

– Nem értem! Mit csináltatok, és mi van a hajlandósággal?

– Na, elmondom! De ne akadj ki, mert nincs miért! Én nagyon-nagyon jól érzem magam, és ha lesz ilyen máskor is, akkor oda is el fogok menni.

– Az jó lesz!

– Ne gúnyolódj, mert nem mesélek semmit!

– Ahogy akarod!

– Most mi van? Érdekel, vagy nem? Kérlek, ne rontsd el a kedvemet! Te szépen itt hagytál már egy hete, és akkor nagy szerencsémre összefutottam a Gézával. Tudom, nem szereted. Azt nem tudom, hogy miért nem, de sejtem.

– Igen?

– Igen. Szerintem komplexusod van vele szemben.

– Nekem? Na, ne már! Ezzel az életművész, ingyenélő, művészkedő puha pöccsel, akit a sok sznob buta tyúk szájtátva bámul, ezzel szemben lennének nekem komplexusaim? Te Nelli! Valami tényleg nagyon nem stimmel nálad!

– Na, ezek után tényleg nem mondok semmit! Elegendő, ha csak szóba kerül, és máris úgy beszélsz, mint aki nem tudja, hogy miket mond!

– Naná, mikor velem hozod össze a barátodat!

– Mondom én, máris itt vagyunk!

– Hol is?

– Hogy a barátom!

– Miért, nem az?

– De igen, és egyre jobban.

– Na, ezt akartam hallani!

– Akkor hallottad! És most boldog vagy?

– Nagyon! Én mondom, kurvára az vagyok! Nem egészen egy hete jöttem el otthonról, és már ezzel a ...! Na, mindegy!

– Előre megmondtam, hogy ne húzd fel magad!



- Én egyáltalán nem! Csak éppen nem gondoltam volna ezt rólad!
- Én sem rólad!
- Mit nem gondoltál rólam?
- Nagyon jól tudod, Tamás! Soroljam a közönséges kicsi szőke barátnődet, a Bettit, aztán a barcelonai Ritácskát, na meg az igéző, vékony hangú Gabikát? Ne velem játszadozzál! Van neked erre más is!
- Erre én már nem is tudok mit mondani!
- Azt meghiszem! És még engem kritizálsz, pedig erre aztán neked semmi, de semmi okod nincs! Egyszerűen jól éreztem magam. És általában jó fej a Géza. Olyan ötletei vannak, ami másoknak biztosan nem jut az eszébe. Tegnap is, a stúdiószínpadon heten adtuk a koncertet, amit ő vezényelt.
- Mit csináltatok?
- Na, nem érted, de mindjárt elmondom!
- Nem tudom, kíváncsi vagyok-e rá?
- Akkor meséljem, vagy ne?
- Mondd!
- Hát így nem, az biztos!
- Akkor hogyan?
- Kérjél meg!
- Ezt nem hiszem el! Még én kérjem meg, hogy elmondja ennek a féregnek az újabb baromságát!
- Hát, így nem fogod soha megtudni, mi történt! Légyszi, légyszi! Kérjél már meg!
- Elmondanád nekem, Nelli, mi volt tegnap este?
- Igen, igen!
- Akkor hallgatom!
- Na, szóval délután az Edinával beszélgetett telefonon a Géza. Valami kölcsönadási ügylete van, és abban kért segítséget, tanácsot. Megemlítette az esti programot is, ami egy általa vezényelt, különleges koncert. Megkérdezte, hogy nincs-e kedvünk részt



venni benne? Naná, hogy volt! Így jutottunk el a belvárosba, a stúdióba. A színpadon hét kicsi asztal volt, azon hét különböző színű kisebb méretű hí-fi, és előtte, a padlón, hétszer kettő hangfal, illetve hangszóró. A kicsi asztalok mögött különféle székek voltak, pontosan hét. A közönségből kiválasztott hét embert, természetesen mi is közöttük voltunk az Edinával. Egy rövid megbeszélés után leültünk, és amikor a Géza intett, akkor egyszerre bekapcsoltuk a készülékeket. Amikor a jobb kezével mutatott, akkor a hangerősséget szabályozó gombot tekertük abban az ütemben, ahogy vezényelt, amikor pedig a bal kezével intett, akkor az állomáskeresőt tekertük szintén az általa vezényeltnek megfelelően. Nagyon jó volt! Szinte hihetetlen mennyire jó, és különleges hangzást csináltunk. Nálam egyszer véletlenül angol nyelvű előadásnál állt meg az állomáskereső. Akkor rám mutatott, és felerősítette velem, a többiekkel pedig a szokott módon csináltatta az aláfestést. Mikor aztán vége lett, a nézők és a hallgatók hatalmas tapssal, ovációval ünnepeltek bennünket, illetve inkább a Gézát.

– Voltak vagy tízen, mi?

– Nem, ne csináld! Legalább százan, vagy még többen, nem tudom pontosan. Előkerült egy kis bor és pogácsa is. Nagyon jó este volt. Sajnálhatod, hogy nem szereted a Molnár Gézát!

– És ő vitt haza?

– Dehogy! Sőt, az este folyamán alig beszéltünk! Sokan voltak ott, és én úgy láttam, hogy a stúdió színpad vezetőivel volt együtt.

– Akkor kikkel beszélgettél?

– Jaj, hát mindenféle emberrel! Egyben egyformák. Valahogy mindegyik nagyon nyitott, és egyáltalán nem érdekli őket sem a pénz, sem a politika, vagy az öltözködés, meg mit tudom én még mi. Olyan elva-

rázsoltak, mint a Géza. De jó sokan vannak, az biztos. Nem olyanok, mint amilyen te vagy.

– Miért, én milyen vagyok?

– Te Tamás egy okos, és szép királyfi vagy. És az enyém!

– Húha!

– Már ez sem tetszik?

– Mondtam én ilyent?

– Nem, de gondoltad!

– Na, tessék! Már a gondolataimat is kitalálja!

– Ki bizony! Ez a szerelem, Tamás.

– Akkor nálam nagy a baj, mert én sokszor még követni sem tudlak, nemhogy a gondolataidat kitalálni!

– Ezt veszem észre. De nem baj, én majd ügyelek.

– Azt az édesapád szokta.

– Akkor tőle tanultam.

– Nagyon jó lesz, hogy holnap végre otthon vagyok!

– Igen! Nagyon várlak!

– Ha hazaértem, egy hétig csak a szoknyád szélén üldögélek, a szeretkezések között.

– Szavadon foglak!

Epilógus

– Nézd, ott megy a hetes! – mondja a színes simléderes sapkában álldogáló rövid, göndör hajú fiatal férfi a mellette nevető arccal lefelé néző Nelinek.

– Igen? – jön a rövid reagálás. A kék szemű, boldogan mosolygó anyuka figyelmét szemlátomást egészen más köti le. – Iván! Kavicsokat szedegetsz? Ügyes vagy!

És miután a lába előtt üldögélő kisfiú nem felel, hanem kavicsokkal az apró markában a hangosan elhaladó buszt nézi, leguggol mellé.

– Az ott a busz. Látod mennyire nagy és hangos? A színe kék. Ő a kék busz.



– Nem! – mondja a kisfiú.
– Iván! Hát te is látod! Az a kék busz.
– Nem! – makacsolja meg magát a gyermek.
– Jó, akkor mi az, ha nem busz?
– Nagy autó! – vágja rá határozottan Iván, és felé dob egy marék kavicsot.
– Iván jobban tudja, mint te, Nelli! – szól közbe a férfi.

– Igen?
– Azt, hogy mire kell figyelnie!
– Na persze, mert mindig csak az autó, mintha más nem is volna a világon!

– És ez probléma? – nevet Tamás, és felveszi a földről a fiát. – Hiszen férfiember ő, így van, fiam? – kérdezi mosolyogva a kisfiútól.

– Hát bizony, férfiember az én kisfiam! – veszi ki az édesapja kezéből Nelli a világosbarna hajú, és csodálkozó szemű gyermeket, és a fejét puszilgatja, de Iván változatlanul a busz felé figyel.

A játszótér mellett halad el a kék hetes. Kicsit messze van innen, de nagyságánál fogva jól látható.

– Látod, Iván – mutat Tamás a busz irányába –, azon utazott az édesanyád, amikor szerelmes lettem belé.

– Inkább az autóról beszélj, az szerintem jobban érdekli Ivánt!

Mind a ketten elhallgatnak. Még a Nelli kezében lévő, és a nyakába kapaszkodó kisgyermek is figyelmesen hallgat.

A kék hetes piszkos hátsó ablaka mögött egy hosszú szőke hajú lány áll, és feléjük néz. Tamás egyre kényelmetlenebbül érzi magát. A busz nem tud tovább menni, mert valami rendezvény torlódást okoz. A feszültségtől Nelli arcán elmélyülnek a vékony ránckezdemények, és a lelkükben mind a ketten más és más érzelmekkel néznek vissza a szőke nőre. Iván



megérzi a feszültséget. Szívesen elmenne újabb kavicsokat gyűjteni, de csak mocomorogni mer, majd miután az édesanyja megszorítja, azt is abba hagyja. Egyre elviselhetlenebb a csend. Végül Tamás szólal meg.

– Én nem hiszem, hogy ő lenne az!

– Ki? És egyébként is kit érdekel?! – csattan Nelli hangja. – Már itt sem hagy békén! – fejezi be, amikor elsuhan mellettük egy kerékpározó fiú, aki a busz felé teker és integet.

A szőke lány nevető arccal int neki vissza, és mutatja, hogy leszáll. Alig telik el két perc, és a szőke hosszú hajú lány, és a szürke bukósisakos biciklis fiú egymásba feledkezve csókolóznak a busz melletti járdán. Nelli és Tamás, a jelenetet látva, önkéntelenül is közelebb húzódnak egymáshoz. Amikor pedig a két szerelmes a kerékpárt tolva, összeölelkezve elmennek mellettük, és arról beszélnek, hogy mennyire szeretik egymást, és hogy milyen nagy szerencsében van részük, hiszen ez a csoda csakis velük történhet meg az egész világon, mondják szinte egyszerre, akkor Nelli leteszi Ivánt a kavicsai közé, átöleli Tamást, és úgy csókolóznak, mint évekkel ezelőtt.

Iván ügyet sem vet rájuk. Az ő figyelmét most a kavics, és a nagy autó köti le. Még nem tudja, de a feketerigó, aki ott ugrál tőle nem messze, már biztos benne, hogy eljön majd az az idő, amikor ő nézi a kék hetes hátsó üvege mögött a rászegeződő igéző szempárt. Iván is látja a madarat, de nem dobja felé a markában összegyűjtött kavicsokat. Ki tudja, miért nem? Talán megérezte a fekete tollazatú és még feketébb szemű rigó ő róla szóló gondolatait?

Vége





Kiadó: Karizma Kft.

Felelős kiadó: ifj. Szeivolt István

Szerkesztette: Paksi Éva

A kötetet tervezte: Szegő Miklós

A borítót Szegő Miklós tervezte

Készült: Prospektus Nyomda, Veszprém

Felelős vezető: Szentendrei Zoltán

A KARIZMA KÖNYVKIADÓ

további kötetei:

2007

Muskátlikantri - Nyállal ragasztott papírlapok

2008

A dong könyv

2009

Palkó István, a kutya magyar

2009

Mi ketten: te és én

2009

A janta könyv

Álomfejtés a jantákkal

A jövőt jelző janta

2010

Meséim

kötetek

mesék gyermekeknek

A nyomozó

regény

2011

Csoki Maci utazásai

mesék pici gyermekeknek

Meséim

Nagy kötet az összes mesével

Előkészületben:

Hangoskönyvek



ISBN 978-615-5114-02-1

Budapest, 2011























































